

MIC. # 8873 (RAB. 2108)

MAIMONIDES, MOSES,
SEFER SHOFTIM.

ספר שופטים.

MISHNEH TORAH, SEFER
SHOFTIM.

משנה תורה, ספר שופטים.

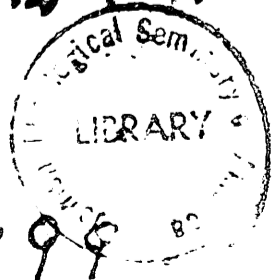
[13--]

SEPHARDIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

רבע בין באונסו של רבנו עמרם בן לוי הוא ואחיו קצנר
 להרוג פלו באשתי הוא לאחרי המערכה לתת את
 לא להורגו וכן כל כוונתו מה שלמדנו שגור הוא
 נאמר קצנר בן לוי הוא אשתי שמן - אדם
 הרוב אצל קצנר:
 על אחר שקרא פסול בעבירה וקרא העבירה וכו' וכו'
 וקעילו מעשה השוטה וחזר בו או שלקח הדין מה
 אצל אס-סאו שנים והכחיסום נאמר לא עשה עבירה זו
 ולא נמסר הדין זה כפק פסול גבי לא יעשה נאמן
 חזון בערות ולא ידון עש סיודע מעשה תשובה
 שנתמיד חזקת סין שלקה בדי חורבנות אצל
 שאר פסול עזרת שהן פסולין חסום החזון שחזקו
 או עליו אע"פ שאלו דריסן תשובה והדין פסולין
 עש סיודע שחזרו בהן חזרין קדעה
 חזרה אל גריות חטיקדעו את שטירותין מעצמן
 ויחזרו בהן חזרה נאמר שלא ילכו בדבר אפי' לעי
 תלאי מנה חזרה חטיקין בקוביא חטיקדעו את חטיקין
 חטיקין ויחזרו בהן חזרה נאמר שלא יעשו נאפי' מדנם
 בחנם

03499

ונעם כי שישבו את הכלים שצ"ן בהן ויחזרו
חורה וזונה סוף מורבי לא יהיו עשין : ואי מרת
חורה קוחי שביעה קשה ועע שביעה אחת ויבדקו
ולא חורה רבי לבי לא כותב אע פלג מן פלו כנסת
מאתם ידון חכירות שבוועה והלי הם יתען מזונה
ועינים : תאי מרת חורה החונעל שביע
תשיבא לבי שאן חכירין אורת וואתר לה חסוד אע מן
יתחייב שבוועה צדל שאין חכירין צחמן חסוד
ישלם ולא ירצה להשבע : וכן עמם מקיה
בנדק לעצמאומד וסאת טריפה חתרת ידו שקרי קוא
כדל חורל מריפה שהן פסולין לעשות הדי נה פסול לעשות
ע שיתאק מחונעשיו שקוא נחם על רעהו וילבט שחונה
וירכסה שחונים וילב לעקום שאין חכירין אורת ויחוויר
אבה צדל חסוד פאו יוצא טריפה מרת חורה ידו צדל
חסוד : וכן ע ונחם טהל לעקום
שאין חכירין אורת ונרנו לע חמק חסוד להעיר חסוד
ולא רצה הדי וק עשה חסוד וחד לעשות וכן כדל
פירוש צדל : פתק של שדה עשד
קקדוצים :

פסולין לעדות בין יורה שני למי יורה אבות על בעם
 וכו' ומי קשחונה לחיו שכלל לאו מה שלא ימורר
 אבות על פי בעם ולא בעם על פי אבות והוא קדין
 לשאר הקדושים : אין פסול בדין יורה שני
 קדושים אחשפתה אב כלכל ויהם האב עם קבן ועם
 סן קבן והאחי מן האב והעם זה ובעהים זה עם זה
 ואין צל הדור עם בן אחיו אצל שאר הקדושים ומן
 האם או אחיו האישות כולן פסולין קדושים :
 הנשים אין בדן הקדושים אפי' שני אחים האותנים
 שנתקדו מעליה זה אלה שהקדו שנתקדו סקטן שכולל
 הוא חשוב : האחים זה עם זה בין מן
 האב בין מן האם הרי הן ראשון וראשון ובעהים זה עם
 זה עם בעני ובעני בעהק זה עם זה שלשי בעלשי ולעולם
 שלשי בראשון כשר ואין צל שלשי בעני : אצל
 שני שני ואין צל שני בראשון שני פסולין והאב עם
 בנו בראשון בראשון לפי האב עם בן בנו פסולין ועם
 בן בן בנו שהוא רביעי חתנו כשר חפני שהוא שלשי
 בראשון : וכן הקדו
 בעקבות פני שתי אחיות או אחת אחותו בין מן האב

כפן מן האם הלי קן ראשון בראשון בנקם בין זכרים בין
נקבות שני צעני צעני בנקם או צנוה צנוהם שליש
צלוש כדרך שארית חוננה בוכרים לנור ראשון ושני ושלישי
כך חנה צנוה צנוה : ולאשה שארית הקדוש
לה כך ארית חסון לבועלה שקבעל אשה וכל בעל
שארית חסון לו כך ארית חסון לאשה שקבעל
כל שתי נשים שקן זו עם
שני צעני צעני חשדין זה לזה אבא אס קין ראשון
בראשון כען שלקח זה אשה וזה בתה אין מעשי
זה לזה נכון בעל אחיות חסולין זה לזה והלי קן בראשון
בראשון חשדין לבן אחות אשה ולא לבעל אחות
אשה שיש לו מאשה אחת : כל איש
שאין ארית חשדין לה חשדין שהוא בעל חסון קדי ארית
חשדין לשאר חסון כען צנו ונחיו נכון כל אשה שאין
ארית חשדין לה חשדין שהיא אשה חסון היא ארית חשדין
לשאר חסון ואב חסון ואב חסון חשדין זה לזה
אחי האם מן האם חשדין חשדין שהיא אין בעל חסון
כלל כפי חסון ששאר חסון וילדה חסון חסון זה
לנוסף בן מאשה אחת והיא חשדין ויהיה חשדין זה

למה: האיש עם אשתו כבאשון בראשון ולא
איכנו מעב לא לבנה ולא לאשה בנה ולא לבנה בנה ולא
לא בנה ולא לאמה ולא לבנה אחת ולא לאשה אחת:

אשרו ארוסה אע"פ שעדיין לא טעמה האישות. הרי
האלו כשואה לעשן ערות בלא בארוסה שמה שאינו
מעיד לה אכלאם העיר לקדושי ארוסתו כגון בעל אחרות
או בנה ובה וכו' אלא בה אין פוסקין אודן על שיטאנה
וה טעמא דהנה ערות הקדושין לא חפטי טהן בחזקה
אוקבי והאיתנה שהרי אינו מעיד לו לא למובט ולא
לדעתו אלא נזירה קדשה היא לפי האוקב והטונא פרי
לעדות אע"פ שהוא פסול לדיינות שלא נזהר הנה לא

פסק ארבעה עשר

אם על הקדושין כפי
כל מה שאין
אמה מעיד לו חפטי שהוא בעל קדושין אם תורה אשר
אע"פ שקטחה לו בעם הני זה נתיחך ופסלי: ועי
שהיה יודע לחבדו ערות על שלם נעשה חתנו ונעשה חתנו
או שידע קדושה והוא פריח ואחר כך נתיחך פריח
ונסתיחך אע"פ שיכול לבנות מדרה הקדושה שחנעך בה
ותקיים מצויה טפוי ושהתנה הקדושה פסול: אבל אם

ידיעו כי ידעו כי בעדות עד שלא עשה תורתו ועשה חרבו
חוקו ביע פקח ונתחמש נחור ונתפרק ש פני ונשיקה
נחור ונשיקה פתח ונשיקה נחור ונתפרק כשי זה הכל
כל שחלתו בשדות וסופו בכשו' שר אע"פ שנפסל
בעתם תחלתו במסלול אע"פ שסופו בשדות פסול
לפי מושיה ידעו עוה נהוא קטן וכל נהעני זה כשהוא
נבול איה כלם ויש דב"ס שסומכין בהן על עדות שמשך
שקוא צול חיל וקס דב"ס של דב"ק : ואלו ק
הדב"י שאלם נאמן להעיד בעלו על מק שאה צקטנור
נאמן אדם לעז זה כדב"י שאלם או שאלם חפני שקיוס
שטות חזב"קם : וכוראנ בפלעני
סנשאת ונעשה לה חפון הפעלות הואל נחוב קנשים
בעלת נשאות ומענה חזב"קם : טחוקוס
הזה צית הפרס חפני שטנמאתו חזב"קם ועש כל
קיינו באי צב"ט שאלם החמוס עש אפס ה' גלב
חזב"קם : שפיה איס פלון יוצא
מעב"ת קפ"י למבול ולפכול בדומתו וטקיה חולק
עמנו תנומה וטקיינו מולכ"ס חלה ומתנות לפלון
כהן עלידי עמנו ומן למ"ס חפ"קו כשליק חפ"קה ו

4c

פסוקה וא לאם כרעה של פלו שהאכילנו אחינו כה לה
 שאתיהם פלו נשא אשה שאינה הוגנת לגט או קהל
 להחזיק וזה כהן לא כול ברבנות של רבניהם או לדחות
 חתונה
 כל אן שאעיל בהן הנזכר במה שיר
 כשהיה קטן אם היה נע או עבד שאחך רבני או וקעיל
 אחד שנתפיה ונתחבר אינו נאמן
 יודע לחבירו בעדות עש שלא עשה עליו ועשה עליו הוא
 אינו מעיל על סבב יחאבל אם הוחתק כעדות שכתב
 זה בבבלי קורם שיעשה עליו הדין שער שר וכן אם
 בעשה חתנו הוא אינו מעיל על סבב ידו אבל אחריים
 מעיל על סבב ידו אעפ"א קוחוק בבבלי לא יחזר
 שבעשה חתנו הדין זה שר שאינו דוחק זה פסול בעביה
 לתפול בקדישה שהפסול בעביה חסור לגייר
 שטר שיש בו שני עשים בלב ושניהם דובין זה לזה או
 שאחד מעטקה פסול בעביה אעפ"י שאמר לו השטר
 בשני עשים שהם הדין הוא חזרם חתם שהוא מזוני
 מתוכו
 הכונה כל נכסיו לשני בעל
 בעדות אחת נהעלים קדושים לאחד חתק על חתנה
 ורחוקים מן השני קדישה שטר פסול אעפ"י שהיא עדות אחת

אם כפי צעור אחד שנתנה לאובן חצי פלונת
שנתנה לשמעון שנה פלונת ונמצאו קערים רחופים לוק

ומה' חנה נקטתם דחוקים חמנו חכמה קיימת שאו
שהי עדויות אולם שקן מצער אחד:

דומה לאומ' היו על עניים שנתנה לאובן כך וכך ושומר
לשמעון כך וכך ושלויה קלי כך וכך שאע"פ שכתב צעור
אחד והחוקה איש אחד הני או שלש עשרה ואין תלוייהו

כל פתק חמשה עשר

שהבוא לאדם הניח חמנו אינו חשוד בה שנה כמעט
לעצמו לפי הנוטל שכה להעיר עשירי סגלה נכין בני

העיר שבא מעשיר לעשיר עניהם במרחץ או במחובת
עיר אין אחד חבניה עיר חשוד בדבר זה לא יבין בו לא

עד שיסלק עצמו חמנו בקטן ואחר כך ידע אנו יעיר:
בני העיר שטגב ספר הנדדה שלהם הואיל

ולשמיעה הוא עשירי שח' אפסד לאדם לסלק עצמו חמנו
אין דען בדיוט אורתה קעיר ואין חביאין דאיה חאנשי

אורתה קעיר וכן כל סוג' דקה:
לעשי עשירי אין דען בדיוט אורתה קעיר ואין חביאין דאיה

5
c

מאנשי אונה קעני בלא זעהו קעני קמוסן **ע**
 ופוסקין להן צדקה בכל שנה אפי' אהנו טעם מאנשי אונה
 העיר אנו נהן דבר הקצוב עלינו ועמיד אין שומעין להן
 שהענייה היא להם שיהעשירו עניים או הואיל והם
 סומטין על צע העיר וכן כל כיוצא בזה: **ק**
 שבין שני שותפין שם מערערי להוציאה מתחת יד
 השותף אינו מערערי לשותף עליה אלא אם כן קנה עמו
 חזקה וקנה מעידו שנתנה לשותפו ושם שבעל חוב
 שלו נטרפה ועיר השותף משלם לו חזקה ואחר כך
 מערערו עליה וכן כל כיוצא בזה: **ק**
 השדה אם יש בה פירות אין קעני מערערי עליה שהיא רוצה
 קעני להעמידה ביד בעליה כה שוטוף חלקו במידות
 ואם אין בה פירות מערערי אצל השוכר אם לקח השכירות
 בידו ואם כלע שנתקיים שדה זו בידו יטול תרי דק
 מערערי ואם כבד נהן השכירות לבעל השדה אינו מערערו
 שאם תצא השדה למערערי חייב ליתן לו שכר כל השנים
 שיטב בה וכן כל כיוצא בזה: **ש**
 נהיה חובן ערב נשא יהודה לערערי על שומעין הלונה
 ולהוציא קדיקע מתחת ידו אם יש לשומעין שדה אחרת

10
בית חובי קני. לאובן קני צ. ש. ל. להעיד על אותה הקדקע
קני של שמעון שאין לו צוה קנייה שאם לקח יהודה קני
שדה אחת שיפרע חובנה בעל חובו. וכן לקח
לאסון חניעל ללקח שני שלקח אחריו שזו השדה שלו
וקוא טיט לאוס שדה צב חובין כנגד דמי שדה זו
של לקח קטני שאין לקח לאסון קנייה בעמידה זו
השדה צב לקח שני שאם יענף לוקח האסון על
חובו הוא חובו וקני יט לנו שדה אחת שינצב ממנה

פרק ששה עשר

לאובן
שדה או עליה שמעון ובא יהודה ועניעל על לאובן
נאמ שדה זו או עליה זו של קני אין שמעון יכול
להעיד לבאובן שאין זו השדה של יהודה שהי שמעון
רצה להעמיד שדה זו עליה זו צב לאובן שהיא מונע שהיא
עלן חובו צדי שיחזרו לו מעיד קנין שהיה אפס שדהים
קנייה של שמעון שחוציא צב מעיד לאובן אפס שאינו
בוג להוציא צב מעיד יהודה. וכן אם מעיד לאובן
השדה הקטנה או קנה שדה לעי. ובא יהודה לעניעל על
לי אין שמעון מעיד שאינה של יהודה שהיא בחר רוח יטלו

להוציא מיד לוי... חכמה טענה עולה לוי ופא...
לעמי אם מה ראובן שמעון מעיד עליה שאינה עליה
שקרו אין טענת חוורת לשמעון לעולם טכד קנה אותה
קלקח בייאוש ושטי רשות סד מה ראובן קעלן נאין
לן מעי יעול דועיה... אצלם עדיין ראובן היים
אין שמעון מעיד אף על קטנית שהעיה ל שלא תשאור
כד יהודה כה שיבא ראייה שראובן עליה וישלם לו מעמ
וכן אם היתה קטנית בדיוותי ראובן אין שמעון מעיד
עליה מתעט מקומה אם תשאור כיד היורש לחונד
בווס כל סנעל ביה... ראובן שמעון טה
לשמעון שלא באחדיות וכא יהודה לערע על שמעון
ולקוצאה מתחכידו אין ראובן מעיד ל עליה שאעפ
שאין עלו אחדותה קלי קוא חצה שתשאור כיד
שמעון כה שיבא בעל ראובן ניערוף אותה
סובו ולא ידק לנוה טעע ולא ישלם... ראובן שמעון
כדה או טענת לשמעון וכא יהודה לערעע ולקוצאה מעיד
שמעון ראובן מעיד לו עליה שהיא של שמעון סא פילו
עתה כיד שמעון אין בעל ראובן טורף ומן
המעלמלן נא פ' היין א כותיק... כלא בשדה

6c

ויש חזקה שזו הפרה והטלתהן של אובן הקורב
 והוא יודע שחמתהן של אצל אס לא קודה שמען
 אין אובן מעשי לאבד זכות יהודה שאם הצא תתחת יד
 שמען יחורד שמען ויתבע לאובן בחנים ויאמר לו
 חמתה לרב שאינו סלק שיהי סאו עב' של שקוא של
 יהודה: בלא שישי לאובן לאבד זכות יהודה ויעמיד
 המטלטלן ביד שמען סא שאו עדים והעידו שאנו יודעין
 לאובן והטלתה לו הקדש מעולם אצל אס לא באו עדים
 כק אף על הפה והטלית אינו מעיד: ולמה אינו
 מעיד עליהן שאם הקנה אותן לבעל חובו על נב הקדש
 וכבד לו דאקנה והקנה לו מטלטלן על נב הקדש שנחמס
 בעל חוב עולף אף הפה והטלה לפי לא ישיד עליהן
 שהדי דאנה לה עמילין ביד שמען כה שיבא בעל חוב שלע
 ויערוף אותן: וכן כל כונא באו הדרכים
 ודב: לו אינן הלויין לא בדעתהדיין וענאם בינתו שיבין
 בעידי האטפעיס נידע דבר העוס לבד אחי וישחיה
 לבאותאם יחאל שיש לנה העי צדקשיה בעלם בעלות
 וואפי בדרך רחוקה ונפלאה הני זה לא ישיד בה:
 וביך שלמישיד בדב זה שאם כונע בעדותה הוא כן

יצחק אליהו יצן

7.
ע

לא ידון באופי דבד וכן שאר מיני הפלגות
שמוסלין בעלי ס' פולקין בדויטן " גלפי אין סווא
בסנה דלין טעם הקדושה וקלה בין בסנהרה גדולה
בסנהרה קטנה אבל לאו שמוסיפין עד שכעה לעב
השנה סאו שבארנו בהלכות קדוש החדש יחאקל שאלם
היה בהן קדושים ואין בכך כלום כל הפסד לדון כשרלה עי
ויש שר לה עד ואינו סר לדון האוקד והטונע והקד
והאטנחד וכן קוקן והסרים והאמור וסומא באחת
מעניו שזין להעיד ואיין שזין לדון דינ כפשוטו מושט

פרק שבעה עשר

מי שהענין
אש רצ'ס ונדונ' מזמא וביחאקה סהם חו פלו
טעב עבירה פלונית או סלונה קפלו חנפ' שהוא
מאמין הדב בלבו כאלו לאו עיני עש שיחאה קדש
בעיניו ואלו יחקה לו קלונה חפיו ואלו לוחקה על עש
שז' או חאה או ידע ואין לך ערוב שפנתה ייחא בראייה
או בידיעה לא ערות חמון וכל חזעיה חסי אחכיס
הד' זה עש שקד ועובד בלא תעשה שז' לא תענה בנתן
עש שקד' לפי מאמין אף עלי די חמון

וְאֵלֶּיךָ מִתְפַּלֵּל עַל־יְדוּ חַמּוֹן מֵאֵינֶיךָ עַל־יְהוָה בְּתַעֲבֹב
 הַיָּמִים אֲנִי אֲנִי בְּחַ עֲשׂוֹת הַשָּׁמַיִם וּבִשְׂמֵי הַשָּׁמַיִם כִּי
 בְּעוֹלָם הָיָה וְלֹא־עָשָׂה קִבְלָהּ וְאֲחֵרֶיךָ מִן־יְהוָה אֵלֶּיךָ הַיָּמִים
 לְחֹץ נִמְסִיךְ אֶת־הַקְּצוֹל שְׂבָעִים וְאַחֲרָיו לֹא אֲמֹר הַיּוֹדֵךְ
 אֵתֶּךָ יוֹדַע שְׂנֵה חַיִּיב לָמוֹת אִם אֲמַר
 הַיּוֹדֵךְ חַיִּיב אֵת־לֹאֵשׁ מִלִּי אֵתֶּךָ חַיִּיב לֹאֵשׁ
 אֲנִי כְּלֹם עַד־שׂוֹמֵר בְּפַעֲמֵי הַקּוֹדֵשׁ לֵשׂוֹת חַיִּיב לֹאֵשׁ וְהִיךְ
 מִכְּנֵסִין אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ וְכֹדֵךְ אֲהַיְכָל נִשְׁאָר לְצַדִּיק מִכּוֹסֵין
 גִּטִּים וְנִוְרָטֵן צִדְקָה וְנִוְרָטֵן הַיָּמִים הַמְּטוֹמֵין
 עֲשֵׂה לְחַדְשֵׁיךָ וְהַקּוֹדֵשׁ לֹא צִמְּךָ לֵשׁ חֲכִימוֹ וְהַעֲדִים רֹאֵין
 וְסוֹמֵן שֶׁהוּא אֶחָד לֹא וְאֵלֶּיךָ אֲנִי כִּי וְכִי־אֵלֶּיךָ אֵתֶּךָ
 מִדְּיָרָא שׂוֹמֵר כִּסֵּף בְּדִין לְמַחֲרֵי הַיָּמִים וְאֵינֶה עֲשׂוֹת עַד
 שִׂוְדָה בְּתַעֲבֹב עֲדִים אֲחֵרֵי הַמְּטוֹמֵין בְּתַעֲבֹב
 עֲשֵׂה וְאֲחֵרֵי כִּי קוֹדֵשׁ יִהְיֶה לֹא אֲנִי־כִּי וְכִי־אֵלֶּיךָ אֵתֶּךָ
 שְׂאֵתֶּךָ עֲשֵׂה אֵתֶּךָ עֲשֵׂה בֵּין שְׂאֵתֶּךָ הַלְּעוֹה בֵּין שְׂאֵתֶּךָ
 הַמְּטוֹמֵין וְשִׂוְדָה הַלְּעוֹה כִּי מֵאֵינֶיךָ לְצַדִּיק הַיָּמִים עֲשֵׂה
 וְאֵין צִלֵּם אִם הַכּוֹמֵדוֹת שְׂאֵתֶּךָ לֵהֵם מִדְּכֹוֹ עֲשֵׂה שְׂמֵר
 שִׂוְדָה לֵהֵם אֲנִי־כִי וְכִי־אֵלֶּיךָ אֲנִי־כִי הַקּוֹדֵשׁ
 וְאֵתֶּךָ עֲשֵׂה הַיָּמִים הַלְּעוֹה שְׂאֵתֶּךָ לֹאֵשׁ

8c

יודע אתה שאם נותן לי כל חזון העולם איני חושש
 מנה לא אצלפלו ויש לעליו עד אחד לך והצטרף נשוא
 צטרף הדי זה עד שקד אלו בואו ועמוד עם העד ואל
 העד לא כד. שיכאה העוק ויפחד ויעלה על דעבר
 שארם שני עדים ויזק מעצמו הדי זה אסור לו לעמוד
 ולהאזין שהא עד אנו מעיד ושל זה וכו' וצו
 בו מאת מרדכי שקד הרחוק. השוכן עדי
 שקד להעיד לחבירו תמור מדיני אדם וחייב בדיני שמים
 וכן עד אחד שכבש עדותו ולא העיד תמור מדיני אדם
 וחייב בדיני שמים

פרק שמונה עשר
 מי שהעיד
 ונודע בעל שקעיד צסקד זהו הנקרא עד נומס ומצות
 עשה לעשות לו סמו שלתה לעשות בעדותו אם בעבירה
 שחייבין עליו שקלה העידו והממו נסקלן כולן ואם
 שדיפה נשרפין וכן שאר המעשרות. ואם העידו
 באלקות ליקה כל אחד מהן שאר מעשרות. מלקות
 אומלן כמו ומכין אותו ואם העידו לחייבו. מלקות
 משלשן סממן כיטק לפי חטין העשרות. ואין

וְהַמִּשְׁפָּחָה לְאֵלֶיךָ יִשְׁמְרוּ וְלֹא יִשְׁמְרוּ
 עִינֵי שְׂהוֹנֵמוֹ אֲבָל שֵׁה סֵה עֵינֵי הַמִּשְׁפָּחָה וְנֹאֵה דו
 אִין כֹּאן עֵדוֹת וְאִין עֵשֶׁן אֶת אֶתְמֵהָן לְפִי שֶׁאִין אֲנוּ יוֹדְעִין
 מִזֶּה הוּא הַדָּבָר הַשְּׂהֵלֵעֵת וְנֹעַ בֶּן הַסִּמְסָה לְהוֹמָה הַקִּדְשִׁי
 בְּעֵדוֹת עֲמָה וְנֹאֵה אֶתְמֵהָהּ הַדָּבָר הַזֶּה וְנֹאֵה אֶתְמֵהָהּ לֹא
 הִיָּה יוֹא מִכֵּל דְּבִיָּה שֶׁלֹּא הִיָּה וְהַקְּמָה בְּעֵי עֵשֶׁן נֹאֵה
 בְּעֵי דו שְׁהוֹמֵם אִינֵם יוֹדְעִין אִם נִהִיָּה הַדָּבָר אֲנוּ לֹא נִהִיָּה
 כִּיֵּד עֵה שְׂבָאוֹ וְאֶחָדוֹ אִתּוֹ זֶה שְׂהֵלֵעֵת אֶתְמֵהּ אֲנוּ לֹא מֵזֶה
 בְּיוֹם כֵּלֹן מִקְּדוֹם כֵּלֹן וְאֶחָד שְׁהֵעֵדוֹ וְנִבְדָּקוּ בָּאוֹ שֶׁ
 עֵינֵי אֶחָדוֹ וְנֹאֵה בְּיוֹם זֶה וְנִבְדָּקוֹם זֶה הִיָּינוּ עִמְכֶם וְנֹעַם
 אֲנוּ בְּהַיּוֹם וְלֹא הִיוּ דְּבִיָּים מִשְׁעֵלֵם לֹא זֶה הַדָּבָר זֶה וְלֹא זֶה
 הַלֵּוֹה אֶתְמֵהּ הַדִּיּוֹ הַמִּשְׁמָה וְכֵן אִם אֲמַעְבֹּלֵהן הַיֵּאֵךְ
 אֶתְמֵם מִשְׁעֵדִין כִּי נֹעַ הַדָּבָר אֲנוּ הַלֵּוֹה אֶתְמֵהּ לֵוִי
 הִיוּ עִמְכֶם בְּיוֹם זֶה בְּמִדְּוֵה אֶתְמֵהּ הַדִּיּוֹ וְנֹעַם מִן מִשְׁמָה
 שֶׁהַ מִזֵּי מִיָּה לֹא זֶה הַדָּבָר זֶה וְלֹא זֶה הַלֵּוֹה זֶה שְׂהֵלֵעֵת
 עִמְכֶם הִיָּה וְלֹא נִהִיָּה דְּבִיָּה נִכְּן כֵּל מִיָּה בְּדָבָר אֲנוּ אֲבָל
 אִם אֲמַעְבֹּלֵהם אֲנוּ אִין אֲנוּ יוֹדְעִין אִם זֶה הַדָּבָר זֶה בְּיוֹם זֶה
 כִּיֵּד שֶׁלֹּא אֶתְמֵהּ אֲנוּ אֲנוּ לֹא הַדָּבָר וְאֲנוּ מִשְׁמָה שְׂהֵלֵעֵת
 עִמְכֶם הִיָּה עִמְכֶם בְּיוֹם זֶה בְּכֵלֵה הַדִּיּוֹ וְנֹעַם וְנֹעַם אֲנוּ

90

משלמען הואיל וקעה שחוימו אורס לא הטעמו על
 שלעשה כלל אם היא אחת או שתי ונה שחוימו נה קעה
 עדים האחרונים עלהעה הדאטוני צידה קדה היא
 אפי היו עה הדאטונים תאה וכלו טעם והזימם נאחרו
 להן אט חעיה טארתם תאה כולם טמנו הייהם צמקם
 כלו קדי או טעשין על פיהם טקטעם חאה נאה טעם
 נכ צטה כתי עלי החחויטות וואת וו אין קולכן אחר
 הרוצ לא דוחין את טתיקם
 עדים וזמנים
 אינן צדיכין תתאה ועלם טהוכחטו ולכסוף הוזמן הדי
 או טהדנן או לקין משלמען מטע טהה כחטק תחלה הזמ
 היא לא טעדיין לא כגמרה
 אין מווינעין את
 העים לא בטעקם נח חויטין את העים טלא בטעקם
 ועדי טחוימו טלא בטעקם קדי הוכחטו לפי אם יעד
 העים הוימו טקודם טינימו אורס בטעקם אין כל
 עזות טקדי הטחוטו דו את זוי
 עדי טטטות טקוחטו
 ולא הוזמן א פי בא הנתך בעליו אינן לקין חטע טקוד לא
 טנד לאזהרת תיקת בל נאן לקין עליו אכל בל חכין
 אורתן חטע תעדת סז כפי מה טיחאו עלי טחוימו
 צדיכין הקדוק והיאך היא הקדוק טלם בורכין וסולחין

לענין עשי פלוג ופלוג קשיו בכך וכן קוזמו והקזום
 חולקו בפענו או עשו אותם כך וכך דיונין שג' והשאלה
 ישמע ויידאן :: חינוכהעדים הנומאין לשלם בעדיוס
 שחייבין לשלם קנס הוא ולפי אין משלעין על פי עמען
 כיצד קדי שהעידו ונחקה עדהך בבית דין ואחר כך
 אחרו שטקס עשות שקל העמדו ואין למה אצל זה פלס
 או שאחריו העמדו על זה בכך וכן והומואין אין משלעין על
 פיקס :: אצל אס אחרו העמד על זה קוזמו
 נהומונו בבד של מל ונתחייבו ליהן לו כך וכך קדי. לו
 חט למין שמו קוזמה בחמון סנגע דיס ליהן אות ואס
 את האחר כך חטלם חלדו ::

פרק תשעה עשר

שנים שק עידו
 ואחרו באורם הצידה הנה זה אההפעש בשעה פלענת
 ובאו שנים ואמרולתם באענד הצידה הזאת היירס
 שמוכנת הזאת אס יכול השמד למאות מה יס באור
 חייב ומואין ואס אינו יכול העומד באענד להראו ר
 קדי ומואין ואין אומאין שמוא חאור עעקס של
 האסופס שב גדולאין מרחוק יתר מכלאדם :: וכן

10
c

אם הענינו טעם ואחריו בדרך הקדש והואת הנפש בידו של
נבאנו טעם ואחריו להם ציוס זה צעירי הייתם עמנו
בלול אם יכול אם להלך אפי על הקום תידושלם ללול
מעצוקי ער ערעב איש ונחמין ואם אינו יכול להקע הגי
אזי נחמין ואין אומיין סמא כר הל ביותר נחמין להם
גיהלו בו אלהיך לא בדב תמנו הידוע לכל אשעין
לעולם ומגותיין אודתן : טעם שאמרנו

באמר צעירי הקדש זה את הקטם נבאנו טעם ואחריו ציוס
זה נחמין הייתם במקו אחד חזוק אבל ציוס של אחד
יוס הקדש בנולאי אפי העניו האחרונים שהנחם ענה
ינעם הרצוה הלי הקורב עם עניו הראשונים נהרבים
שכלי קומו סבעת שהעניו שהרוב עדיין לא היה טעם
דונל הקדש : אבל אם באו טעמים

צמלטי צעירי ואחריו באחד צעירי נבאנו דינוסל פלו
להרובה וצאו טעם ואחריו באחד צעירי עמנו הייתם
צמנו פלו הקדש לא חערב סבע נבאנו דינוסל או צמנו
צמנו נבאנו דינוסל אין עניס אנשקומו נהרוב שהנימל
מקום בעת שהעניו עשו ככה נבאנו דינוסל להבדק :
וכן לענין השלוחי קנח כל צאו טעם צמלטי

בשבת ואחריו באתר צבט נבב ועבס ונפאר דינו וסאן
מעם ואחריו באתר צבט נבב עמנו הייבם צמקום חתוק
אבל מערב שבת נפאר דינו אפי' אחריו צבט צבט
נבב ועבס ונפאר דינו אין עינים לא שהגמו חשגמין שהג
חבל מקום בערשקענדו עליו חסונ היה לשלם זכין כל
פיואל בזה: אין עני השטר נעטום ווחמין
ער שאמרו בבל שטר זה בנחנו כדבנוהו ולא איחדנוהו
אבל אם לא יאמרו כן אנוש שימנו של שטר באתר בנים
בירוסלם ובאן עינים והעידו טעיה השטר היו עונהם
ביום זה בבבל השטר כשר והעדים כשהם שאתער
שאיחדוהו וכדבנוהו וסקהין בירוסלם באתר בארז כדבו
שטר זה עם ואיחרו זמנו וכדבו זמנו נמן: אחריו
בזמנו כדבנוהו והונמו אם יש עינים שיודעין היום שחרשו
על שטר זה לא ענהם שראו זה השטר וחדתה יודם בו
פי ביום פלו כיון שהזמנו הדי נפסלו למתבע ועוס
שכודע שחרשו על השטר שהעדים החתומין על השטר
קדיקין מן שחקמה עדותן בבל בעת החתומה:
אם לא יאמרו עדים שראו עדותן ולא לאו השטר מעדוים
מין בלא נפסלן לא מעת שהעידו בבל שוק כדב

11

השנייה נחובן ותנצל הדת השנייה נכון אפי' הן חתה
 סתו ומניחה אתו סת נכמה נכח יזאה' עהים
 שקעידו על אים עדיפה טהדך והונחו אין נהדך טהפי
 הדעהו בדיקה אמן נהדך לפי טהא טסיפה נכון
 העדים טהיו טסיפה נהעילו בדבר טחייבין עליו מעלה
 ב' והונחו אין נהדך טהא יונחו זומניהן אין זומניהן
 נהדך טהא הניחו אט טסיפה' עהים טהעידו
 על אחר נהדשי עיה טהע טהאין בו אט טהקה ולא חיוב
 חזון ואחר טהונחו הדי אן לקין אעפ טההזומו להקני'
 זה ולא לחייבו חזון' כצד העידו על טהקן
 טהוא חל כען טהעידו ואנעו בטענו נהדשה אחר אחר
 נחצה טהקום טהל ביום טהל והזומו הדי אן לקין נכון אט
 העידו על אדם טהדך טהג' טהזומו לוקין ואינן עלן
 ואין אט טהען אהה כופר העידו עלו טנחכ בעצד
 עבדי והזומו לוקין ל' לבנים או אפי' הקבלה קן'
 כ' היצלו חסנים טטנים טהדשיעו אהה טהה
 נהצדיקו אהה טהע טהעדהן ובאו אחרים והזומו טהה
 נהצדיקו אהה טהה וטהשועו אהה טהשע הדי עדין
 הלא טנים לקין אעפ טהא טהשיעו אהה טהה לטקין

אם לא תעידו עליו שאכל בשר או שלגש מעמנו
הרי לא לקין אשם שג' ועשיתם לו כאשר חזם לעשות
לחיותו: שנים שג' עמדו על האובן שנאף עם
בת סון ונמזק בין האובן למנהק ודין הנזא פה לשליפה
נאמר כן נמצאו זוחותיו הנילו נחלקין ואינן נשרפין
ודבר זה קבלה

פרק אחד ועשרים

שקעו
שגש פלו אשה ולא נבן לה ברהמה כרובה והנחמו והלא
בן היום בין למתו אם נבש מנפ לית ברהמה אומדן טמ
אדם רוצה לית ברהמה שלו כשמכור אותה בעובת
המאה ומשלפין את דמי טעבה הנייהו: ומשעין
באשה ובכרובה שאם היתה האשה חולה או זקנה
או שקיה שלם צינה לבן בעלה אין חיי המעשה כשמוצ
צאו דועה אם היתה האשה ברילה וקענה אנוש ביעם
העטה שנו קרובה לציוסן ורחוקה חן המיתה:
וכן אין טובת הנייה של כרובה המרובה בפני כפי
טובת הנייה של סגנה המונעת שאם היתה מרובה
אף והנייה נמצאת בטובת הנייה במאה אם היתה

מאה אינה נכדת בעשיה לא נכחורה ודניהם או כפי מה
 שישערו קייש : קעניו על זה שקוא חייב
 למען אף נזו על חנה לכתן חסאן ועד ליום והלמה אמו
 עד חמש שנים אחר השלש יום ונמצאו ונחמין אנהנין
 פמה אדם דנעה לכתן ויהיו צידו אף זנו תואם שנים
 ונחמין בן לענה וכן כל כונעא בנה : קעניו
 על שוכו של זה שטעא ונמצא ונחמין משלמין נוק
 ואם אין השור שונה חצי נוק משלמין דנעה שנה בלבד
 שאין משלם אלא מעטו לפי אם העניו עליו שאכל
 חידות או שב כדך הילוכו משלמין נוק שלם וכן
 כל כונעא בנה : קעניו על פלו שן
 שהפיל שן נעבדו ואתר כן סומא את עינו והוואו
 משלמין לארון דנעה העבד ודנעה עינו העניו שסימא את
 עינו ואתר כן סימא עינו משלמין דנעה עין לעבדו כל
 כונעא בנה : עדי הקינוי וסתימה שהוואו עין
 בא עבד אחד וקעניו שזנת אתר הקינוי והסתירה
 ונמצא אותו העבד זומם משלם סתימה היו שנים הם
 עדי הקינוי והסתירה והעומאה ונמצאו זוממין
 משלמין כעבד הסתימה ואין לקין ולמה לא יהפיע

והיה העידו בעומקה לבי שלא הקדו נקי. שנים
שקעידו על זה שנגב ועבד או מרד והווחו משלמין לו
את הכל העידו שנים שנגב והעידו שנים אחדו. שסבב
או מרד והווחו או נאו הרי האשונם משלמין לו השלמתי
כתל והאחרונם משלמין השלמתי שנים או שלשה.
הווחו אחיים דלבי הרי הקב משלם השלמתי ככל והעידו
האחרונם משלמין לקב השלמתי ארבעה וחמשה. נמצא
אחד מן האחרונם זונם בעלה העדות שנייה נמצא
אחד מן הראשונם זונם בעלה כל העדות סאם אין
נעבד אין תעביחה או הקפידה מחייבת אורח לשלם
כלום.
שנים שקעידו שאכל יק
שזהו שלש שנים ונמצאו זונותן משלמין לבעל השדה
מע השדה העידו שנים שאכלה שנה ראשונה ושנים
שאכלה שנה שנייה ושנים שאכלה שנה שלשית והווחו
כולם משלמין ביניהן שאננם שבעות החוקה שלשעידות
היוהן בעדות אחד להזמה. לפי שלש אחים
ואחד מצטרף עם כל אחד ואחד מהן והעידו בשנה שנה
הרי או שלש עידות והקדיים בהן החוקה והן בעדות
אחד להזמה שאם הווחו כולם הרי שלשה האתין

13
C

חשבתן חז דמי פלה חת סנצט דק עם על אחד תיק
 משלם חז דמי : שלם כתי עזי שנתק יים צע
 שגור זה מועד ונמצאת כתי ראשונה וטעיה ומוחין כול
 פטורין נמצאו שלשה הן שלשה ומוחין כולן תייסין של
 חז כתי שאע"כ שהוא הם חטלם חז נק : צדא
 צעקו כול דמוחין זה אהיה או שצאו לצופין או שהיו
 חכדין בעל השמ ולא חכדין הטור אצלם אין טס
 אחי מעלן הדי כתי ראשונה וטעיה פטורין הדיקן אומדין
 לא באטלא לחייבו חז נק ולא ידענו שהצוא כתי אחת
 ויעשה מועד : וכן טעם שהעידו בבן סורר
 וחודה ערנית הראשונה וצאו טעם אחים והעידו עליו
 עדות האחרונה טבה יקרה והמוחין שיהיו כתי הראשונה
 עקה ואינה נהיגת מפני שיכולן לומר להקויה באנו אצל
 כתי אחת ונהיגת טעל פיהם בלבד הוא מהדך היתה
 הדיקן האחרונה ארבעה טעם אומדין בפטנו ונצבו טעם
 אומדין בפטנו אכל והומו כולן נהדך : העידו
 טעם טעם זה פטור וטעם וקמוחו הדי אלו
 מחקיין העידו טעם טעם וקמוחו טעם אחים טעם
 בין שהומו עדי גיטה בין שהומו עדי גיטה על כתי

העדות שהיא נכונה היא הקלה חייבו סל זה
העדות שהיא נכונה היא הקלה חייבו סל זה
לא היה זה נהג מפת שיכול לנהג עבדה מעבדה באו עשה
נעשה אחר שהזמן עשירי מעבדה אפי' איכנאורה דנחזין
זה היה זה אין נהיגן : חוצא שם רע על אשה הן
שהביא עדים שזינתה כשהיא ארוסה והביא האב נעדים
נהזימום הלי עדיה בעל נהיגן חזר והביא הבעל נעדים
והזים עדי האב הלי עדי האב נהיגן וחשלתין מחזין לבעל
נהיגן חפץ עשה הבעל סכנה דיום להדינה בעדותם
וחשלתין חנם חפץ סכנה בין הבעל לשלם קם מעדותן
ונחשו נפשות למה מחזין לה : והטעם
שהעדות על זה בעל נעשה מאומם והזמן נהיגן
נאין חשלתין בעל בית של פלו והזמן נהיגן נחשלתין הקם
לבעל פלו רבעה שני והזמן נהיגן נאין וחשלתין שני
של פלו נהיגן חשלתין דמי השור לבעל השור וכן כל פלו
בזה :

פרק שנים ועשרים

עדי הוכחה שות זואתו שכל עד אחר מעבדה ועד אחר

חבתו ונהנה בעוה אחת אין סוף עוה שהם ב...
 אחד מהן שהן ואין ידוע מי הוא משניהם :
 כתו בפני עמיה ונהנה עוה ומה כתו בפני ע...
 ונהנה עוה אחת מקדלן כל אחת מהן בפני ע...
 לאובן שהוציא על שמען שני שטרוה
 אחד במה ואחד במה הם וכפי שמען בשני שטרוה
 ועדי שטר זה כת אחת מאותן שהם שהחושו זו את
 זו ועדי השטר השני הכת השנייה היא שמען משלם
 מה שיד בעל השטר על החתמה ושבבע על השטר :
 נראה לי ששבועה זו שישבע על השטר במקום חסן
 כדין חובה במקרה שהי יש עליו שני עדי כאלו מעדין
 במקרה האמון שכתו בכולם ולא תהיה הודאת פיו
 גדולה ויה עולה עדים כמו שבארכו :
 לאובן שטר על לי ועשו כת אחת משניהן והוציא
 שמען שטר שני על לי ועשו הכת השנייה ולי כופר
 בשניהם הדי האוסק שבע ונוטל ושמען ושבבע ונוטל
 שומאי אחד מהן יש לו אצלו ושבועה זו בתקנת חכמים
 כדין חנוכ על פינתקמו :
 לאובן שטר על שמען ועשו כת אחת מהן והוציא שטר

שעליו עשאו קדש השנייה וכל אחד מהן כופר
בדקדוקים מתבדו עליו קדוה וקדוה וכל אחד יכול
לקיים אחד מעשר השמות קדו כל שטר ועקן כחם וטע
הטענין קדש ונפטיין : בלא בשבאו שתי קדוה
להעיר כל אחד אצל כל המוציא שטר שיש בו עשות כח
אחת חשתיקן קדו זה נבד בו ואם הוציא אחד כך בין
הוא בין אחד שטר שיש בו עשות קדש השנייה קדו זה
נבד בו בין מן הלוחה האשון בין מאחד שקדו כל כח
משתיק בזה צמי עמיה והעלה : מי שקדו עדים
ונחקה עמך והזמנו והציא עדים אחי : באותה הטעם
עמיה והזמנו אפי' חאה כח נאחד כן הביא עמי באותה
הטעם עמיה ונאמרה עמיה או האחד חכם חכונת קדו
דשן עליהן ועל פיהן שאנפ שקדו זה טעם טענה
או להביא עמי שקדו קדוה קדוה ונחקה או קדוה האחי
שקו וטענה : אצל שטר שקדו
על עמך והוא שיבואו עדים נאמרו חכמו שא לזויף
ל שטר זה אנפ שנתקיים השטר ומחולת מחנה מענו
אין נבד בו לעולם נאמרה ל שאם באו עמי השטר והעידו
הן בעמך על כדו ידן נבד בו :

15
ע

ברוך החמטה רס"ע הלכות סמרים

בכללן השע

מאונת שלם מאונת עטק ושם מאונת לא העשה ונהו
מבטן א לעמוד על פיהקה שיאמת בלי קצוול
סלא למוד מדביקה גסלא למתין על הקנה לא מאונת
מבנה ולא בכידושן שלמדנו חפיהקשונש : י סלא
לעוועתלהכל : ה סלא לקלאבואם : ז סלא לקכור
אבואם : י לכבד אבואם : יא ליחאה מאבואם : יב
סלא לקכור יהיה הבן קורד ומורה עלה ולאביו ואמו
וביאור מאונתאו בכרהים אלו

פרק ראשון

בית דין קצוול שבירוסלם
הס עיקר הדעה שבכל פה נקם עמו וד הקולחה ומקם
חנה וקש פמיואל לבלי שגא ונעלהם קבעיחה הנחה שט
על פי התורה אשר יורק ונעל חשפט אשר יאמרו לך
העשהו מאנה עשה וכל החמתן בחטה רבי ובענינת
חייב למיך חנפה הרה איך ולהשען עליה

כל מי שאינו עושה בהוראת עובד בלא תעשה שט' לא תסור
מכל הדבר וכו' ואין לקיין על לאו גיה זמט טעין לאוהדת
מיתה ב' של חכם שמרה על דבירה מיתרתו בחנה שט'
והאיש אשר יעשה צדוק :: אחר הדברים של מעדו

אורח מפי שמועה והם תמה שבעל מה ואחר דב' של מעדו
אורח מפי דעק באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן
ונראה בעיניו שהדין בדבריה כן הוא ואחר דב' שנושא
אורח סוף לתורה ולפי מה שהטעה דריסה והם העדות
והתקנות והחזקה על כל אחד ואחד מהן דב' או מצורה
עשה לשמוע להן והעובד על כל אחת מהן עובד בלא
תעשה :: הרי הוא אוחז על פי התורה

אשר יורוך או העדות והתקנות והחזקה שינוי בהן
לדב' כלי לחוק הדת ולתקן העולם ועל המספח אשר
יאמרו לך או דב' שילמדו אורח מן הדין באחת מן
המדות שהתורה נדרשת בהן מכל הדבר אשר יעשו לך
זו הקבלה שהכלו איש מפי אים :: דב' הקבלה
אין בהן מעח לוקה לעולם וגל דב' שהמלא בו מחלוקה
בידוע שאינו קבלה מחמה דב' ודב' שמלמד מן הדין
אם הקבילו עליהם ב' הקבול כולם הרי הקבילו נאם

16
C

נחלקו בהן הולכין אחד הרוב ומצויאין הדין אחד לרבים
 וכן הקציות והתקנות והמנהגות אם
 ראוי מקצתן שאני לגמרי צייה זו או לתקן תקנה זו אם
 או שיניח העם שלמנהג זה נראו מקצתן שאין ראוי
 לצוד צייה זו ולא לתקן תקנה זו ולא להנהג מנהג
 זה כושאין וכורתין או כעבאן והולכין אחד רובן ומצויאין
 הדבר אחד לרבים
 ספקה כלל הקצול הייס לא
 הייתה מחלקה בטרא לא כל דין שנוגד בו קפיק לאחד
 מישראל שאל לבד שבנידואם ידע אחיו לו ואם לאו
 היה קטוא עם אורת בל אונש שלתו עלן לכושלים
 ושואין לבד שבהר קבית אם ידע אחיו להן ואם לאו
 הכל צאין לבד שעל פתח העשה הני קטוא עם אורת
 כל אונש שלתו עלן למשלם ושואין לבד שבהר קבית
 אם ידע אחיו להם ואם לאו הכל צאין לשבת קציה
 לבד הקצול ושואין אם היה הדבר שנוגד בו הקפיק
 לבד ידוע אצל כל הקצול בין ומפי הקצלה בין מן החלה
 שדנו בה אומאין להן ועוד ואם לא היה הדבר כדור אצל
 כל הקצול דטן בו בטעקת ונושאין וכורתין כלדבר
 עש שיסכמו כולן אח שאלו למעין שלבוואת הרוב

ויחזרו לטוב טעם בן קלכה וילבולתן חסבטל
ב' קצול עתה מתחילת עשכא זה מטמא ונומן עעס
לכבו ונחמקה ונותן טעם לכבו זה אוקבונה מערה
עע קטע אונש סני דיעס ענתקו שלא בזמן הסנהדין
או עש שלחנש קדור לבן בין בזמן אחר באי כונה אחר זה
אחר אעמא ואלא מעהר אחר אסכ ואלא אחר אסכ
אכה ודע קדור לה סן כונעה בשל קעה הקל אחר אסכ
ובשל דנה סוקריוס הקל אחר דני הקעקל

פרק שני

ב' קצול שדכשו באחר מן האזול
כפי מה שנראה בעינייהם שהדין כך ודנו דין ועמד אחדיהן
ב' אחר ונראה לו טעם אחר לשדשו אורה הדין הני דה
סורה ודן כפי וקטעיה בעענו טעם אקסומט אסכ
יהיה צינים דהם אין אשה חייב ללכד של אחר ב' סבדוק
כשעטנו דיה אודיה קצול חקנה וקטעיה
מנה עשע קדור כשעטנו עשע אסעטן ב' אחר
וביה של אודיה דאסונם ובעקנפ אונש חקנה טעם
קצול אונש חקנה אסנו סול עשעיה קצול עשע דאסונם
בתעיה ובאטקיה היה קצול חקנה יתב

לא בחכמה אינו יכול לבטל את דבריו אפי' בעל הטעם
 שבעלן נצחו האטומים או התקיינו אין האחרונ' יכולים
 לבטל עשייתו וצולקן מהן : והואך יהיו צולקן במען
 הואיל וכל ב' וכל של פ'א הוא זה מען חסע' הדור
 שהם טוחו וקבלה הדבר שמתכו' כל העול ולא חלקו בו :
~~הואיל וכל ב' וכל של פ'א הוא זה מען חסע' הדור~~
~~שהם טוחו וקבלה הדבר שמתכו' כל העול ולא חלקו בו :~~
 אנהן לעשות סייג אם פטע אסונן בכלי שכל אין כל
 הצולל אחר יכולן לעקור ולהטיגן אפי' היה צולל מן
 האטומים : ויש לב' לעקור אף דבהם אולפי שעש
 אנצ' שהוא קטון מן האטומים שלא יהיו נצחאו חמונין
 מעצ' הורה עשה שאפי' דבי הורה יש לכל ב' לעקור
 אנהן היתה טעה : טע' כל שאלו לחוק
 הורה ולעשות סייג כה' שלא יעברו העם על הורה מפי
 שלא כהן ועשין שלא כהן אבל אין קובעין הורה לדורות
 ואומיין שקלבה ס' היא : וכן אם האו
 לפי שנה לבטל אצות עשה או לעבור על אצות לא
 תעשה כה' לחזויר דב' לבה או להציל דב'ס מניטאל
 מלהכיל בדבה אחי' עשין לפי מה שהטעה צריכה :

בשם שהדופא חובץ ידואו דגלו שלזה כה שיהיה כולו
בך דלמדיס בזמן מן הזמנים לעבוד על מקדש חצונת
לפי שעה כה שיהיה ייחוד כולם כדרך שאמרו חסדי האסו
חלל עליו שבת אחת כה שישמור שבתות הדנה: צד
שנראה להם לגנוב גזירה או לתקן תקנתו או להנהיג מנהג
צדיקין להדיעם בדבר ולדע השלל אם יגב דעבוד
יכולן לעמוד בדבר זה ולעולם אין עוהין גזירה עלהם
לא אם כן דוב הצבור יכולן לעמוד בה: הרי שגרו
בד גזירה ודמו שדובד הצבור יכולן לעמוד בה נאחר
שגרו אותה פקפקו העם בה ולא פשטה ברוב הצבור
היוו בפילה נאנים שאין לבוף את העם ללכת בה:
גרו ודמו שפשטה בכלי שגא ועמו הדב
כן שגים הדבה ולאחר ומן מקובע עמדי צד אחד ובדק
בכלי שגא וכאה שאין אותה הגזירה פושטה בכלי שגא
יש לו השורה לבטלה ואפי היה פחות מאותו בד האשין
בחסמה ובמניין יש לו לבטל וכל בד שהדיר שט דבי סא
ימתי להדיר דבר שלשי: הו אול נישל בד לגווי
ולאסנו דבר המוד ויעמוד איסונו לדורות וכפי ש להן
להדיר אסוני התורה לפי שעה מעה זה שהוקירה תורה לא

ע

הוסף עליו ולא תבטח במוצא שם להזמיק על לבדי תורה
 ולא תבטח בעמקם ותקבועה ליד לעולם שקול מן התורה
 בין בתורה שבכתב בין בתורה שבעל פה: כצד המ
 כעצ בתורה לא תבטל צד בתלמודו ומפי השמועה
 למנו שזה הדבר אשר לבטל ולא כבוד צדי בתלמוד בין
 צדי בתורה בין צדי חיייה אצל צדי העשף ויותר
 בתלמוד מן התורה: אם יבוא ליד ניהיר צדי
 חיייה בתלמוד הדיו זה צדע ואם יאסור צדי העשף ויאמרי
 שקול בכלל הדין והוא אסור מן התורה הדיו זה מוסיק
 אצל אם אמר צדי העשף מורה ומן התורה
 ואינו נאסור אורו וכוונתו לעם שהוא טייה שלא יבוא
 מן הדבר חרטה ולא תענה העשף ויותר מפיט שלא נהפס
 בתורה כך החייה מורה שקדי לא כפחטה ויבוא
 אחר לנא אף צדי העשף מורה בתלמוד התורה אוקצטק
 שלא נאמר אלא אמר שהיא תענו ויבוא אחר למר אף
 בתלמוד שאלו אמרו מורה שלא אמר לא אמר לפיכך
 נאמר כל צדי סולב ואפי' צדי עשף אין זה מוסיק לא
 עושה סייף לתורה וכל כיוצא בזה:

פרק שלישי

חמש עשרה בתורה

חיי שחיבו

שבע עשרה איבו זקן מחמת האמור בעיה לא הכי זה

בעל המינים וחייתו ביד כלום מחמת שבע עשרה

שהוא כותבי בתורה בעל מה חנוכיין ולא מעל

כשאר המיטין והאפיקורוסין והאומקין אין תורה

המינים והמוסקים והאשונעים כל איין בללא

שכל ואיין צדיקין לא עמם ולא התראה ולא דייט

לא כל הקורא אחר יתן עשה מצוה גדולה והסיר חטא

בכל באים שבע בתורה שבע עשרה

מתחשבת וצדקה שנאמרו והלך אחר רענו הקלה

ואחר שידור לבו וספי בעיה שבע עשרה תחלה וכן

כל הטועים אחריו: אבל דע אורח

הטועים ובעי בעהם שקדיחו אורח אבותם וכולו

צמינות ונדחו אורח עליו הדיק לתינוק שנשבה לבין

הקיים ונצלהו הקיים על פתם שהוא אכוס וא' ע' ע' ע'

שחמנו אחר כך שקיה יקנה ורחה היקוהם וחדם וקדי

הוא באכוס שקדי ונצלהו על טענתם כך אין האוחזים

צדק אבותיהם שרע לפי מאי להחזיין בדרש ופיר

חייב תיתה ואינו צריך להחזיק חפץ נהן טעם לדבר
 אין שנמשך לא לא כיון שבאו עדים שגעה הנראת
 או שקנה לאחרים לעשות נהן כיון דינו למיתה בדי
 שבעירו ונתפסין אותה נהן עלן אותה מעם
 לכוסם ואין מנייתן אותה ולא בדי שבעירו ולא בדי
 קצול שיש חזק לכוסם לא מעלן אותה לדי קצול שבי
 נחשמתין אותה עדי קדנל וחונקין אותה בדי שג וכל
 ישרא שחשוי הוא מקבל שדין הקצוק וארבעה זרים
 הקצוק זקן חמרא ועדים זוממין והמסית וכן קורר
 ואורה שהלי בכולם נחמרי ישמע ייחאו

פרק רביעי

זקן שחלק על זדונו כה ועל שגגתו חטאת בין שהיו הם אונסרים
 והוא חתיר בין שהיו הם מרודים והוא אונסר הכי זה
 חייב תיתה חפץ היה הוא אונס חפץ הקבלה
 נאזק קיבלה מעצמו והם אונסי כן נחלק בענינו
 שהדין נוהג חמיל וחלק עליהם בדי ועשה או קורה
 לעשותה הלי זה חייב תיתה ואין צל אם היו הם מודים
 מפי הקבלה נבן אם חלק עליהם

בעייה חן קנינות שצדו בדבר שיש בשגרתו חמארה
וצודונו כרה כגון שהיה התאן יום יל בשעה ששירת
או אסרו צדעיה בשעה חמארה חדי וקחייב וכן. ולא
פועל בזה. אחר דבר שחייבין על ודונו
כרה ועל שגרתו חמארה שחלקו בו או שחלקו. צדעיה
החבא דבר שחייבין על ודונו כרה ועל שגרתו חמארה
פאר שחלקו באשה וואם היא עמה או אינה
אם מראה דם זה חמארה באשה או אינה חמארה אם זו
עמאה לכה או אינה עמאה לכה אם זו בא זה או אינה
זכה אם חלב זה אסור או מותר וכל כוננו באו הדי דק
חלק דבר שחייבין על ודונו כרה ועל שגרתו חמארה
וכי דבר החבא ליה דבר שחייבין על ודונו
כרה ועל שגרתו חמארה כגון שחלקו בעיבור קטנה
אם מעצבים על הפוהם או בכל אלה הדי זה חייב שזה
חבא ליה אסרת חן צמח. וכן אם שחלקו
בדין מדיני חמארה או במשן הדיישן שדען ליע חמארה
הדי זה חייב לצדיו של אחר שזה חייב לצדיו של אחר
שזה חייב לזה וכל ששעל חמארה בדין נעל לו ועל פד
נעל ולצדיו של זה שזה חמארה או שאנו שחין או

לא יניח לך לטעול על קוץ צידו ואם קיימת בו אשה
 או נדה מקודשת ולצד האומץ שלו נעלה הצא עליה בחיוב
 עינום פדה וצפונת קבא תעלה ותלא קדש חציא ליה דבי
 שתיבין על זרובו בדה ועל שגרת תעלה וכן אם
 נתקן בדיע מקנה אם זה חייב לקצת או אינו או שחלק
 בחייב קיימן שלקין צפונת קדי זה חייב שגת לדצי
 האומץ אינו לקה חוצלים קצבו וקחייבין לשלם וכל שיטול
 שיטול מקם כדן כנאל ולצי האומץ בן חלקוהוה כל
 שיטול מקם על הוא צדו ואם קום בו אשה אינה תהא ושה
 וכן אם נתקן צעריבן או בחדאין
 אם זה חייב ליה או אינו חייב קדי זה חייב שגדי לדצי
 האומץ אינו חייב ליה אם לקחו מקנה קדי זה על והתקום
 בו אינה תקנותה וכן אם חלק עשדים בפדיון הקדשים
 אם נתדו או לא נתדו שגדי זה חייב שגדי לדצי האומץ
 אין זה פדיון אם קדם בו אשה אינה תקנותה נתקן
 צערי פדה עגלה אם אוחייבין לה בוא או אינם חייבין קדי
 זה חייב שגה לדצי האומץ חייבין לה שגדי האומץ
 שזניה ומהקלש בהאשה אינה תקנותה וכן אם נתקן
 בעגלה וכן אם נתקן צלקע שסנה ופאק

אם זה לעניים או לבעל הבית הדין זה חייב שקי לרבי.
האומר לבעל הבית הדין הוא על ידי קונט ואם קדש בו
אם האונה ועקודעת וכן אם חלק אעלהן באב
מאבות הנשואות כגון נגע צר או טבע בצי או נדע
צדק הדין זה חייב שקי לרבי האומר עקודתו להכנס
למקדש ולאכול בקדשים ולעם האומר טמא אם נכנס או
אכל מעיד ענוש סדר וצונג מביא תטאה ואם כן מחלקו
צוהדת מצורע אם שלגה טהרה או אין לו וכן אם
מחלקו צטהשקאה שועה אם זו צדיקה לשתתחו אינה
צדיקה הדין זה חייב שקי לרבי האומר צדיקה אם
הבעל קודם שחשדה הדין זה חייב שקי לרבי האומר
אינה צדיקה חייב שקי לרבי וכן כל כיוצא בזה
צדיקין לבנות ולמקדש אם קייתה מחלקתו מביאה
לדין רבי זה ורבי זה מביא לרבי שני אפי' אחר מחלה רבי
אם יבוא בסוף לרבי שחייבין על זדונו כדת ועל שגגתו
חטאת בין שהיה קורן מעל והם מחייבין בין שהיה
הוא מחייב נקם מעקובין הדין זה חייב שקי לרבי
המחלקת לרבי קי הדין זה חייב שקי לרבי האומר חייבין לרבי
כיצד הדין שקורה שחורט להודיע

טועתה תחישית בה מילין ויעשה לך חן טועתך
 הרי זה חייב והוא שיעשה בחלק ל צדק סלמך ויביא
 תחישית ויבדק סתמין שהבדק החיצון שתינו דואקתת האויר
 פסול ומיוב זקן חמא על דברוק הלכה חפי הקצלה
 אצל אס נתלקו צמח חזוה כמין שחלק בחד מדבני לעב
 נצית ושוכר זה אומר פסול ונה יחזי פשר זה אומר לא יד
 חובדע וזה אומר לא יד זה האומר האומר ונה אנה שט
 לטומאק הרי זה פטור מן הענינה וכן כל כיוצא בזה

פתק חמישי

אביו ואמו נסקל
 שני אביו ואמו קלל מעו בו ואחר החקלל אתם בחייהם
 אולתם חורם הרי זה נסקל וצריך עדים והתראה שאר כל
 מתחייב מעיתת צד ואחר האיש ואחר האשה וכן הטומאן
 והאנדרבנס והוא שיהי צולקן שהניע לכל העניים
 אינו חייב פקילה עד שיקלם צמס מן השמות העניות
 אצל אס קלם בכינוי פטור מן הפקילה ולקח סדך שלקה
 על קלל כל אדם פשר מישר לכן חקלל אב אביו ואב
 אמו הרי זה סקלל אחר חשתי הקהל
 של חקלל אביו ואמו חטן עוש שחט בפירות אכל החזקה

הרי היא בכלל לה תקלה חרש הוא יל והוא מוזהר שלא
לקבל אדם תישרא הלי אביו בכלל כל שרא... המסדה אביו
או אמו קייתתו בחוק שז חכה אביו ואמו מותר וצריך
עשים והתראה כשאר כל המחוייב מיתר צד ואחר האיש
ואחר האשה וכן הטומטום והאנדונגוס והוא שינעו לכל
עשים... אינו חייב חק עני שיעשה צהן
חבורה אצלם לא עשה חבורה הדיוה פחה אחד קטאר
שרא והמסה אותם לאחר מיתה פטור עני שהכה את אביו
על אביו וחלשנחייב ונהרג שאי אפשר לו שיעשה חרש
בלא חבורה אפי פתרים שאר בפנים באזון ונתחרט...
החקיו דם לאביו או שהיה חפא וחיתך לו צמר או אבר
פטור חנם שהוא פטור לכהלה לא יעשה חפי להוציא
סילן חרש אביו ואמו לא ינעם שמה יעשה חבורה...
צד צמיט שם אחד לעשות אצלם אין שם מי שיעשה
לא הודגן והדיקם חלעעני הדיקה חקיו וחותר כפי מע
שורשוהו לעשות... חנהקה של חכה
אביו ואמו חק עוש שמענו חנהקה לא שמענו הוא יל
והוא מוזהר שלא להכות אדם תישרא הלי אביו ואמו
בכלל שרא... שהיקי חייב על אמו ואינו

חייב על אביו אע"פ שנבדקה אמו ואמה בן חלוני הוא
 אין ותה נסקל או נחנק על פיה אצל בני מן השפחה נמשך
 קרוביות אינו חייב לה על אביו ולא על אמו... נכין גד
 שה וחד שלם בקדושה אע"פ שגור בקדושה אינו חייב
 על אמה אביו נקללתו וכשם שאינו חייב על אביו כך אינו
 חייב על אמו מאז נמקל אביו ואמו אתה שהוא חייב על
 אביו חייב על אמו ונה שאינו חייב על אביו אינו חייב
 על אמו... הנך אסור לקלל אביו הקני ולקדושה
 ולא יבנה בה שלא יאמרו כלו מעקדושה תחונה לקדושה
 קלה שהדינה מבזה אביו ונינהג בו מעקלה כבוד אביו העבד
 אין לו ייחוס אה היה אביו סמיט אינו אביו לכל דבר אע"פ
 שנשתחררו... פני שהין אביו ואמו
 השנים גמורה ועובדי עבדות אפי' נקמד דינם להינהג
 ובין יוצאין להקב אסור לו להכות ולקלל ואם קלל אנוחל
 בהן פטורי ואם עשו תשובה הייתה חייב ונהג... עלמין
 אע"פ שהיה הן יוצאין למיתה... בלא בבנו אצל אחר
 שבא וקדו את קללו אחר שנקמד דינו אע"פ שעשה תשובה
 הייתה פטור הואיל והוא הולך למיתה ואם עשו חייב
 בקנס התבייש... עבד אביו או אמו

על עבירה שלוקין עליה וקייק הוא חון לפני קדושתן לא יבדק
 אותם נכן אם פתחו בו נדוני לא יקיי שליח לבדוק ולא יחוף
 אותן ולא יבדק אותן בשליחותו אלא יבדקו אותן באונין לבד
 ולא יפשו תשובה לבלי און קצן ענינה שליח לבדו להכריע ולקבל
 חוץ מחוקות שהני אמה ריבוי לא יתחמול ולא תכסה
 מי שתחייב שבועה לבנו כן ראוי בו תעיד שאינו משבע
 בשבועת האה שהני זה בא לקבלת אביו לא משביע שבועה
 שאין זה לה וכך ביאנו שהאב שהקד את בנו חין אחר
 מאחיו של נהדג עשה עשה :: ולא על הקבייה
 ועל הקלה בלב הקפידה ריבוי לא אף על הביזיון שכל
 החבוק אב ואמו אף בדבדו אפי' במינה הני זה בעל
 אביו מי הקפידה של ארור מקלה אביו ואמו והני הוא
 אומ' עין תלעג לאב ותרבו לקחת אס וכו' ויש לבד להכור
 על זה חסר מרדו ולענוש כפי מה שיראו ::

פרק ששי

כבודאב
 נאם מצור עשה עמה
 נכן מוא אב ואם שהלם הסע בכבודו ובאמונו סעב
 ככל אה אבך ואת אחיך וכתו ככל אהיך מקונך ובאביו
 ובאמו כה אים אחיו ובין ריבוי נכע אהיך אלהיך הריא

כדרך שזנה על כבוד שמוקדצול ומולאו כך זנה על כבודם
ומולאטי: המקבל אביו או אמו כשהולידו והחזיק
בקהילה הנה הטובה אותם בעונש הקלים אבל לא ככבוד
והקלים אבל לא באווא לעמר שטניהם שנוין בן לכבוד בן
למולא: אי זהו מולא נאיוהו כבוד מולא
לא עמיר במקומו ולא יושב במקומו ולא סורב את דבריו
ולא חפזיע את דבריו ולא יקח לו בשלמו לא בחייו ולא במות
לא חנוח אצל מאני היה שם אביו או שם דבו בשם אחרי
חטנה את שמו: יראה ל שאין מהי ק לא בשם
שהוא פלא שאין הכל דשין בו אבל השמות שהוראין בן
כל העם כגון אברהם יצחק ויעקב חטק נאדין נכונה
בהן בכל לשון ובכל יומן קורא בהן לאחיים שלה בשמו
נאין כלם: אי זהו כבוד מאפל
ומשהה מלבוש ומכסה משל אב ואם אין מאון לאב
ויש לבן כופין אותו וזן אביו ואמו כפי חק שהוא יכול
מיוצא ומכניס ומשמשו במאכ קלבי שהמששין ומשמשין
בהן את הרב ועמיר בשמו כדרך שטעוה חסע לבו
נחאב שהיה תלמיד בניו אין האב שיעד חסע קבן אבל
קב שיעד חסע אבו אעפ שהוא תלמידו: נחויב

לכוונתו בשאר דבריו בשעה חסאו וחרגו ועשייה כחפציו
 כיצד קנעו בדבראבו למקום לא יאמר מהכונע בשביל
 עמנו תענוע בשביל עמנו אלא מהכונע בשביל אצל תענוע
 בשביל אצל וכן כל כיוול מה לעולם יכלול בכל דבריו
 שקוא חושש בכבודא דבריו ושקוא חרייולא מחפוני וחייב
 לבכודו אפילו לאחר חזרתו כיצד היה אונע שמועש חפיו לא
 יאמר אף אצל אצל אצל כך אצל אצל אצל אצל אצל
 חשכנו: בלא בתוך שנים עשר חרם של אצל מיהרה
 אצל אצל חשכנו עשר חרם אונע זכורנו לחייקנו חרם:
 אחר האיש ואחר האשה חייבין צמודא וכבוד
 לא שהאיש יש בידו לעשה והאשה אין בידה לעשוה שהי
 חזרה אחריהם עליה לפי אס נהגעה או נשאלנה הי שנה
 שוין: ע"כ היסן כבודא צומא אפי נעלה
 כיסא של זהו צים של נהגעה צמנו למי לא ילים אורם
 ולא יצחק בשניהם ולא רבעום כקדם לא יקבל עיית חרם
 ויש תוקי.
 צניס אחרות ויש צמאש צמנו הקהל וצא אציו נאחו
 נהדע בצניו ונהגהו על אשיו ודכו צמנו לא ילים אורם
 אלא ישתוק ויא ישתד חמלק חלפים שצ ווהו בכך

שאו מלך צמר ודם נער עליו דבר שקח מלעשי יורה
 חזקה לא היה יכול לפדכם ביד קל ותומר למי שאמר
 והיה העולם כאלו אינו: אעפ"י שבכך נצטוונו
 אסור לאדם להכביד עליו על צעו ולתקד בכובודו עמקם
 שלא יביאם לדי מעשול אם יחולו ויהעלם שהאב שמחול
 על כבודו כבודו מחול והאב צינה צול חנדין אורו
 שהדי הוא עובד על ולמט עיר לא תהן מכשול: מי
 שנעשה דעתו של אביו או של אמו שיהיה לנהוג עמהן
 כפי דעתם ע"י טירוחם עליהם ואם אי אפשר לו לעמוד
 חפץ שנתקעו בידו ינחם וילך לו ויזנה אחריים להנהיג
 כאלו להם: החומר חייב בכבוד אביו ותומלו אעפ"י
 שהוא פטר על חמיו ועל קלת ע"י שיעשה תשובה שאפי
 אביו היה רשע ובעל עבירות חכבודו ומהיאל אחיכו ואלה
 אנו על דברי הנהגה עובד לא יאח לו אביו עבדה על דברי
 הנהגה אלא יאח לו אביו חייב בעניה קד וקד כאלו הוא שול
 מעתה לא סמוק ידו: מי שאינו לו אביו לעצמו על
 דברי הנהגה בין שאח לו אביו על חמיו לא העשה או
 לבעל חמיו העשה אפי' של דם הם הדי זה לא ישמע לו
 אפי' איש אחר ואביו היולדו ויתר שבשעת השמורו כולם

כולכם חייבין בכבוד: אחל לאביו השקיע מעים
והנה לעשותה אם אפשר לחזנה שהעשה על ידי אחיים
העשה ויתעשה בכבוד אביו שאין חנפין חנה חפץ חזנה
ואם אין טעם אחרים לעשותה יתעשה בחזנה ויניח כבוד
אביו שהוא אביו חייבין ביד חנה והלשעל חנה גדול
מכבוד אבואם: אה לאביו מעים ואחנה לו אחו
השקיע מעים חנה כבוד אחו ועשה בכבודאם: החנה
חפץ שהולא ואחו חייבין בכבודאביו: חייב אדם
לבנוי אה אה אביו אע"פ שאינה ע"ו אחו כל יחן
שאביו קיים שנה בעלל כיבודאביו וכן חכמי בעל אחו
כל יחן שאחו קיימת אצל אחת מיתרין אינו חייב
ומדברי סופרי: שיהיה אדם חייב בכבוד אחיו הקדול
בכבוד אביו:

פרק שביעי

בין סודי ומורה
האמור בתורה הני נתפסקה בו שקילה ולא עש הכתוב
לא אס"ן קוהיר וקיסן קוקי יל לא אהכלו על קדם
לא האכל אטלה חממה לני שפיכנה מעים זו אטלה
בן סודי ומורה שאינו כהן אה על אפלה חטערי י
שאכל מן וולל וקובץ מפי השמועה לענין שמתעורר

הוא האופן אשר בדעשות וקובץ השורה יין בדעשות
 אפלה זו שהנא חייב עליה דבר: הריבה יש בה
 והן כולן הלכה למעשה חפי הקצלה אינו חייב סקילה עד
 שיצטוב השל אביו לקפה צעיר כוול ויין כוול ויאכל אורס
 חוץ מרשונה אביו בלמה שכולן ה' קטן וכחורטן ויאכל
 העשכתי ויאכל העשרתי ואינונתי צעל כדרך שהקצבין
 או כען ויטהק היין חוק אינו חוק כדרך שהקצבנים שוהין
 והוא שאכל חשקל חמשים דויע מצטר זה במלגמא
 אחת ויטהק חצי לוג מעין זה צבת אחת: קצב
 חשקל אביו ואכל אפלה זו בשורה האב או שנקב תשל
 אחים ואכל אפלה זו המכונערת בין בשורה אביו בין בשורה
 אחים הרי זה פטור: נכון אם קצב חשקל
 אביו ואכל אפלה מכונערת מו בשורה אחת: וקיהק אפלה
 חזקה אפי' מעצדיקם או אפלה נעצדא אפי' מעצדיקם הרי
 זה פטור שז' אינו שחזק בקולנו שאינו נעצד באפלה זולא
 על קולם יצא זה שבעי זה על דם הורה או שאפלה צד
 קצב: כע אפלה אפלה זו המכונערת
 עם החבורה הדשה שאוכל עמקם בלב חזקה או
 שאלו מעשר שני ביחשם אפי' אכלו בהחורע אצלם

שהיא חמורה מדיניהם הרי זה פטור וכן אם אכלה מעלה
מעלה וערפורה וכל שאר חמורות אכל מעלה צבוע
שהיא עבירה מדיניהם הרי זה פטור מן החמורה אכל
כל מאכל ולא אכל צמר צהוב אע"פ שאכל אכלה זו
מזר העוף פטור ואם אכל אכלהו ומזר צהוב והשלים
שיעור החמשים דיע מזר העוף חייב : : שיהיה
כל חמורה ולא שיהיה יין פטור אכל צמר חי ושהיה יין חי
פטור שזה הדין הוא ואין אדם יכול להמשיך צמר וכן אם
אכל צמר חליה ביום שלשי למעלה מן השבת
מזר פטור שאין אדם יכול להמשיך צמר לא עשה
היה קטן שלא בא לבגל הקטנות וכן איש שגדל והדי
הוא צדורה עצמו אינו נסקל מפני שגנב ואכל ושהיה
אכלה זו החכונה הא סדר מפי השמועה לענין שאין
יין זה לא צדק יג' שנה זיוס אחר שקבא שנה שעבודת
וחשי צדק שנה שנה ע"י סוף השנה את כל הקנין
ואחר שהקנין השנה את כל הקנין הרי הוא צדורה
עצמו ואינו נסקל כל ימיו שלבן קנה ומורה
אינם לא חמורות מאחר שיביא שנה שניות לפי
שאיתמר שיתעביר אשה והיה עובד עבד בן חדשים

ונאמן כי יהיה לאיש בן פורר ומורה הא למורה שאם הקיף
 השעי את כל הקצו קודם שיגלו נ' חמשים הוי זה פטור
 כיצד דעין בן פורר ומורה
 מביאין אותנו אביו ואמו המלה לבד של אשה ואומעין
 להם בענין זה פורר ומורה נכו ומביאין שע עשה שנגב
 משל אביו והנה צערייין שזה שנגב נאלץ אותם אמלה
 האמורה אתה הקדמאה וזו היא ענינת הראשונה ומלקין
 אותה כשאר חייב מלקנה שז' וייסרנו אותה ולא ישמע
 איהם... חור נעב משל אביו נאלץ אמלה וז' אביו
 ואמו מביאין אותנו לבד של עשה ושלשה ומביאין מעם
 ומעידין עליו שנגב נאלץ אמלה וז' האומרה אתה שקדנו
 בזו וזו היא ענינת אחרונה אפי' היו השנים הראשונים
 הן האחרונים ואתה שחק בלן עינוק מדיקין אותה
 שאם הקיף השוער את כל קצו... אם לא הקיף
 ולא שלמו לו שלשה חדשי' נמשין דינו כדק כל הדונקילדי
 וסוקלן אותו ואיכונסקל ע' שיקו שם שלשה הראשונים
 שז' בעט זה זה הוא שלק בתעכס ואם תחללו אביו
 ואמו קודם שינמז דינו פטור : ברח עב שלם נקוע
 דינו נאמר כך הקיף השוער מלמענה פטור ואם

אשכנז דינו צדח אפי' הוקח בכל עת שיחצא יסקל
שכלמע שטעמר דינו הה הוא כהורג חין לו דם: היה
אביו דוצה ואמו אינה דוצה אחרו אמו דוצה ואביו אינה
דוצה אינו עשה בן סורר ומורה שג' והפשו בו אביו
נאמן הי' האחרונים גם או חזק או אלם או סימא
או חוש אינו עשה בן סורר ומורה שג' והפשו בו ולא
נמען והוצאו אורו ולא חזקין ואמרו ולא אשן בני
זה ולא סומען אינו סומע סקולו ולא חדשים:

גידה קרה היא לא יסקל לא בן סורר ומורה אצל קרה
אינה עדות כדן זה שאין דעה להאשך באגלה ושניה
כאיש שג' בן סורר ומורה בן ולא צדק עומתום ואנחנו
עומתום שנהדע ונאמא זכר אינו עשה

בן סורר ומורה שג' כי יהיה לוי בן סורר ומורה בן עב
סייה בן אשעת קוייה " בן סורר
ומורה צדיק העניה נכד חננין עלו כורבין לבל
שכל צדל פלו סקלנו פלו חפני סהיה סורר ומורה:
בן סורר ומורה הה הוא ככל הדוג' כל שיאמוס
ליו דשיהן שאע"פ שאביו גזס לו סקילה

הכי הוא יודע כל נסיון:

פ

פ

ברוך רחמיה דסישן הלכות אבל

ש בלשן ל מצוות אחת מצוות עשה נג מצוות
ל תעשה וזהו פירוש
ואפי' שהן מרמזות ומאכל על הקדושים ואין אדם
מאכל על הקדושים ולפי זה קללה הלכות לו במפי
זה שהן משן קבוצה ביום מיתה שהיא מצוות עשה
ב שלא ימא שהן צול לקדושים ע שלא יכנס
עם קמית סאה ל שלא ימא שהן הקדושים לבפש
אדם לא לקדושים צלבד ובאורי מצוות או בפרק לו

פרק ראשון להלכות על מצוות עשה

הקדושים שנ ואכלת חמאת היום היוטב בעניי יג
ואין אכלות מען קדושה לא ביום אשין צלבד שהנא
יום המיתה ויום הקבוצה לא שאת השבעה אינן בין
הנדה אע"פ סאה בלמה ויעט לבנו אכל יעם נהנה
קמה ונתחמה הלכה נחטה רבינו הקן להם לטחא

שבעת ימי אבות ושבעת ימי האבות
יהי יוב אדם בארץ ויש ימים קצת אצל כל יום של
נקודת היום אינו אמור בדבר מן הדברים שהאצל אמור
בהן ומצד ענין זה לא יודע האדם וכן שאר הילך
הוא שיקרא : : קרוי תלבוש שאין מעיין אורח
לבדו ואין מעיין תהילת להחזיק עליה ולחונק שבעת
ושלש משהוא שאלו למען לקבץ אע"פ שלא נפלאו
חלגנוב אורח מע שמוצע בנה"מ של אצל חיה בעה
חטתהיא שולבדק האורח אצדים אצדים אין חונק לעש
שומצא פאטו ורבו או יהי אשו מלבדק : :
שדרגם לשלח הנה למדינה אחרת לקבץ ואינם יודעין
מה יקבץ מעת שיחורו כעקס חלונות משהילן לחונק
שבעת שלשים ומשהילן להחזיק עליה
אין חזקתן עליהם וכל שלש שאלו ליום בלתי קדי
זה פכל אפי מע דינו שלשים אין חזקתן עליו ואם
ידע בנוראי שכוללם חמשים יעשה אפי מע ביום שאל
משהילן עליו : : בן חמשים שכוללם אפי מע שמוע
שעת אפי מע ליום ומשהילן מע ויהי מן חמשים אפי
שכלו לו חמשי הנה בעל ואין מעילן עליהן ולא

מיתעסקין שמהן... כל הדונג מעלכות אע"פ
שכדין המעלך מהלך ויתענה נענה לו חסות להדין כדי
או תלמד צלן עליהן ואין מונעין מהן כל דבר ומחוננים למען
ונקבדין בקצת אבותיהם אבל כל הדונג כל אין מהאצלת
עליהן אבל אונען שאין אעניות לא בלב ואין נקבדין עם
אבותיהם עד שיאכל הנשי ויחוננם ליהושעיהם
כל הפורשים מודע צביר נהם האנשים שפיהו עורל
החיות מעל צואתן ואיכן נבלע בלי שטל בעשיית הקלות
וכבוד המועדות ושיבת בית כנסיות ודבר מעשות לא
הדין קן בני חונין לעצמן שאר החיות נכן המינים
והחיות מדין והחוסין כל או אין מהאצלת עליהן לא
אחיהם ושאר הדוביהן לעשין לבנם ומהעשין לבנם
ואוכלן ושורין ושמתים שאבו שונאיו של הקדוה
ועלית הכת אנוח הלא חסנאין יז אשמי... המאצד
עצמו לענת אין מיתעסקין עמו לבדדי ואין מהאצלת
עליו ולא מעסקין אודע אכל עומדין עליו שזורה
ואוועב עליו בדם אצלים וכל דבר שהוא כבוד לתיים
ואי זהו המאצד עצמו לענת לא שעה לא שבעה ועל
נתנת לא האוועב היינע עלה לאש הקדו וראה אור

שעלה מעד כרך כעס און שהיה מעד נעל ומה הדי זה
בחוקה שארד עצמו לענה: אצל אים און
אודת חנוק ורעי צולק אורה רוק נחושק על קב סי ט
הדי זה בחוקה כל החינים מדרעסקין עמו ואין מונע ממינו

פרק שני

און שארד חייב להתאבל
עליהן דין תורה און אצו בני נפשו אחיו ואחיות ואביו
ומתעבים שיהא צל האיש על אשת הנשואה וכן האשה
על בעלה ומתאבל על אחיו ועל אחותו שהם מאחיו:
אפי' הבהן שאינו מתעמם לאחיו ואחותו ולא לאחור
הנשואה אעפ' שהיא אחיו מתאבל הוא עליהן ואם הייתה
אחותו וזו הנשואה מעמי. מתאבל הדי הוא ומתאבל עליה דין
תורה: צנו אחיו הצאמן השפחה אומן הנכבד
אינו מתאבל עליהן כלל וכן שפחה הוא אונטתו
היא נאמו אין מתאבלן זה על זה וכן אשת ארוסה אינו
מתאבל עליה ולא חונן וכן היא לא אונטתו מתאבל עליה
כל ידועים שהיא חייב להתאבל עליהם הדי זה
מתאבל עליהם צפחה מעמי סופים בצר הדי שמתאבל צנו
און אחיו צנו אחיהם צנו חייב לקרוע צפח צנו ולבדוק אצלות

כפטו אצל אצל שלם בפטן איבו חייב נכן שאר הקדוץ
אשרת הנשואה אע"פ שקול חילול
עליו איבו מהאצל עוזה על שאר קדושה לא על אציה
ועל אמה צלז חפז כבוד אשר כנהגה אצלה עלים
בפטה: כיצ מע שמנה תחיות או תחיו כופם
אשרת וכוה אצלה עם אשר בפטה אצל שלם בפטה
איבו כנהג אצלה נכן האשה שמה חמה או תחורה
נוהגת אצלה בפטו אצל שאר קדושה כען שמות אחי
אשרת או בנה והאשה שמה אחי בעלה או בנו אין
מהאצלתן זה עם זה: נכן יחאה ל שאם
מעה אשר קדוה או בעל קדושה כען שמיה אשר בני
או בעל בת אינה חייב להאצל עמה נכן כל פוטא
בזה: כמה תחורה אצות איבול
שהדי הסך נחית לו הטומאה מסע קדוהין מה שי העסק
עמהן ויהאצל עליהן ש"כ כיאם לשארן הקדוה אלהן
וכו' לה יטמא אצות עשה שאם לא רצה להרעמה מעמין
אורז על כהתו: בלא צומס שקוהתו
על הטומאה אצל הסדכות הואיל ואינן מוזהרות על
הטומאה כך אינן אצות להרעמה לקדוהם לא אם

בנו חתמאנו וחס לא לנו יבטמאנו חסדנו של
כהן חתמאנו לה על כדמו ואינו חתמאנו לה לא מדברי
סופרים עשו אותה סוף מצוה כיון שאין לה יורש לא הוא
לא המלאש ועי שיתעסק בה לא הוא ואינו חתמאנו
לא לשווא צלבו חבל הארנסה לא יתעמא לה: וכן על
אותן שאחרנו שאין ועל צלן עליהן כעין הכוונ צל והפועל
חדל צבור והעפלים והחאצד עמו לעשה אין ככה
מתמא לאן ועי ועי הוא מצווה
להתמא לקדושו עי שיקט העל אצל אחרי שפדש
העל הדיהן כשאר כל העתים שאם נמא בהן לקה
אשרה תפולה אינו חתמאנו לה לפי עי
שמת עי שמה צעלה ועשאת ובא צעלה שטהן אין חתמאנו
לה מהני היא תפולה לשניה אצל חתמאנו הוא לחמו
אנפ שיהא חלה וכן חתמאנו לבנו ולבני אשתו ולא חותם
אנפ שכן תפולן אפי היו גמנונים חתמאנו להן: אשת
הנשואה אינו חתמאנו לה אנפ שהיא נשואה לבן שנ
הבעלה הקדושה אפי אשר לא הייתה ליש הדלה פוט
לחוסה מודה יכול שאנחנו נעמאם באנפתי חו חתמאנו
ען תל אשגלה היתה ליש עי שהייתה צידי חושי אפי

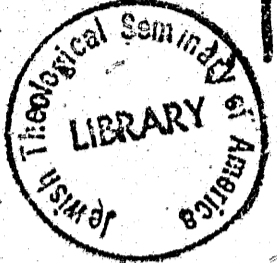
לא היה להם פניו לא רוסה שאינו מרעמא לה אע"פ שהיא
 ארוסה לכהן עתה אחרת מן הארופין מרעמא לה
 שן הקדושה אין לה בוא אה החתונה מן הארופין אחיו
 ואחות אחיו אינו מרעמא להן שן ולבנו ולבתו ולאחיו
 ולאחותו וכו' מה בנו האני לחדשתי אף אחיו ואחיו דתי
 קדוין לדושה: הם פיקוח אינו מרעמא להן שן
 לה יטחא מרעמא הוא על הולא ואינו מרעמא על הספק
 לפי הוולדו שנתערבו ונהבן שהוא ספק בן שבעה לאחיו
 או בן תשעה לראשון וכן כל טולא בנה אינו מרעמא להן
 נגספק וכן כל החתונה ספק צדושין או בנה פסול
 אינו מרעמא לה: אין הספק מרעמא לנכד
 מן אחי מאביו ולא לעם חטונה אביו וכן החלק
 עלמות אביו אינו מרעמא להן אע"פ שהשדה הייתה
 נקעע אמשו של אביו אינו מרעמא לו שן לאביו צדוש
 שהוא שלם ולא צדוש שהוא חסר וכן שאם הקדושים:
 הטענה לקדושים דחניה היא ולא חתונה לפיכך
 חסור לבדן להרעמא למתא פ' צעה שמרעמא לקדושו
 שן לה יטחא אינו מרעמא למהם שמה של אחותו הנאיל
 ונעמדה על אב אלקט עמדות פלג או אע"פ צדוד פלוני:

לפי כהן שמדע מרת ציין להודיע ולקבדו במקור בית
הקדושות כה שלם יכנס לבית הקדושה ולא יתעורר בקדושה
אחרים כה שיהבור ת הו

פרק שלישי

שנעמא למת

כל כהן
חונן משטק מנהים הקמפרישים צינה אונשטו בעשים
והתחלה הדי זה לוקה שנ למשלא יעמא בעמיו ואחר
הכונע סערה אודהחא הלאו הנושא ואחר היתה ואחר שתי
העמאות הקטירות חן הקרה שנ למשלא יעמא וכבר
פירשנו בהלכות ענומאה מרת כל הדעים הקממאין מן
היתה ען הקרה או מרציהם: נכן אם נכדע
המון בקדי לוקה אבל טנגע הוא בכדים שטעע ציור
אע"פ שמתעמאין עון ענומאה שבעה: נכן אם
נכנס לאותו עמא שנכנס לו הענומאה לוקה אע"פ שטעע
אל ענומאה צברת אחד וכבר ביארנו כל האהלים שתכנס
להן הענומאה או שאלמעהן נדין הסככות והפיעות וכל
הדברים המביאין את הענומאה נהחוצצן צפע בטומאה
ואי זה מעין דין קמה ואי זה מעין מעצבהם הקל צהלכות
ענומאה יתע: נשם ביארנו שאין הקדושים

אממאין באהל ולפי קדושתו עקונין ומורה לכה
להכנס לשם לבנוך על קדושתו ואינו אסור לאע"פ
שיגע בעמדה או ישאנה בזו שבא לפני כהן
שנכנס לאהל הקדש או לבית הקדש בטוה ואמר טיגע
קדו בו אם קסן ושא פסור ואם ישבס כפי השתחוויה
כחו שבי ארנו בעשי עומאה מקדש הני דה ליה נכנס
וישא וחור ונכנס וישא אם קדו בו על כל מעש ומעש
לוקה על כל כניסה ופניסה וכן אם נגע
במז והקדו בו ופגש וחור ונגע וקדו בו אפי מיה
פעמים לוקה על כל אחת ואחת הנה נוגע ולא פגש
אויסהיק שמז כבית הקדש ונגע במעיהם אחריס
אע"פ שהקדו בו סוף פגע אינו לוקה שא אחרי
שהקדו הוא מחולל ושמה כל זמן שלא פגש קדושה
את הפקדון אם היו שנים מעידיה הנה לוקה ונה
שעומאו עוצר על ולפע עכ ליתקן חסא ולוקה הכהן
שנגע ונה שטמאו מעידיה הדינה שטמאו לוקה
כדין צול אינו מתעמא לקדוש שנ לאצו ולתמו וכו
לא יטמא וכן אינו נכנס עם מרה באהל אפי קדו בו שנ
ועל כל נפשות מרה לא יבוא הא לעדת שהוא תייב

בלא יבוא חייב בלא יעמא : סדר גנע או נשא
לוקה אחת נכנס לאוהל וישב שם עד שמת עליו הוצה
או שנכנס בשדה הטהור וחגלו ובאחדיו נפגע עליו ג-
השדה שקני טומאה וצאה סוף סוף הרי זה לוקה
שהריש משום לא יבוא ומשום לא יעמא נעמאה מקודם
ואחר כך נכנס לאוהל אם קדשו בולוקה אף על קבואה
כהן שפגע מזה חצאה בדרך הרי זה עברטמא לואפי סהן
גדול חייב להתעמא לו ולקבאו ואי קהו עת חצתה זה חמא
ועשאל שקיה מושלך בדרך ואין לו קוצים ורבר זה
הלכה חפי הקצלה : בלא נשדיה קההן
לכדו ואין עמו אחר ואפי קהא שם בדרך אין לו עונה
אבל אם כשיקרא אחרים על שן אונת אין זה חצתה חצתה
לא יקרא לאחרים ויבואו וידעסקו בו : היה סהן
ונניח מהלבן בדין ופגע מזה חצאה יתעסק בו העיני
שהרי אין קדושתו קדושתעלם וא יעמא כו קההן אעפ
שקוא כהן קדיונע : היה סהן גדול וכהן קדיונע
יעמא הקדיונע וכל הקודם את חביו כחשבתה
בענוצלה נסמ עם חשונה חל חמא שפגע
יתעמא חשונה מלמחה נא יתעמא סמ :

שמה הכל מתמחין לו אפי' כהנים נשניהו סזר מצוה
 לכל משה שקלתי בין כפודו וכן הכל חוננים עליו:
 צנוה יהיו לא הונקו על טומאת ער שז' אמור א' הקדש
 כן יהיו על שיהיו בכיקונים כהן קטן הני קצולן מוזהרין
 שלא יטמאוהו ואם לא להדעתה חששו אין צד' אמצוין
 נעלו להסיושו אצל אצו ציך לחנכו בקדושה: מעת
 תפס ל' אמות שלע לטומאה וכל סהן שנכנס לתוך ל' אמות
 חכין אותה מעדות וכן אם נכנס לבית הפרס או יצא
 לחוץ לארץ או שנעמא בדם או תבוסה או בעלל וכדומה
 וכו' לא בהן חכין אותה מעדות וחסני שקן אבות
 של דציהם סח שביארנו בהלכות טומאת חת אצל אם
 נכנס לבית הקדוה לרק מן היורה:
 מותר
 לכה להתמא בבית הפרס או בחוץ לארץ לרוב מצוה
 בזמן שאין שם דך לא היא כען שהקץ נטא אטה או ללמוד
 תורה אע"פ שיש שם מי שולמדו באר' יטל לאמן הכל אדם
 ווסה ללמוד...
 וכן מתמא בטומאה
 הדיות כצד אצל שהקץ בבית הפרס
 אמרין לבתמושם וכן מרל'ן על עב' אחנות
 למענים לקראת חלנים ואפי' מעל' ימים

כדי להבין ביש לבן אלפי שפא שיחזור כבודן לקרוב
וכן כל כבוד צדקה וכן חסודא בעומאה של צדיקים לבין
עסקתים ולעשרי עמקם חפצ שיהא חאל מעלים וכן
כל פועל צדקה

פתק רביעי

חנה ישרה צדקה וכן צדקה
כך הוא חסודא עשו שלמה נאם עתה פיו קושין את
לחיו ופוקחין עקביו אתר שמדיחין חנה וספין אורתו
צמיט צמנים ועוזין שערו נאלב שין אורתו רבין תפוסין
של פסק לבנים ולא יהיו מעהם יקדים נהג חטת בצדו
עונה נזו שלא לחסאת מי שאין לו וחכסין פע תורה
שלא לבייש את העניים שפניהם חושתיין ברעבי

ואסור לקבור בה ריבין של משי ונדבדים החוזק צים
הרקומין אפי לעיאל שבטל שנו נסות מח והשחרה
ומעשה נים: וסובלן את חמת עלה חק
ער בית הקדוה ונושתי חמטה חסודא בעעלה הסנדל
שמורת פסק חנועה חסודא של אתר חק חסודא חסודא
מן חמקה וחופסין בעפר חנועה ונעשין לך חסודא
יקובצין אותם ופנו למעלה ומחוייין העם חסודא

למשלהם להם לקבור בארון שלשן נקמלין אורת
אומלין לולך בשלם שג' ארתה דבוא א' סרף בשלם:
נמצייטן ארת כל הקציות ובוטן נפש על
הקצ' והצ' הים אין בוטן להם נפש על קצ'יהם דבוקים
הם זמנים: ולא יפנה אדם לבד הקציות: הגוסס
הרי הוא מחולב לבד אין קושטין לחיין ואין פוקדין נקבו
ואין מעימן כל מערכות וכל מעקד על עבדו שלא יתפח
ולא סגין אורת ולא מעימן ולא מחילין אורת על החול
ולא על העלם ע' שעה שימות והנוגע בו הרי זה שוסך
חיים למק' וק' דומה לבר שמעפטר כיון שיגע בואדם
יכבה וכל החמץ עם יצאת הפש הרי זה שוסך חיים
לא ישהי חונט שמא נרעלף וכן אין קנישין עליו
ולא חולצין כסף ולא תקפידין ולא חכעסין עמו ארון
והמסיכן בבית ע' שימות: מי שמתי חונט
למנו אוכל בבית חביו אין לו בית אחר עושה תחינה
ואוכל אין לו דבר לעשות תחינה חזויר פניו ואוכלובין
כך דבין כך אינו מסב נאכל ולא חונט צ' ואינו שורת
יין ואינו חבדך ואינו יאמן ואין חבדכן עליו ואין חונט
עליו נפשו תקט' ויין קפילה ויין קפילין ומכל חונט

האמורה ביהודה: צעדת חסידי ואוכל צמר נשורה
 יין וחומר ומצבך ומצבטן עליו ומחמטן עליו נחייב בכל
 חזורה האמורה ביהודה חזן ממש חייב הקמה עקב הורה
 קרי נהאורי לאכול צמר ולשתות יין חזעט כה לשדורה חזעט
 שמו עשו אצל לא לבנות: אין משהין את הורה
 לא מרחין מטה מעיז וכל החזקה את מטה הלי זה חסונה
 ועל אביו ועל אחיו הריזה חזעט היה ערב שבה או ערב
 יום טוב או שהיו נשעין מולבין על החמה חזרה שלא איתר
 לא לבבור אביו ואמו וכל החלן את החמה ערב ולא העשה
 אלא אם כן הנינו לבבורו ולהשלים צדכיו: האצל ביום
 החמשין צלבד אסור להניח תפלין ולא כול חסלו נחייב
 לשב על חמה בפנייה ונשאר יחיאצל חזרה לע לאכול
 חסלו ולשב על נבי חפץ חיה קדדע ומעט תפלין:
 ומטן שהנאסור בדאשון להניח תפלין שהני נאע ליחקה
 פאלך חבוס עשך חפלה שכל העם אסונין ונחין לו
 ולחם אנשים לא האכל חפלה שכל העם אכלין חסל
 אחיים ביום חמשון ואסונין לאכול חשעטן:

פתק חמישי אילן
 דברים שהאכל

ע

אסור בהן ביום הראשון מן הקורבן וכו' ימי האבל
 מעצתיהם אסור לספר ולבצע ולרחוץ ולסוך ולשמש
 חטרת ולעשן את הקמח ולעשות מולאכה ולקח את בני
 יערה ולקוף את החטה ולפיוע את ראשו ולשאל שלום
 הכל אחד ונשירידי : : ומטן שהאבל אסור

במשפחה שהרי הוקיר באהיין ראשיים א תפיע
 מקבל שלל האתחבל אסור לספר סעו שא חנה פיע
 וכס ש אסור לעל שער ראשו סך אסור לעל שע
 וקנו וכל שע שיט בו אתר החנל ואחד החנל
 היה חנל ושמע שמה חביו חסלים העולה ראשו
 אחי החנל ואתר החנל וכן אסור לעל שפס
 שפס ולטול צמודו בכל אבל בשטו או שטעל צפון
 בצמוד חורב : : ומטין שהאבל אסור לבצע

בגזיו ולחון עט ולסוך שח האכלי נא ולשוי נא בגדי
 אבל נא תסוכי שחן ורחיזה בכל סיכה שהרחיזה קודמת
 לסיכה שג וחצת וסכת וכסס שהאכל אסור בכלום
 בגזים כך אסור לעבוס פנים לבנים חדשים ומטהצין :
 אסור לסוך מוקפת עפו ככל עט ואם למעני
 את החוקמה חורב וכן אסור בחיזה מקצת עט

במחין אצל בנין תחן כעו ייו וכליו אצל לא כל עמו
תען שהאבל שאמר בנשמות הקטנה וינחם לוי אה
בה שבע אשה ויא עליה וישכב עמה אצל שהיה אסור
מקודש וכן לאישה האבל אשה ולא הנשא האשה אע"פ שאין
משמשין ממנה וחורף להרביח עכ אשה אע"פ שקוא
אסור בהמשך הקטנה :
משיין שהאבל
אסור בעשה האבל שהיה פוח לחנוקל ונעלך שום בדוך
אצל שכל העם אסורין היה סא בדוך כועל והולך וסאינים
בדוינה חולך חטעלו :
מחול אצל שאסור
בעשיית חלצה והשם והפכה חזכם אצל מה חז
אסור בעשיית חלצה אף אצל אסור בעשיית חלצה
וכסם שקוא אסור בעשיית חלצה כן הוא אסור לשאת
ולתת במחורה וללך למעינה למעינה בעחורה : כל
שליש ימים האסור אסור בעשיית חלצה אפי' היה
על חזית פרס מן הדקה תיבאן ואילך אם היה עש עש
בנשה כדוך ביתו ומאשה טונה בכלך כדוך ביתו :
שני אחין אישע שותפין שהיו בחנות אחד ואירע אצל
לאחד מהן כועלן את החנות כל שבעה : אפי' דברים
החורגין לעשות בתולו של מועד אסור אצל לעשותם

בידו ציחי אצל אחיים עושין לו וכע' היו זהו להפוך
 וכדו לעד ופשה מן העלה מן החמה וצדו מן הירוק
 שוכר אחיים לעשוהן לו כד' שלא יאבדו ומרביצין לו
 טרהו חסדיקע ענה הגנים : הארוסין והחכיים
 של והקבלן הי' לו וינשו כד' אצל החמין והחמין
 בדהמנה של והקפעים בפיה שלו הי' הי' לו לא
 ינשו ואסקיו מתוסין או חושפין מקודם לגמן קעב
 הי' או ינשו שכ' יום אפי' בער אחת לא ינשו לע
 האצל טקה מלמח אחיים בידו בן בקבלות בין
 שאינה בקבלות לא ינשו הי' מלמח ביד אחי בבית
 לא ינשו בבית אחר עושין קיה לגין נס אדם אינו קעב
 אחת על שבעה מן האצלה ואם קיה דבר אחד עשה
 שניה כזה הודו הקלונים : מען שהאצל אסור
 בדביו הנה שקרי נא' לחוקש האנ' דוס אסור לקדו
 בדניה ודנביאם ודברבים ולשגור במטה ובמדה
 ובהלכות ובהנחות ואם היו רבים ציכין לו חודש וצ' צד
 שלא ינשו רבצמן שלא לחוש לאמר בעדו וזה שבצדו
 אוח' לרבצמן והת' רבצמן חסדיקע לבנים : ומען
 שאין האצל יושב על החמה ט' ויקם המען ויקמע

בגדיו ויטכב ארצה וחייב לכפות את הקמה כל שבעה
ולא מקטר כלבד הוא כופה לא כל חטות שישלג בהן בית
הוא כופה אפי' עשה חטות בעשיה דברים נעשי עוונות
חייב לכפות את כולן ואפי' תמשה אחרים ומה אחר חקם
כולן כופין את כל חטותיהן ::
המטה המיוחדת
לכלים אולם עשה אינו צריך לכפותה דבר אינו צריך
לכפותה לא מהי אהרן ביעין והוא נוסף משין חטה
שם ליעיה יתאין חמנה שהיו אי אפי' לה פנה ונקפה
ודיו הסך כל חטותיו והוא ישן על גבי חטה אחריים
או על גבי כסא או על גבי ארון או על גבי קדקדק על יצא
ידי חובתו לא ישן על גבי חטה הכתייה ::
משיין
לאכל שאסור בפליעה היאם שהיא נאמר למחוק לא תעשה
על שפס חבל ששאר האגלים חייבין בעשיה היאם
והסוד שמכסה בו האסו עשה מחקלת מעש על פו
מז ועל שפס יענה וירדף אטקלם כאכל יתעטק ::
ומשיין שהאכל אסור בשאילה שלם שני האתק דום
כל גימטם הוא שונים מי שנתן לו שלם אינו מחוקר לו
לא מודיע שהוא אכל ומגלה ועש שבעה מי ששאל
בשליחו מחוקר לו שלם ומז עש' שוא בשלם אחיים

לכ

אבל אחרי ש אין שואין בשלמנו עש לאחרי ליום ועל אביו
ועל אחיו אין שואין בשלמנו עש לאחרי שנים עשר חודש
אם בשלית שלם נאסר האבל קלו וחזו
שקוא חסוד להרבות דמים ולשחוק סג' דום ולא יאחזו
תנוק בחיקו שלא יביאנו לדי שחוק ולא יכנס למקום
שמחה כגן בית חמדות וכיוצא ביהן

פרק ששי

מדי סומי
שיהיה האבל
נוהג במקרה דבה אבילות כל ליום ומנין סמכו לליום
שבי הוא אוח' ובדעה את אביה ואת אחיה ירח ימים
חבל שהאבל מצטע כל ליום
שמאבל חסוד דהן כל ליום חסוד בקפודת ובקוץ
נדעשוין ובשמחה חדישה ולקך בסחודה חמדינה
למדינה הכלה דצייס
בית פודת
פיר כספ שחסי לפי כל שער עמו אולקח שפחו
אולקוץ צמנו כלל כל שנה כך חסוד כל ליום בלא
צאיש אבל האשה חודת בעולה שעי לאח' שבנה וקאש
על שלשים ועל אביו ועל אחיו חייב לבשל שבע שנים
פירע אוש שינשו בו חבייון

וכן חסוד

לבנוש כלם לבטם ומנהגן כל שלשים אחר האיש נאמר
האשה היו צבועין ומנהגן חורגין וכל פשתן אין צדק
חסום גיהון וצורת לחורג בנהגן אפי על לבנו ועל אוחו
צב צואין כיצד אסור לשא כל יום ומורה לאדם אפי ביום
העיריה ומי שמרה אשה אם צדי קיים חצורה פנייה נחציה
ויש לו מי שיש מיני שושמענו ואין לו בעים קטנים הגי זה
אסור לשא אשה אחת עש שיעצרו עליו קדושים
אבל מי שלם קיים שרדכן חצורה פנייה נחציה או שקיוס
יש לו בעים קטנים אחיו שאין לו מי שושמענו הרי זה חורג
לאדם ולבנוס מיד ואסור לו לבו עלמה עד ליום וכן האשה
שקידה אצלה לא רבעל עד ליום שעתה
קידעה שקיה חייב לפרוע אותה חורג לעשורה מיד
לאחר שבעה אצל אס אינו חייב לפרועה אסור לקטנ
לה עד ליום צדא צדא מחר מחרם אצל על לבנו ועל אוחו בין
כך ובין כך לא יבטם לשחח חרעה עש שנים עשר חדש
על בלחמים כולב חורג ללבן לסתודה לאחר שלשים
ועל לבנו ועל אוחו עש שיעצרו בו חביריו ויאמרו ללבן
עצרו ועל כל החמים כולן רעה מאמע בעסקו רעה
אינו מאמע על לבנו ועל אוחו מאמע בעסקו הקולק

ע

חמקו לעקום אם יכול למעט פעסקו ימעט ואם
 לאו יקנה על פי המדך ודברים שיש בהן חיי נפש
 מי שהיה בעלה עלב עמה בעיר או אשתו עלבה או
 אביו או אחיו אסור לו לשכון באותה העיר עד שיכלה הנשי
 ואם הייתה עיר גדולה לא נעמוס ה' שלוש שנים בצד האחד
 שאינן עלבין בוי יום שביעי מקדשו
 כבולו והוא עולה לבאן ולבאן לפי מורה לבדם ולבאן
 ולעשות שאר הוצאים ביום שביעי וכן יום שלש מקדשו
 כבולו ומורה לספר ולקדן ביום שלשים
 שהכסו אצלנו הכפיד שנינו מקיל ברעז ולא במספיה
 ומכנס בסורת במים אצלם בעד ולא בחול ודוחץ כל
 גפו בצונן אצלם בחמין וכן מי שהכסו אצלנו וכל
 מקדינותהים ומצית השניה או שיצא מעצת האסורים
 או שהיה חנוכה והורה או שהיה חורה ונשא על עכו
 והורה וכל היוצא מעומצה לטהרה הניאו מקלחין ציט
 אצלם הנאיל והקף אורה אצל אחד אצל ולא חזאו פשי

פתק שביעי
 מי שבאה סו. שמחנה
 שח' לוקדוב אם בדק ליום היע השמנה חפי צום

אלשי. עשאו דינו שמועה קדושה וחי יב לנהוג זייתי אגלות
חיום שקבעה השמועה וקניטעמונה ל' לאסור הדשמות
עם שאר הדמים כלל של לזכר יום שמועתי הקדושה כיום
הקדושה : אכלתם הקעה להשמועה אחר ליום
קדושו שמועה חזקה ואינה נוהגת לא יוסאמר דלג
ואינו קודע וכאניום השמועה הוא יום שביעי ויום ל'
ומקצת היום ככלו כעז חקצת היום ככולו כיון שמה
אמרות שעה אחר פאו נוהג כל היום כולו ומותר לעעל
ולחזק ולסוך ולגלח בשאר היום וכן הוא מותר לכל הדני
חי שמה ל' שמועה קדושה דתוך הדני
או ביום השבת ולמחר השבת או אחר הדני עשית חזקה
על ל' ואינו נוהג למחר הדני ולמחר השבת לא יום
אחר גלגל ומקצת היום ככולו כמו שביארנו :
חי שמה לו קדושה ולא יע עשית אם היה במקום קדושה
שקלא תהא עשר פרסאות שאמסר שיכנס ביום אחר
אפי' בא ביום השביעי אם מלא חמתין אצל גדול הבית
אעפ' שנעשו לעמוד הנחל ומלא חמתין עולה לו ומונה
עודן השלום ליום ואם לא מלא חמתין מונה לעצמו
וכן אם היה במקום רחוק אפי' בא ביום שני מונה לעצמו

שבעה נלתינום שבה... האל בנתינום האלוטם
 אינו קולך אפי' לבית אצל יחד מוסאן ואליך קולך
 ואינו יושב בחקום המצחין לא בחקום המצחית ועין
 ולא ילל לחקום אחר חפיהם בידו כל שבת האלוט ונה
 שנייה ואל ואינו יושב בחקונו של שבת יושב בחקונו
 ואינו מדבר כדרכו רביעית הה הוא ככל אדם...
 דין שולל דמי אפי' ליה תיב לא שאסור לולקדוע
 בלוי למעלה ולעל פיע ולשאת אחר הקטה וכל העם
 פאים לשמור לביתו ושומרים אותו ולהעם חסובין
 על האף והוא חסד על הקפלה ואומרים לו בשמחתין
 אותו חסו כסדך והוא חסד להן תבדכו חן הטועים
 ואם רצק לעם אחים קחונה מחצע בדרך העם
 ואחיה להם תותמו... וכן האלך חייב
 בכל דבר אצלך לא שמו יוצא חפיהם ולענין של אחר
 חותו ואין צל אחר וערים אחים ואינו חסום אצלם
 ולא יצא לוד אחר אדני לא לקודיע לעם שלם נקדן
 בצונן... חן אדם נכס למלך לעתמו לא
 עבדיו ומי שנקן לעשות להכנס ואין להן דשות לדי
 לכתומעין לא פניעה סינישק חוסין נכסעב דין

אורח כל העם מסוים מסובין על האכיל והוא מסב על

הדין

פרק שמיני

אבל חייב לקדוה על

שלא ובגדי כס לא תפריחו ולא תאמרו האחר חייב לבדוק

ואין קדינה לא מעשה שז ניהם המלך ויהי אר

בגדי ומה כן קודע חלפון והקודע מאחלין או מן

הצדין אומלמטה לא יא ימי מופת קדישה לא בהן צול

גלגל שקא פורס חלמטה: טזק שיאעני

הקדע שפח ואינו עדין להבדיל שפת הקבץ ומנהג לו

לקדוע בכל איש ויש לו לקדוע במעט שלו צמע אדם

לפי יש לו להכנס ידו במעט וקודע בצערה ואינו חייב

לקדוע לא בקד העליון גלגל ופלג ימי אבגלה תקדע לפנים

ואם לא לתלפף מתלפף ואינו קודע קדע אחר שכל

קדע שאינו בשעת חימום אינו קדע: זכא

בשאר הדעות מן האבין ואחר אצל על אביו ועל אחיו

קודע על שחלה את לבו ומבדיל שפת הקבץ ואינו

קודע בכל אביה מבחן צמע כל העם והקודע כל

הבגים שעליו ובגד היישה קדוה לבשנו אינו מקדע

ואם התלפף בקד אחר חייב לקדע כל שבנה ובן על אביו

ועל אהו חולק בתוכו ומוציא ידוע שן חולק ש שיתקל
כתיב וידוע והולך ק למה קמה ואחר שיקד אכיו
או אהו איננו יוצא להלן: דומען להטן חפני
טחופעם וחולה שמה לו חק אין חקישן לעולה חו"ש
אורי של חקישן דעת עליו וחשקן ליה חפיוס חפני
וקורע אדם על חקיו ועל חקו חפני כבוד אשת
ולן האשה קורע על חקיה ועל חקו חפני כבוד
בעלה: חי שאין לעולה לקדוע ונראה לו
חולק בדרך שבעה קורע לאחר שבעה אינו קורע
ועל אכיו ואהו אפי' לאחר שבעה קורע על שלשים
יום וכל היולא בצד קדוע למה חפני על חקו קדוע
עשו עליהם היי זה קדוע רביות וכלל כבוד
החיים והחפיוס: החולק לקבירו
החולק חלקן ואבד אינו שחולק חולה חלקן ומהו
שחולק קורע חלקן ומהו חולק חלקן ומהו חלקן לו
חולק קדוע ואם לא קדוע שקוא חפני על חולה חקי
חולק יאעבו: חי שחולק על חולה בדרך בית ונראה
ובשאר שחולק קדוע ואחר כך חולק חפני חלקן חלקן
אין חולק קדוע ואם לאחר כה יוצא חולק חלקן חלקן

קדע אחרי: וכן חי שאמרו לו חתאביו וקדע ואחרי

כך נשא בנו אחיו למת וקדעו ואחרי

כך נשא בנו אם בשר כה דיבור נודע לו אחריה קדע

יטא ידי קדעוה וחס אחרי כדי דיבור לא יטא ותיב לקדע

קדע אחרי: חי שאמרו לו מניש הרבה כחיה

קדע קדע אחד לבנון היה בגלל חבו אואחיו קדע

על כולם קדע אחרי ועל חבו ועל אחיו קדע אחרי:

חי שאמרו לו חת וקדע עליו ואחרי כך מת לו חת אחרי

אם בדרך כה כדי צעה קודע קדע אחרי ואם לאחרי שבט

חוסוף על הקדע המאשון כל שקוא: חת לו

מת שלשי אחרי שבט של שני חוסוף כל שהוא

וכן חוסוף והולך עם טבניו העע לטבניו חוזיק שלש

אכבעה וקודע עתלה חלפניו מתגיבו לאחוריו עתה

חלמעלה חופכו למטה: אחיו לו עת אביו

וקדע ואחרי שבט מת בנו והוסוף קדעו חת אחרי

וקדעו חת אחרי חת אחרי חת אחרי לו חת בנו

וקדע ואחרי שבט חתאביו אינו חוסוף לא קודע קדע

אחרי שאין אביו ואחיו בקוספת:

פרק תשיעי

כל הקדעים שקודע אדם על סוג הדובין שולל הקדע
 לאחד גבעה ומאחה לאחד שלשים וועל אבין ועל
 אמן שולל לאחד שלשים ואינו מאחה לעולם והאשה
 קודעת ושוללת מעד אפי על אביה ועל אחיה חסע הקדע
 כדרך שקודע אדם על אבין ועל אחיו כן הוא
 חייב לקודע על רבו שלמדו הוזה ועל הנשיא ועל אב
 צדיק ועל אב הקדושה שמהר ועל ברכת השם ועל ספי
 הוזה ששקף ועל עני יהודה ועל ינושל ועל חזקיה
 כל אלו הקדעים קודע עי שמילה אה
 לבו ואינו מאחה לעולם ואפי שמיין מדמתין מורה לשולל
 לחולק וללקטן ולעשותן סזין סולחנה לא אסרנו
 לא באמי אכסנדי בלצדומל הקודע מדעך השל
 או החלל או הלקוט לו עשה כלום אצל קודע הוא
 חרפן האמי האכסנדי בלצדומל חפץ הכל ועשי
 שפרו למעק לא יאחה ונשם שמחוכה אסור לאחות
 כן הלקח לפי האורח דרך להודיע ללקח שקדע
 אינו מאחה ואתן שקודע על רבו כדרך
 שקודע אבין סז והוא מאנה אבא רב ציטל ומתו
 ולא ראוהו עי ויחוק בבבין ויקדעם לשעם קדעים

אכסאן שחייב להבדיל השפה: ומטן שקורעין
על הנשיא ועל אב צד ועל שמועה שחוק שנהלך דונבה צדור
שנן ויחוק דוד בכגדיו ויקדעם נגם כל האנשים אשר אחר
ויספרו ויכרו ויצומו על הערב על שאול זה נשיא ועל
יהונתן בן זה אב צד ועל שם יג ועל בית ישראל כי נפלו
בחרב וו שמועה דעה: ומטן שקורעין
על צורת השם שנן ויבוא ליקים בן חלקיהו אשר על
הבית ושנא הסופר ויאת בן אסף החזק ללחלקיהו
קדוש בנים אחי השומע ואחר השומע חפי השומע
חייבין לקדוע והעל אין חייבין לקדוע כשיעידו בל
שכבד קדש צענה שמעו: ומטן שקורעין
על ספר תורה שנשרף שנן ויהי כהדוא יהודי. אולם ללחנה
וכו על השם כל החנה על האם אשר על האח ולא
מחדו ולא קדעו את בציהם חולק וכל עבדיו חולל שחייב
לקדוע ואין חייבין קדועה לא על ספר שנשרף בזדוע
מאנשה שהיה חייב לקדוע שהי קדועה אחת על
הגניל ואחת על חרב שנן אחי שרוף חולק את החנה
ואת קדוהם: ומטן שקורעין על עני יהודה ועל
ישראל ועל הקדש שארבו שנן ויבוא אנשים משכם

נחשילה ושומרון שמכס אוש חקלתי זקן והרועי בקים
כלמי שעמל הזת בשעת יצאה

שמרתו חייב לקרוע אנעב שאינו הרובו וכן את אשר
שאר הכל חייב לקרוע עליו אנעב שאינו חכם והרועין
טפח כשאר האנשים :: אצל חכם שמר

הכל קרובין והכל קורעין עליו עד שחלץ את לבית
וחולצין חזון וביית חידשו של אותו חכם בטל כל שנת

וכבר נהגו הלמתי חכמי בכל מקום לקח ענה על זה
טפח אנעב שהן שונין אין אחי חקן אלמדי את חכמי
כל הקורעין על החכם שמרפין שמחויבו

פניהם מאתה החנה שולצן ויראהל שהקורע על
החכם מאחרו למחר שאפי רבו שמרפין חידאבל עליו

לא יוס אחרי דלבד או יוס תייתה איוס שמרועה וכן
יאה לישאפי הקורע על הנשיא וכינא בושולל למחרי
אנעב שאינו מאחה לעולם :: חכם

שנאה שמרועת אין קורעין עליו לא בשעת הקפידו
והו כבודו ושולל בו ביום ומאחה למחרי :: אב

כל שמר הכל קורעין עליו וחולצין משמש וכל צד
חידשות שבעתו בטלן וצד הכנפיה ננפין לביתה שפ

במשכן את מקומו היושבים בדדום יטבו בצמח והיושבים
בצמח יטבו בדדום. נשיא שמח הכל קודש
וחולצין עליו שני הידים מסאן ומיסאן וכל צד מדרשות
בטלן וצני ביה כנסת נכנסין בשבת לבית הכנסת:
וקולאין שבעה ויוצאין ולא יטילו צעוק לא יושבין
משפחות משפחות דווים כל היום.

השבת פרק עשירי עשרה למנין

אבלה ואין אבלה בשבת לא בדני שבכעשה כגון עטי פת
החם והשמים המטה ומחיצה בחמין אבל דני שבגלי
איכו חת סון אבלה לא לוצש מנעלנו ונוקף את המטה
וכוהן שלם לכל אדם אסי לו בך מחלקך ולא ילבש
בגדי קדוה בשבת אפי עלא ביו ועל אחיו נאס אין לו
לחלק מחוידאת הקדוה לחוריו.
חתי וקפין את המטה בערב שבת מן המנחה ולמעלה
ואע"פ לא ישב עלה ער שחשך ואע"פ שלם נשתייב
לו לא יוכ אחד חזור וכופה אותה באוצאי שבת.
הדנעם וכן האט השנה ויום קפי פוהם אין דבי מרדכי
אבלה נוקף בהן וכל הקודש ארמתי אפי שעה אחת

42
ס

קודם הדגל אוקודם ראש השנה ויום הכפורים בטלח מחזקו
 גיור שבעה : : : : :
 נמא חונה לאחר ראש השנה
 ויום הכפורים שלשק ועשהם יום ולוח רחץ הפסח חונה
 ששק עשר יום שהי בטלה גיור שבעה וז ימי החג
 הדי ארבעה עשר נכון אם קודם עשת חונה אחריה
 ששק עשר יום ארבעה שהיא יום אחרי הדי הוא כגל ועלם
 לז ימים : : : : :
 קבר את חזק קודם חג הסוכות
 חונה אחר החג ג ימים עלדי שהי שמיע רגל במע
 עצמו נמא יום טוב הראשון חפסיק שבעה וז ימי
 החג ושמיט שלח חג אחר הדי אחרי ונעשה יום : : : : :
 קודם אחרת ז ימים קודם כגל חזן הדגל או קודם
 ראש השנה ויום הכפורים בטלה חזקו גיור שלשם
 וחודש לקמי ולכבב בערב יום טוב או בערב יום
 הכפורים בטלה חזקו גיור שלשם וחודש שמקצת
 היום ככולו נאינו חונה לאחריהם כלום : : : : :
 ואם נעל אביו ונעל אחיו הוא חזק בל א פי חזק קודם
 חג בל יום אינו חזק ולא בטלה ער שישלח פכע או
 ער שיגענו בו חזקו ואין הקלם חפסיקין דבר זק
 חלש של בערב הדגל ואין חל חזק או שלשי

אינו מקבל ולא בטלה חזקו לא עידי שבועה בלבד ואינו
מורה להחזיק ולסוף ולא לעשות דבר ער שיכח יום טוב
יום טוב חמסין שאינה שבועה ולא חרינס טוב חמשים
שלשים מעוסי החיבה ואסור בהן בכל החמסין דברים
חל שביע של להיות בערב הרצל
נהדי הוא שבת בטלה חזקו עידי ליום ומונת לעלם
ברוך המועד שהדי אפוס היה נאי אפסו לעלם בשבת
וכן חגלה אחר עצרת או אחר ראש השנה יום הכפרו
שהי בטלה עידי שלשים: מי שחל שביעי
שלו להיות בערב הרצל ולא עלם אפס שאסור לעלם
במועד מותר לעלם אחר המועד שהי בטלה עידי ל
ויש לעלם בכל עת שידעה: הקוצר את
מדת בדין הרצל לא חלה עליו אבילות כלל ואינו נוהג
אבילות בדני לא לאחר הרצל מקחיל למנות שבועה
ונוהג בהן כל דברי אבילות ומונה שלשים מעוסי הקבול
וכוהן בשאר השלשים בכל עידי קדש שלשים:
החוקיות שלשים עימים מועד מונה השבועה מיום
טוב שפ האחרון אפס שאין נוהג בו אבילות הואיל
ואידיהם הוא עלה לעמן היפין ומונה מאחריו

ששה ימים בלבד ומונה שלשים ושום הקדוה כמו
 שאתרנו: קדוה אר מרתו ביום טוב ששטקוא
 יום טוב קאמרון או ביום טוב ששטקוא עמב נוח ב
 אכלה האילוניום טוב ששטקוא מדברי קס ואכלה יום מאסון
 של קורה יחה עשה של דברי קס מפעשה של תורה אכל
 אם קדו ביום טוב ששטקוא חשה ששה אינו נוקד בו אכלה
 ששטקוא ביום אחד אכונך קס מקטעם שביארנו בקולבוב

פרק אחר עשר ^{קידוש חרות} ^{אנעף שאין}

אכלה מאועל קודע על מרת צמועל ומלך סמו ומצין
 את האכלים לחם צמועל פלאו בחולו של מאועל אכל ביום
 טוב אפי ביום טוב שיש אין קודעין ולא חולצין ולא מצדין
 אין קודעין צמועל ולא חולצין אלא הקדו בין
 שחייבין צאלאו הקודע וחולץ על החכם או על אדם פשי
 או אי שקה עמדי בשעת יצאה שמה ומצין קפל על
 קחכם צמועל סעך קחכה: כדך שמצדין את האכלים
 שקכל אכלים עליו: כשמצדין את האכלים
 צמועל אין מצין אלא על מרת וקופות ואין אומצין צרכה
 אכלים צמועל אכל עמדין בשדה ומצמין ופועלין ואין

ע
מעתיך את המטה בידו בשלם להרעל את המשי שקמו
אסור במשי והענייה וכן אין חלקט שמות אבין ואמו
מועש שאלה הוא לו ואין על שאר הדברים וכן אין
מספידין את החיה בחנוכה ופודים ולא במשי חדשי
אבל נוהגין בהן כל דברי אצלה וחובש למען חנוכה
ופודים ולאחריהם הנשים מוועש מענות אצל לא מעתחות
ובמשי חדשים ומצננה ופודים מענות ומעתחות אצל
אין ידן ופודים לא מה ולא צנה נקטת היתה לא מענות ולא
מעתחות איזקה עיני שכולן עננה כאחת קינה שאחת
אומרת וכולן ענן אחריה שנן ולמדנה בנודה כנהי ואשה
בעת קינה: בלא בשאר העם שמתי אצל הלמניד
חסל סופדין אורח מוועש ואין על בחנוכה ופודה וראשי
חדשים אצל לא ביום טוב שנן ואין סופדין אורח בחנים
שואל בפטו עקבת האסורין במספר יום שמועתה כבפניו
הוא וסופדין אורח אע"פ שהיא דחוקה: לא העניד
אשה על יתרה שלה ליום קודם לחג כנהי שלא יבא החג
והן דוונן שאין היתה משהכח מן הלב שלשים יום: בלא
במה יטן אצל אסיה ברשך ליום סמוך לחג מעוררת
שבעת ימי החתונה הני הן כדלומי שמה

לו חת עטך ימי הקטנה חפי' אביו ואמו משנים י ימי
 הקטנה אחר כך נוהגין ימי אצלתי ומונה השלישים מאחד
 שבעת ימי השמחה
 הבין כל צדכ הסעודה
 נאפה פיה נעמ עבדו כדי שיכנסו לשמחה ומה לו מה
 קודם שיכנסו בשמחה אם לא נתן ימים על גבי צד חורב
 הצער והפחד ונוהג שבעת ימי אצלתי ואחר כך נוהג שבעת
 ימי הקטנה ואם נתן ימים על גבי צד שהיה איתפטר לחבור
 אורח מכניסין את החת למדרי ואת החתן ואת הכלה לחופה
 ובו על סעודת חתונה ופודש
 ונוהג שבעת ימי
 הקטנה ואחר כך נוהג שבעת ימי אצלתי וכל אורח הימים
 נוהג בדבויים שצנעה בשבת לבי הוא יסן בין האשים
 נאטרו יטה יטה בין הנשים כדי שלא ישאם חטרת
 ואין חונען הכשיטין מן הכלה כל שלשים יום היו
 במקום שאיתפטר לחבור הצער אעפ שנתן עליו ימים
 חורב ונוהג אצלתי החלה היו במקום שאין איתפטר לחבור
 הצער אעפ שלא נתן עליו ימים נוהג שבעת ימי הקטנה
 החלה
 צ"א בשמחת אביו שלמתן אוחמה של כל
 שאם יתסידו סעודה וו אין להם מי שיטרח להם אכל
 אם ומהאניה של כל או אמו שלמתן או שאר קרובים

כנהגן שבעת ימי האבל יתלה ואחר כך תכנס לחופה

ימי הקאטה

ינהג שבעה

פרק שנים עשר

כבוד המת

הקספי

הוא לפי כוסין את היוצא ליתן שכר המקוננים והקוננות
וקופלין אותן ואם צוה להם פדוהו אין סופלין אותו אבל אם
צוה שלא יקבר אין שומעין לו שהקבונה מצוה שג' קבורה
הקברוה

מאריך ימים וכל המדעל בהספד אדם משר מאו לקברו
בחיוו וכל המונח דומעל על אדם כשר הרי שדנו על ס
שאר אצל הקצה

על מטרו של חכם ואין משען אותו חמנה למטה ואין
מוציאין מטרו לא זרק פרחים לא שיטלו אותו מדך גג
ודגאל העם מותר לעשות

אין פוקרין
אין מעמדות ומוטב למה ואין עשין מעמד ומשצ
בפחות מעשה ואין עשין לא בקלובין ואין עשין לא ביום
מאשן ובבית הקברות ובמקום שנהג

במקום שנהג מעמדין שאר הקרובים ובני משפחה
שאינן צע אבל ואומ כין לפניהם דבי קונור וכיוצא ב

אחר כך אנו שבו יקדים שבו ואומדן לפניהם דברים
 אחרים שהן יושבין ואחר כך אנו שמדו יקדים שמודו
 ואומדן שהן שמדן חונר ואונת כך ז' פעמים
 כדרך שפושין חנמל ומשב לאנשים במקום שנהג
 כך עושין לעשים וחם פידין אהנשים מאנשים בלמקום
 אצל אין חנמין חטה האטה בדחוב לעולם שזה נגאל
 לאטה אלא סחוק למיתה בדודה
 אין אומדן עלהם הינם ונחמה מהם אצלם ולא הנחונת
 אצלם אצל אונת עלהם דני שבח להקצה ויצי כיבושין
 החכמה ארונם שלמה חמקום לעקום אכ שדרו של מרת
 הייתה שמדן על שזוה ואומדן עליו מה אצלם
 ותנחומי אצלם וחם פידין אורח אע"פ שהעצירהו לחכ
 שנים עשר
 אס אין שדנו הייתה אין חספידין
 אורח ואין שמדן עליו בשורה ואין אומדן עליו ביד
 אצלם ולא הנחומי אצלם ואוקן בכה אצלם דני שאומדן
 בבית האבל הנחומי אצלם דניהם שאומדן בשורה
 חמלקט שמורה אכ וואמו הדיונה חמלקט עלהם כל היום
 כולו ולעבד אין חמלקט אכ צדוקין לע שדינו ואין
 אומדן עלהם הינות
 אין חספידין אורח

הקטנים ובין סוף שנים יהי חתונה ספר בע עניינים
עניים או בע זקנים בע חמש ובע עשירים בע שאחד
זכרים ואחד נקבות: הינוק שמנה על שלשים יום
יאלצו צוק ונקב באשה אחת ודשע אנשים אצללא ביום
אחר וצלה נשים חמש היחוד ואין עומדין עליו בשונה
ואין אומדין עליו בדעת אצלהם והתנומי אצלים: בין
ליום נחודות יאלצו בלשם קחא קטנה העולה באגפים
ועומדין עליו בשונה ואומדין עליו בדעת אצלים והתנומי
אצלים בן שנים עשר חודש יאלצו במטה: כל היואל
במטה דלים אלהיבין עליו וכל שאינו יאלצו במטה אין
דלים אלהיבין עליו וכל העבד לדלים דלים אלהיבין
בו וכל שאינו נכר לדלים אין הדלים חייבין להעסק בו
וחקום שנים אצלם לשם חמשה יאלצו במטה חמשה
לאחר חמשה יאלצו במטה חמשה יאלצו במטה חמשה
והשפיר עומדין עומדין עומדין עומדין בשונה
ואיך יאלצו במטה חמשה יאלצו במטה חמשה יאלצו
באומדין לקחם חמשה יאלצו במטה חמשה
העקום דלי חמשה יאלצו במטה חמשה
פסק שר שדה עשר

כיצד חנניעין את הארבעים אחר שקורצין הוודית מתקדשין
הארבעים ועומדו בצד דיהקנדית וכל המלוין אתה הוודית
שנעדין סבב ליהו שנה לפני שנת נתין שנה מחזקה
חנניעין ואין ארבעים מן החניין : הארבעים שנעדין
לשאל החנניעין וכל החנניעין אצל הארבעים צאים אתה
אחר ואומדין להן הנשמו מן השולש אחר סוף הדרך
הארבע לבית דבלי יום ויום מן ימי הגולה הארבעים
לנחמו בין שבאו פעם חדשה צפן שלם מארבעים
מסב בראש ואין החנניעין השאין עשב לזעזעין קטע
סב עושבו אותו לחץ ואין כשאין עת דבר עד סוף הארבע
תחלה את סיו שנ אין דוב לני דבר נחמיו אחר דבר
איוב את כיהו ניקל את חזון עין איוב כדור סוף השנה
הארבע בראש שבע אין החנניעין בשאין ארבע ארבעים
יעדיחוקו יורה ארבע : מה שאין סוף ארבעים
להנחם באין עשה צע ארבע שנים וינסצין עת קומו כל
שבעה ימי האבלות נשא דעם תעק צען עולה נאם לא
היום עשה קבוע ע כל יום ויום מהקצצין עשרה
מעשרי העם וינשבין סוף חזון : הכל חייבין
לנחם במפ נשיא חזן הארבע וחולה ולכל העשרי חפשו

אנור אדם שבחון מאכל וקולו שחש מעשד באכלו. שב
במלכו. מקבלין ומבטלין בבית האכל ומעדיתין קעיות
וכוסות וקידנות וצלחיות וזולתיקין את הנכוב אכל
אין מביאין שם לא את הקונטרס ולא את הצמעים. אין
חולקין בין לבית האכל המאכל שמצין בו לא צרכי ספק ולא
צרכי שלם וכיוצא בהן לא צרכי נסחים של ערבה קלוסה
וכיוצא בהן שלא לבייש את מי שאין לו ואין ילשקין בזכות
לבעה לא צעצועה שלא לבייש את העניים שאין יינותיהם
טובות. אין שותין בבית האכל יתר על
עשרה כוסות לכל אחד ואחד שלשה קודם אכילה ושלושה
בדרך אכילה וארבעה אחר אכילה לא יוסיף שום ישרי
אין אומדין שמועה וקצקה בבית האכל לא יושבין
וחנין וכן אין אומדין שמועה לא רצנים שלמה אכל
לעסוק צדתי הורה צדתי או בבית הקברות אמור.
אין בזמן על חזרת יתקן שלשה ימים ואין מסתדין יתר
על שבעה צדתי צדתי העם אכל רגלי חמת הרגלי רוב
חפזין ואין בזמן עליהן יתקן חלום שאין לבו צולממש
רצינו ונדב ויתקן יתקן צדתי אכל משה. וכן אין
מסתדין יתר על שנים עשר אין לבו בחמנים גדול מרגלי

ההדוּט ושנים עשר חדש בלב נקח וכן חסם שבאר
שמערתו לאחד שנים עשר חדש אין סופין אותי :
יסקטה אדם על מטרתי יהי מחלי טנז אהבכו למת נא
הגולו ל סמוי יהי מחלי טהו מנהיטל עשם נהח אשר
עמיו על מנהי העולם היינה עיתס אל פני עשה שלט
לבני טבעה להספר שלטי יום להספודה ולטאה התמט
כל טאינו מחלצל סו טזנו חסו הכי

זה אכזי אל יכח וידח ויחטט בח עשיו נוחוור צשינה
ואחר חבני חבוק טח קחזנ כל החזנה חלה : כל
שלטי יועיס הדא טונס חאה אה עטמו כאנת רב חונמה
ל על כטו חג ועד חונמה סקין זונה מבאן נאילך
שוכה ככטו בטוק פליה כה להכין עמיו ולחונור ויעני
חטנתו נהי הוא חונע הכי חסם ולחלו חלל טעל לקח
ולחול

פרק אחר עשר

חצות של דבית לבק חולס ולסח אבליס והועה קוער
ולחכנים חלה וללונת האומיס ולהעסק סל זכס
הדבוק לטאה עלה סק ולק לפעו ולספוד ולחפוד
ולק בני נכן לטמח חלה וקחתן ולטעם בטל עכיקס

נא הן נחילות חסדים שבניט שאן להן שיעור : אעפ
שכלן זענה אומדני סדיהן בכלל ואהבה לבשך בחון
כל הדברים שאתה יוצא שיעשו אותך לך אחרי שיעשה אהבה
אותך לאחיק ברכיה וברכותיה
שכר הלוי והרובה
מן קהל נהוא התורה שחקקו אנשים אבינו ולבך הקסד
שנתנה מאכל עובדי לילדים ואשר היה אהבתן ואלה אהבתן
ועולה הנותנת אומרים מהדבילה כפי שבינה שש וירא ויקנה
שגשג אנשים וכו' ולויין יתד והתנסהן אחרי חכמי כל שאינו
חלה באומוך דם
שכר לגוויה כדכך שבוין
לברכה וכו' הן מתקטן שלמים ללוח אדם העובד חתום
למקום ואם נתעצלו בדבילה חעלה עליהן כאו שמהו
חנים אפי' החלוקה את חצינו ל' אומה בעשי יט' ל' ש' כר
חירוביה :

וסאיה שיעור הלוייה שחייב

אדם מה חרב לתלמיד עש תוצרה שלעור נהאיש לחצינו
עש תחום שבת החקלאעור לרב עש כרסיה ואם ביה רבו
חובקה עש ל' פריקאות :
ביה דור חולים
חצוק עליהם אפי' צולחמדי אה הקטן ומעדין פעמים
חצוק ביום וכל החוסיק השונה ובלב שלא יטריח
וכל המצוקר יתחולק כאו נעלמה חתנו והקל חעלה

וכל שאינו חבקי טאו ספק חנים
 אין תבדין
 את החולה לא מעום שליש וקלאה ואם קסן עליו החולה
 והבצר חבדין אורה מעירואין חבדין לא בנשע סאווה
 ביום ולא בשלש אחרות חספ טק חרעסקין בצרט
 חולה ואין חבדין לא חול חעס ולא חול לעין ולא מחושי
 חיים חכע שקבדור קטה לתן
 הנכנס לבקר
 את החולה לא ישב לא על גבי חמה ולא על גבי סכא ולא על
 גבי סמא ולא על גבי מקום נבזה ולא למעלה מחרא שונו
 אף חרעסק ויושב למעלה למטה מחרא שונו ומבקש
 עליו חמי וינאל
 יחא לנשמחה אבליס
 קומת לבי קור חוליס טנחוס אבליס נמילת חסדיס
 עם החיים ועם המדעים מי שקיה לפינו חיה ופלה מעמ
 אתה פלה ומרעסק עם חמה נכן הוא אונע לבחכועיס
 צביר אצל וכו
 חיה ופלה טנכדע ויה ציה בדין
 מעבידין אהותת מלמט הלה וקבל עבדין מלמט
 חמק
 מבעלן תלמוד תורה להוצאת
 חמה ולהכנסת הלה צילא צמאין לו כל צרכו אצל יש
 לו כל צרכו אין מבעלן וקבל מאין מרעסקין בדין
 תיבין להרעסק עמו מלמח ביער כל גע' העי כ

אשר יבין בעשיית חלוצה עש שיקצרהו ואם יש לו ימי שיתעסק
בצרכו אנהיין: תלמיד חכם שמת אפי' היו עמו עשר

ששים דיכול חבטלן הלמן תורה להוצאתו היו ששים רבוא
אין חבטלן ואם היה תלמיד לחכמן אין לו שיעור לא חבטלן
הכל להוצאתו: קונצין תורה גי' ומנתונן חבטלן נאמר
חולפה חפט דר' שלום: בתי קבוצה אפונה בתי

בצר אין אורלן בהן נאין שנתן בהן אין עשין בהן חלוצה
ולא קניין בהן ולא שנתן בהן שללו מלדני אפי' נאורין בהן
ולא פוקדון בהן קלוריאט: לא יבך אדם בתיך ל
אמורה של קב' ויהפילן שאשו: נפטר תורה בזכונע ולא
יהבל שם וברחוק ל' אחות חותר: האונק

עשונת חמקום לתקום לא יתום בזוס קיח נינחם על נצ
חמוריו וירכב עליהן חפט סננהך בהן חנהך בזיון ואם
היה תר' יא חפט הנצבים או חפט הליסטם חותר:
אין קומטן את המנה מעקדי לקב אפי' מבוני למכונ

ואם היה בתיך שיהא פנהו אפי' מוכר נצ' לבזוי ואין
קובצין חפט על גבי חלוצה שט מעט חלוצה חותר: הוא
לקטן היוצא עם אמו נקב עשה: עש' הקבוצה
אויבו אפונה בתייה ש' אין קומטלם נחמה חלוצה

הרצון אסור בהנחה קבועה לקבל לא נאסר עי סתם
 בו היות אפי' הטוב בו נכל נאסר בהנחה נפש
 שנעשה לשם חיובו בו היות והחוק בו נולד אחר
 לשם היות אע"פ שפעם היות הכל אסור בהנחה ואם הוצי
 את הרכספה חולץ אותה והשליח הוציא עשה לשם היות
 כיון שהוטל בו היות נאסר אע"פ שפעם היות קבועה
 קצת לאצו והלך וקצרו בקצרה אחר היותה לא יהפנו בו
 היות אחר עלותיה והקצו הוה אסור בהנחה חסר כבוד
 אצו היות אסור בהנחה סולג חזן חסעו מהא
 יוצר צדעיה ארבע שאינו טהור אע"פ ובן אחרו וכל הדין
 אסורין בהנחה אצל כלם היוצאין להנחיה לא נאסר בו
 בהנחה אפי' ארץ צלמה לא נאסר ע"י שיצא ממנה
 הקבוצה עמו שאין החומה נאסרה ה"ל כל הילכ
 שורקין על היות על הוצאה הנה צדע עמו אסורין
 בהנחה שלא יחלבו בהנחיה בין היו אצו ואלו יוצאין
 כלם בחוק על היות חצוה על אחוים להציל ואם קבע
 למטה הקבוצה עמו אין הצילן אחרת תלמיד
 את האדם שלא יתה חבלן ולא יפסיד הילכ וישלכ
 לצלה חוטב לית ארבע לעניים נא יסלכ לית ואלת עי

וכל היורה פנים עלהמה שבר משום בל השחה
 מלמד שמה קודשן פוס שהיה דוכב עליו ועלה שהיה
 מושבה בקרון עד שהיה נשכ בו חשך פרסונה
 לארכונה ולחמה מקום שאין עשה אורה טריפה נחש
 ישיבה על קברו וימים שג' וכבוד עשול במורה זה
 שקושיבו ישיבה על קברו ונשיא שמה אין מבטלן ישיבת
 יד על לשום חלק או נשיא שמה יש להן לשדוף
 חטת וכל לנה שמישו ואין בנה דרכי האמוני ולא משום
 השתקה שג' בשלם המורה וכחשתות אבנהך האלכס
 שרפולך

ציף כחמנה דסייטן

הלכות מלכים ומלחמות

יש בללן שלש ונעשים מצות עשה מצות עשה ושלש
 עשה מצות לא תעשה וזהו פרטן : ה' למכות חלקי שול
 ב' שלא יחנה חקתל צים : ז' שלא ידבר לעשנים : ז'
 שלא ידבר לעקומים : ה' שלא ידבר לעק ווקב : ז'
 להחיים שבעה עומקן : ז' שלא להחיות מהן נשמה

ח לחזור ורש של עמלק: פ לכוז מה שעשה עמלק:
: שלם לשכוח מעשין הרעין נאכיבדע בדדך: יא
שלם לש כון בארץ מצרים: יב לשלם שלם ליושב העיר
כשעים עליה ולחן בה כאשר מקורם ברוח אם השלם
ואם לא השלם: יג שלם לדרוש שלם מעמון ומצב
בלב כשעים עליה: יד שלם להשתחית אל כל
מצור: יה להתקין יד שיצאו בו בעלי החמה להפנות
בו: יז להתקין יד לפוד בו: יח לשוח סהן לדבר
סאונ אנשי העם בשעה קמלחמה: יט להיות מארם
נבונה צען ונענע כרם שתחין בקנינים שנה החימה
ומחויבין אותם מען קמלחמה: ית שלם יעבוד עליהן
דבר ולא יצאו אפי' לצרכיהם וצרכי הצדוד נדומה להן
פ שלם לערוץ ולחוננו לאחור בשעה קמלחמה: כא
דין יפת תואר: כב שלם תמכר יפת תאר: כג שלם
יכבשנה לעבדו והאחר שנבעשה: נביאור חזנות לו עשין

שלם חזן **פרק ראשון** נענונו ישר אבסעת
כניסתן לארץ למנוח להם תלך ש"ג שום תשים עליך
תלך ולהכדיה ורעו של עמלק ש"ג תמחה אחר ופ עמלק

ולבנות להן בית קדושה שנלפסנו קדשו ובאתה שמה
מימי מלך קודם לחלומה עמלק שנ
אותו שלח למשק למלך ענה לך וקבית את עמלק
וכל וקבית זרע עמלק קודמת לבטן קבית שנ ויהי כ
ישב המלך בביתו וישקעו מוסב מכל אויביו וישל
המלך א לית הנביא באת אנכי ושב בבית ארויס ונ
מאתו שקמת המלך המצוה למקל ארצה קבית ששאו
מלך השמואל לביטשאו מלך כדעמית ולא שאו
לקיים המצוה שא חפני שקצו בשמא הנביא שנ כי לא
אורכ חאסני פ אות חאסני
מלך יתלה א על פי בל של שבועים וקנס ועל פי נביא
כי קשב שמנהו קשה רבי ובית דינו נכסאול ודנד שמנה
ארבע שמנה חומה ובית דינו
מלך יתקל מוקל גדים אפי אחי שמה דודות עש שמדיה
אחו מיטשא שנ כי לא הושל לתה עליך איש נכדי אשר
לא אחיך הוא ולא לחבובי צלבד שא לכל שרפית שביטשא
לא שר צבא ולי שר חומשים או עשה אפי חחונה על
אותו חזיס שותק חחנה לשדוה אין צל דיין או נשיא
שלא יתא מיטשא שנ ותקרב אחיך השנים עליך מלך

ע

חשימות שאתה מעשים עליך לא יחיו לא מעקרב אחיך
 מין מעמידין אסה במלכות שז' חלק לא מלכה וכן כל
 חשימות שבישגא אין מחטן בהן לא איהו נאין מעמידין
 חלק ולא בהן נבול לא ניע ולא קפרי ולא בלן ולא בורם
 לא חפני שהן פסולין לא הואיל נאנוחות נקלה העם
 חזקתן בהן לעולם ומסייעה פולאה מאלו יום אחד
 נפסק
 כשמעידין חלק מושחין
 אותה בשמן המשחה שז' ויעק שמואל אה סך השמן ויעק
 עלמאשו נה ויסקהו נמאחר שמושתין חלק היל קה
 מוכה לו ולבנו לעולם שהמלכות יתשה שז' למען יאניך
 ימים על מולדת הוא ובנו בקרב יטול :: הניח
 בן קטן משמין לו המלכה עד שיגיל כמו שיעשה
 יתגדע ליהואש וכל הקודם בעתה קודם לידושה
 המלכה והבן הנבול קודם לקטון ממנו :: ולא
 המלכות בלבד לא כל השדרות וכל המכונים שבישגאל
 ידושה לבנו ולבן בנו עד עולם והוא שיהיה הבן ממלא
 מקום אבותיו מתמה ובידאה היה ממלא בידאה אע"פ
 שאיכנו ממלא בחכמה מעמידין אותה במקום אביו
 ומעמידין אותה וכלתה שתיין בו יתה שמים אע"פ שתמנה

מחובות אין מחוייבן אורח למינני מן המיננין שבטרא ::
כיון שנמשח חר וכה בכתי חלכות והו המלכות לו
ולבנו חכמים הכשרים עש עולם ש"כ בסאך יהיה נכון
עש עולם ולא וכה לא לבשרים ש"כ אס שמרו צעך צדיות
אנ"פ שלא וכה לא לבשרים לא הכרת המלכות מורע דור
לעולם הצטויתו הק"ל בכך ש"כ אס יעובו צעו הרעה וצאט
לא לבון ופקדת שבט פטעם וצנענים ענפ וחסל לא
אחיו חמיו
נבוא שהעמיד מלך מטאכ
שבתי יטרא נהיה אורח המלך הולך בדרכי הרעה והחכמה
ועלם מלחמות א הני זה מלך לכל חכמה המלכות בוקרת
בואנ"פ שעיקר המלכות לבד ויהי המצנו מלך שהני
אחיה השילוני העמיד ירבעם ואח לו והיה אס שמוע
השמעו את כל אשר אצנך וכו' וצעת לך בית ואחן מאטי
צעת לדוד וכו' ואח לו אחיה לבנו אה שבט אחד
למען היות ער לדוד עבדי כל הומעם למט צירושלם ::
מלכי ציר דוד קן העומדין לעולם ש"כ בסאך יהיה נכון עש
עולם אצלם יעמיד מלך מטאס יטרא הפסוק המלכות
ועבדו שהדי נאמ לי רבעם אך לא כל הומעם ::
אין
מושתחן מלכי יטרא בשמן האשתה לא בשמן אפרסמון

נאין מחנן אורב צינשם לעולם אא תלך ירושם תורע
 דור נאין מושחין פה אא זרע דור " פאמושחין
 תלכי צה דור אין מושחין אורבם אא על החשין נאין
 מושחין תלך בן יעק אא אם בן היתה סם מחלקת או
 מלחמה מושחין אורב כה למקל החלקת לפי משחו
 שלמה חפני מחלקת אדונה ויואש חפני ערלה
 ומשחו יקואחו חפני יקוייקים א חתיו "

פרק שני

כבוד צול כוהגן במלך ומשחין
 לו חיתה ויראה צלב כל אדם ש"ט סוס רשים עליך תלך
 שיהיה איתך עליך אין רוכבין על סוסו ואין יושבין
 על סאו ואין חשה משין צה צמו ולא במדיו ולא באלו
 חבל כלי השמשו וסא הוא מה כולם טכפין לפניו
 וכן לא ישרע צנכדיו וספחוריו
 ומשחין אא תלך אחר לפי אצטג היתה חותרת לשלמ
 ואסודה לאדונה של תלך חיה ובעלה לאה לעולם אפי
 תתלך אינו כושא אורב או צושית של תלך אחר
 ואסוד לא אורב אורב פסקוא נחם ולא פסקוא משהמר
 ולא כשקוא צבד התחין ולא פסקוא משהמר ואי צו

חולץ שג וידיקה בפניו חק בזיון ואפי' כדקאין שומעין לו
שהחלק שחולץ על כבודו חין כבוד וחולץ והוא חין אינו
חולץ אינו יעבד וכן כיון שח חפשי לבי אהא שת כן
אין חולצין לה לא השב לעולם בזיקה::
מה לא
מה אינו אלא חפשי פלמונין של וחסותין אורע כל
העם חקובין על הארץ והוא ימכר על הדקש ואם
נכר לעודה והיה חולע דוד שאין ישיבה בעודה אלא
למלכי בית דוד ולבד שג ויש החלק דוד וישב לפעמי:
החלק מקרבי בליוס ומתקן בעצמו ומתעלה
ולבושין חסותין שנתקן בו פיו תחוינה עיני וישב
על סמא תלבנה פלמונין של ונשום כהר בדאטו וכל
העם באין איו בעה שילצה נשועדין לפינו ומשתחוי סאצא:
אפי' נביא עויד לפע החלק ומשתחוה לו
אצלה שגרה פת הנביא ויבא לפע החלק וישתחו למען
על פניו אצלה אצל סהן צול אינו בא לפע החלק אלא
צלה ואינו שומע למינו אלא החלק שומע לפע סהן צול
שנולפע לעי קכהן יעמד אעפ"י אצלה על סהן צול
לבד אה החלק ולהושיבו ולעמוד חפניו כשיבוא לו ולא
יעמיד החלק לפינו אלא כשישאלו במשפט חוקים

53
C

וכן מצוה על המלך לבדד לעמי הקמה וכשיכנסו לפניו
 סנהדרין וחמני ישי יעמוד לפניהם ויושיבם בצדו
 וכן היה אצל המלך יהודה עושה חפז לתלמי חמני היה
 עומד מעמלו ומשקו וקורא לו רבי ונעמי
 בלא בזמן שיהיה המלך בצדו לבדו הוא ועבדיו יעשה
 זה וכיוצא בו בצעה אצל במדיקסא חמני העם לא יעשה
 ולא יעמוד מעמי אדם ולא ידבר רכור ולא יקרא לאדם לא
 בשמו רבי שיהיה יחדו בלב הקל כדרך שתלך לו
 הדת הכבוד הקדוש חייב הכל בכבודו כן צוהו להיות
 לבו בדתו שכל חמני שג ולבי חלל בדתו ולא יחויב
 לב צי שג יתי מעמי שג לבנה דוס לבדו מעמיו
 ויהי חונן ומחוס לקטנים ונזוף וישל ויבא בח כצדק
 ובטובתם ויתוסעל כבוד הען שבקטניקם נפשי מדצד
 אכל הקהל צלשון רבים ידבר רכור שג שמעני אחי ועמי
 ואנשי אס היו יהיה לעבד לעם הודי לעולם יתנהג
 בענוה ויהיה אין לבו קדוש ומעשה והוא אוף ונחכו מק
 ויסבול טרחם ומשאים ותלונותם וקאמס אשיר ישי
 האומן אכה יונק דושה קמלו קמנוב לתעות בערב עבדו
 גרבו של דושה חפוס בקבלה כדעה עבדו ידעה בזיוש

קבץ טלמים וביקרו ישא עליה ינהל

פרק שלישי

החלק על

כדא מלכותו כותב לוקסרי תורה למחן יהי על הקפד

שקניחו לאבותו ומנהיגו ועמרי העונה על פי צד של

סא אפ לה קניחו לאבותיו פרי תורה או שאבד כותב

שע סיכריהוה אחר חננתו בבית גנין שהוא חנוה בו

ככלאחר מעשה והטע לא יזוו מלפניו לא בעת שיכנס

לביה הסא או למחזאו למקום שאין לאו לקרוא יוצא

למחנה והוא עמו נכנס והוא עמו יושב דין והוא עמו

מקום והוא כנפושט והיה עמו והוא בו כל ימי חייו

לא ירבה לעשים מפי השמועה למדו שקוא לקח

עו יחשים בין הנשים בין הפלגשים הכל יח ואם הוסיף

אחרת ובעלה לקח ויש לו לבגש ולשא אחרת הקדש דו טגרת

ולא ירבה לעוסים אלא כדי מעבד

אפי סוסאחד פנוי להיות כן למנו כדרך שעושין שאר

היולדים אסור ואם הוסיף לקח ולא ירבה לו

כסף וזהב להניח בגניו ולהתנאות בו או להתנאות בו אם

כדי שיהן למיילת שלו ולעבדיו ולשמשיו וכלל ספק וקב

שירבה לאוצר צייתו ולהיות שם חונן לצרכי הצבור
 ולמלחמות הדין זה מצווה להרבות ואין אסור לא להרבות
 לפעמו בצדק וציון שנ לא יתנה לו ואם הרבה נקח
 המעלך אסור לשתות דרך שחמה שנ ל למלכס שתי יין
 לא יהיה עוסק צדקה בערכי שטל ביום וצלה שנ
 והיתה עמו וקלא בו פליתי חיוו וכן לא יהיה שטורף בנפיש
 אכ לא היתה לו אלא אחת לא יהיה חצוני אצלה המניד בעני
 הטמטום שנ ארתן לנפיש חילך על הקמה לבו הקפיה
 תנה שנ ולא יסוד לבו שלבו הוא לב של קהל ישראל ולפיכך
 דברו חסד בערוה יתר משאר העם שנ כל ימי חיו

כצד בוארנו שחלפי צד דוד דטן נדטן אורס ומעדין
 עליהן אצל מלכו ישראל צדו חסד שלא ילין ולא דטן אורס
 ולא חשד ולא מעדין עליו חסד שלבם גם כן יבוא מען
 הדבר הקלה והפסד על הקדי

ש למען אשות להנע אפי צד על אחרי משאר העם שילך
 למקום סלו ולא תלך או שלא יצא מצדו ושא חייב מיתה
 ואם רצה להרוג יהרוג שנ כל איום אשכ מעק את פיך
 וכן כל הקבמה את המעלך חנה העזקה אורס יש למען משנה
 להרוג בשמעין בן צדא בן היתיעט ואין למען רשוב להרוג

כשמש בן עזרא בן הקייט נאין למלך חסות להרוג לא סוף
 בלבד ויש לו אסור ולהכות בשועים לכבודו אצל לא
 יפקיד חמון ואם הסקיד הוי זה עלי: המעבול
 גייתת המלך שצביל שבעסק במצוות אפ מצווה קנה
 הוי זה פטור דני קרב דני. העבד דני הרב הודיע
 נאין צדיק ליתאס מיהמלך לבטל מצוה שאין סומעין לו
 כל הקורבנים נפשות שלא בחיה בדוח או בלא
 הדחה אפי' בעש אחד או סונא שחרג בשגגה ים למלך חסות
 להרוג אורה ולתקן העולם כמי תהי טהרטה צדיקה
 והורג דבוס ביוס אחד והרעה ומנחתם תליין ימים דבוס
 להטיל אמתה ולשכור יד השעי העבול:

פרק תביעי

השוהים למלך ליתן מעם
 על העם לצרכיו או לצורך התלמדות והוצב לו מעמ
 ואסור להדיס מן העמ שלו ויש לו לעור שכל מע
 סויצב החכם ילקח ממנו ונאון יהרג שג' נאפס תקיול
 מלגובדים ולהלן הוא אונא יהיו לך למע ונעבדוך תיכאן סנות
 מע והוצב מעם ודינו בלא והדמים וכיצא מען כין
 שכל האמור בפני המלך מען ומה בו: ושולח

ככל צבול ישכא ולקח מען העש הקצוהים ואנשי החול
ועושה מהן חיל למרכב ונכרטייו ומעמיד מהן
שומעין לבטו ומעמיד מהן אנשים ומעמיד מהן שומעין
למנו ומעמיד מהן אנשים לחן לבטו שנ' וטס' ע בחורב
ובכרטייו נאנו לבט מרכב ולקח מען הימים שבהן
להיות משמשין ועומדין לבטו שנ' ואת בחוריכם הטובים
ואת חמוריכם יקח ונעשה למלאכה וכן לקח
מכל צעק אומנות כלמה שקוא צדיק ועשין ע תלא מע
ונותן טסן ולקח כל הקדמות והעבדי והטפחות למלאכה
ונותן טסן או דמיקן שנ' ולחונט חויטו ולקצור קצירו
ולעשות כל מלאמתו וכל דרכו ואת נבדיוס ואת
טפחותיכם ואת בחורכם הטובים ואת חמוריכם
יקח ונעשה למלאכה וכן לקח מכל צבול
ישכא נשים ופילגשים נשים בכרונה וקידושין ופילגשים
כלא מנוה ולא קידושין לא בניחוד כלבד חונה חונה
ומותת לו אכל הקדיוט אמור בפילגש לא באמה עבד
כלבד אמה ענד ויס ע לעשות בפילגשים שלקח לא חוננו
טפחות ואופות וקחות שנ' ואת טפחותי יקח לקחות
ולמחות ולמפוח:

הלאוין לקיות שהם נקבעה אהם שיו אפים ושפי חתמים
שנולדום לו שיו אפי ושפי חתמים ולקח כל השדות
והויתים והכרעים לעבדיו כשאלבו למלחמה ויחטעו על
מקומה לו אים אין להם מה יאכלו לא משם ונוהן דמי הקן
שנא ואת שדותיהם ואת כרמיהם וויתיהם המוצים יקחו ועל
לעבדיו ויסלח עמם מן הקרעים ומן האולנות ומן הכהונה
שנא וורעכם וכרמכם ישנוג צאנם ועשונם: ^{המלך}
המשיח כועל מכל הארצות שבנצטין יטול חלק אחד
משלש עשרה ורבי זה חוק לו ולבטו עש לעולם: כל הקרוי
המלך חמונם למלך וכל הממלכות שכונט הני ארצות
המלכים למלך ושאר הבוק שבנצטין בנצטין ונרתמן לפטו
וקוא כועל מלחמה ביהם ומחלעת הבוק חולקין אותה
כל חטי האצו ביחד עם חטף הושבם על הללים מחנה
לשמחה חולקין בשווה שנא כי חלק היורד במלחמה
וכחלק המשב על הללים יחדין יחלקו: ^{כל הארץ}
שכונט הני האטלג כוהן לעבדיו לארץ המלחמה כפי חט
שיחקה נחטח לעצמו מה שיחקה וכל לו קדבה דינו כין:
ובל יהיו חטטיו לשם שנים ויהיה מחטטיו ומחטטיו
להים ההאועת ולמלחמה העולם צדק ולשכונ ורוע הושבם

56
C

ולתתם מלמדות יז : שאין חולצין מלק תורה
לא לעשותה משפט וחלוצה שכל וטעמו מלמא וזכא
לפענו נלחם אה מלמא ורבינו :

פרק חמישי

אין המלך נלחם תורה

לא מלחמה מצוה נאיו וו היא מצוה מלחמה זו מלחמה
ז עמיתין ומלחמה עמלק ועשה יסגא משג צבא עלים
נאחר כך נלחם מלחמה השנה והיא המלחמה שלמס
עם שאר העמים עי להחייב צבול יסגא ולהוציא
בצולת ושמיני :

מלחמה מצוה איט
צריך לצולתה חסות צד שא יוצא מעצמו בכל ערב
וכופה העם לצאת אצל מלחמה השנה איכנו מוציא
העם עי לא על פי בל סא :

נפוצין
לעשות לנו רחך ואין חמתין בינו ורחך המלך אין לה
שועני לא כפי מה שהיא צריך איכנו מעקם הקלדים
חפני כדמו של זקאנו חפני שדקו של זקא לא הנלך
צבוק ועשה מלחמה : תצנה עשה להחזים

שבעה עמיתין שז החזים החזים וכל שזא לנו אחרי
מקן ולא הרציעני בלא תעשה שז לא תחיד כל פשמה

וכבר אמרו ואצד ונדס :
וכן חזרה עשה

לאצד וכי עמלק שג' מחוק את זכר עמלק ומחוק עשה
לכבוד תמיד מעשי והדעים ואחי בתי בני לעשר איברי שג'
זכור את אשר עשה לך עמלק חפי השחושק למדו זכור כפך
לא תשחך בלב שאסור לשלוח איברי ושאלתי

האצד שבו צעין שכל בחך על פי צד הי זה כדוש דבס
והיה היא סוף שכל שכל יהושע לבד צד והוא שיכצו

אורה אחר כי צום כל ארץ שכל האורה ברוה : ומורה
לשכון בטהעולם חוץ מארץ מצרים וכן הים הקבול החשי

ל מאור פוסה על ל מאור פוסה כעץ ארץ כוש וכעץ
החודד הלאסור להיטב בה : וכך יהיה חזות

הוקינה תורה שלא לשון למצוי לא תוספין לשון בדיון הוק
לא תוסף עני לבינה לא תעמיט לבאורה עני עש עולם
ולאסנדיא בלב האסור :

מורה לחווי לארץ
מצרים לשחונה ולבדקמטיא ולבדוש האצד אחרות

נאין אסור לא לשחונה שס נאין לקין על לאומה שבעה
קבעה מורה הוא אס יחשב לשב ולשחונה עין בנחשק :

ויחא לישאם כבש ארץ מצרים מלך יטב
על פי צד שהיא חונתה ולא הוקינה תורה לא לשב

לה יחייסם אולשכון בה וקיא צידקוניים חפני שמעשיה
 מעה ונקלן יחד חפל האבות שנ כמעט חלף מצרים
 חסוד לצאת מארץ שנגל לחוזה לארץ לעולם לא למעור תורה
 או לשא אשה או להעל מעיד הקניים וי חווד לארץ וכן יוצא
 הוא לשחודה אכל לשבין בחוזה לארץ חסוד לא אם כן
 חוזה סס קדעב ער שטעשה שונה ליש חטים צטע דינין
 צלא צטקיו קמעיה חצויות וקחטי וקפוחה
 ציוקר אכלאם היו קפידות בזול ולא יוצא מענה נלא
 צוק יטהכר ואבדה פיוטה מן הכיס ילא לכל מקום שיקרא
 בו דיוח ואע"פ שחותר לצאת אינה מניחה חסידות שהנ
 מחלען וליון טע צולק הדור היו וחפני צבה גדולה יצאו
 ונתחייבו כלם למקום
 היו חנשקין על חמות ארץ ישכא וחנשקין אבנה ומתג
 על עפירה וכן הוא חות כי לאו עבדך את אבנה ואת
 עמך יחוננו
 חמר וחסמי כל השוכן בארץ
 ימלא ענוותנו מוחלן לו שנ וצל יאמר שכן חלתי העם
 היושב בה נשוא עין ארץ הלך בה ל אחות זו סה לחיי העולם
 הבא וכל הקבוי בה נתכפר לו וכאו התקום שקוא בו
 יעבה סתה שנ וכפרי אדמת עמו וצרכי מענות הוא חות

צולק החפנים

צין

על ארצה טמאה ימור ואינו נותק קולטת מתחיים למע
 שקלטת לאחר מות ואע"פ גדול הארבעים היו מולבסין
 מעדיהם לשם שא ולמד מעשה בארצו ויוסף הצדיק
 לעולם ידור אדם בארץ שגל אפי' בעיר שרובה עליים ואל
 ידור בחוזה לארץ ואפי' בעיר שרובה יגל שכל היצא לחוזה
 לארץ בלא עבד ע"י שגל וטוניה דיום אהרמח צמלה
 לארץ לך עבד לים אחיים נבסורענות הוא אונג ואל
 ארונה ישגל לא יבואו
 שם שאסור
 לבאה מהארץ לחוזה לארץ כן אסור מבבל לשאר ארצות
 שנ' בבלה יבאו וטס יק"ו נכ"ו

פרק ששי

אין עושין מלמדה עם
 אדם בעולם עד שקומצין לו לשלם אחר מלמדה הרשות
 ואחר מלמדה מצוה שגל תקיב א עיר להלם עליה
 והראת איה לשלם אם השליחו נקבלו שבע מצות שצטוו
 על נח עליה אין קורין מעין שמה נהרי הן למס שגל יהיו
 לך למס ועבדיך
 ולא קבלו העבדות לאו שיהיו העבדות ולא קבלו למס
 אין שומעין לכן עש שקבלו שניהם נה עבדות שיקבלו היא

58
c

שיהיו נבונים ושכלם למעלה יחיו מאש צישראל
 לא יהיו כבושין המת יין ולא יתענו עליהם לשום דבר
 בעולם : והאם שיקבלו שיהיו מוכסין לעבודה המעך
 בעתם ומחונם כגון בעין החומות וחוקי האכזרות ובעין
 ארמון המעך וכיוצא בו שנוה דבר העם אשר העלה המעך
 שלמה לבנות את ביתי ואת ביתי ואת המעלה ואת חומת
 ירושלים ואת כל עני האסכרות אשר היו לשלמה וכו' כל
 העם הנותר מן הארמון וכו' ויעלם שלמה למס עבד עב
 היום הזה ומצא ישרא לא נתן שלמה עבד כיהם אנשי המעלה
 ועבדיו ושכניו ושלישיו ושפי רכבו ופחשיו : ויש למעך
 לבדנות עמך שיקח חט מעמונס או וקהקעשת ויניח כל
 המעלמלן או המעלמלן ויניח הקקעשת ספי מעק שיהנו
 ואסוד לשקר בדירותם ולבזב להם אחר שהשלימו והקבלו
 שבע מעלות : ואם לא השלימו או שהשלימו
 ולא קבלו שבע מעלות עשין עמך מלממה והודין כל
 הזכרים הקבולין ובזוזין כל מעמונס ומתפס ואין הונגין
 אשק ולא קטן שנ וקנשים והעף זה עף של זכרים : ברא
 במלמדה הדשנה שהאעס שאר האומות חבל ? עמעים
 ועמלק שלם השלימו אין מתחין עקן נשמה שכן העשה

אבל הענין וכו' רק הענין הענין וכו' לא תהיה על נפש
וכן הוא אומר בעתלק תחיה אה וכו' עמלקה וכו' וכו'
שאינו יודע לא באו שלם המלואו מן לא היתה עיר אהל
השלימה אהיטט כלפי חמו יושב צעון אההם לקחו
באלמנה ט אההיה לחוק אהלבם לקחך האלמנה
אהיטט לאשן החיים תכלה משלם ולהם לשלם ולא
קצלו : : : : :
למלאן הקאטון שלם להם תי שחנה לבדוח ידוח : וחור
ושלם תי שחנה להטלים יטלים : וחור ושלם תי שחנה לעשו
תלמה יעשה :
אם כן חפני מה הענין
יושב צעון לבי משלם להם בכלל ולא קיטלו ולא ידעו חפני
יטט ודחו שאין פניחים להם לשלם ולמה קשה : קדרי
למלאים ודחו שאין להבותם לבי חרוב ללל הסבועה
חפני שחנה להם צדיות והי הוא אה לא תכנות להם
צדיות לא היה דונם שיהיו לחם עבדי והוא ל וצטעוה נעט
להם צדיות היה שידע על שדקעום ללל חללהם : שחון
ומואב אהן שאין להם לשלם מן לא הודו משלם וטובתם
כל יושב אהת חללים לבי מן וקחתי איה לשלם יבולת
אף שחון ומואב כן תל לא תחלוט שלמים לבי שנה עתך

שם בקדוּכָּךְ בְּעוֹבְדֵי יְהוָה יִשְׁמַח וְיִשְׂמַח בְּכָל עֲשׂוֹתָיו וְעוֹבְדֵי
 וְאֵינֶנּוּ שְׂאֵי שְׂוֵאִין בְּשִׁלְיָם אִם הַשְׁלִיחוּ מִשְׁמֹן הַחֶלֶב
 מִן הַזֶּהֱבִין אֲוֹתָן :
 בְּשִׁלְיָן עַל עֵינֵי לְבַבָּהּ
 אִין מְדִיפִין אֲוֹתָהּ מֵעַל דְּוַחְוִיָּהּ לֹא מִן הַדְּוַחְוִיָּהּ וְהַטְחִין
 מִשְׁקוֹם לְבַדְוַח וְלִמֵּי שְׂוֹאָה לְהַמְלִיט עַל עַמּוֹ שֶׁנֶּה וְיִצְבְּאוּ
 עַל מִדְּיָן כְּאִשֶׁר צִוְּהָה אֵל אֵת מִטָּה מִכִּי הַשְׁמוּעָה לְעוֹדוֹ כִּי
 צִוְּהָה :
 אִין הוֹצִיָּן אֵינֶנּוּ מֵאֶרֶץ שְׁחָוִן לְמִדְיָנָה וְאִין
 מוֹנֵשֵׁן בְּהֵן אֲחֵרֵי הַיָּמִים : עַד : כִּי שִׁבְעוּ שָׁנָה לֹא
 הַשְׁחִיית אֵת עֵצָה וְכֵל הַקּוֹצֵץ לִיקָק וְלֹא בְּחִצּוֹר צִבְּבֵי לֹא
 צִבְּבֵי מִשְׁקוֹם כֵּל הַקּוֹצֵץ אֵילָן מֵאֶרֶץ דֶּק הַשְׁחִייתָה לִיקָק
 אֵצֶל הוֹצִיָּן אֲוֹתָוֹ אִם הִיָּה חֲזוּיָה אֵילָנֵהּ אֲחֵדוֹת אֲוֹתָפֵי
 שְׁחֲזוּיָה צִבְּבֵה אֲחֵדִים אִן מִפְּנֵי שְׂוֹאָה יִהְיֶים לֹא אִסְרָה
 הַשְׁחִיית אֵלֶּה דֶּק הַשְׁחִייתָה :
 אֵילָן סִדְּרָה
 מוֹדֵד לְהוֹן אֲוֹתָוֹ וְאִפִּי אֵינֶנּוּ צְרִיךְ לֵעֹבֵד אֵילָן מֵאֶרֶץ שְׁחָוִין
 וְאֵינֶנּוּ עֵשֶׂה לֹא דְבִי מוֹנֵשֵׁן שְׁחֲזוּיָה לְשִׁוּחֵי בֵן מוֹדֵד
 לְהוֹנֵנוּ וְכִמָּה יִהְיֶה הַזֵּה עֵשֶׂה וְלֹא יִהְיֶנוּ כּוֹסֵי הַקֶּץ זֵיתִים
 וְלֹא שְׁקוֹא עוֹשֶׂה דְבֵי תַעֲבוּרִים לֹא יִהְיֶנוּ :
 וְלֹא
 הַאֲלֵנוֹת צִבְּבֵי לֹא אֵילָן הַמַּעֲבֵד כֵּלִים לְהוֹדֵעַ תְּבִיִם וְהוֹדֵעַ
 בְּעַן נִסְוֵה מוֹשֵׁן וְהוֹדֵעַ מֵאֶרֶץ מִשְׁחִייתָה עַל הַשְׁחִייתָה וְנִצְבֵי

בלא השחיה וחי נולדו לא חסד חרדות מדבוקים :
צדין על עיירות הקעים סבת ועושין עשהן מלמדה צבת
שנ' עז חדה ואפי' צבת צן בלמדה חצוה צין בלמדה
הטובת : כחוטין חוטין בבל מקום ומי שנהרד
בלמדה במקום שיסלשם יחד הונה מקומו סבת
מזוה ור' דבדיס סטרו במחנה אובלין הדמא נפעונין
מחתי צדידיס בתולה נאמין כלמינ' עצים מבל מקום
ואפי' מקאן הלשין ויבטיין אין מקפידין על ס' במחנה :
וכן סטונין מלעזב עידינ' חצוה במחנה לא מלמדין
מאהל לאהל נאסודה לשונה והוא שיקיט כל המחנה
מחיצה צבוקה עשה עפמים כלי שתיקה חסות יחד
סזו סנדינ' בלמדה סבת ואין מחנה סחורה מעשה
וכס' סטונין מבלאו בהלכין כן סטונין בחזירין
ואסוד להפנות צדק המחנה או על
פע השדה צבל מקום לא מקצת עשה להקן סס וק' דרך
מימחה להפנות צה שנ' ויחתיקה לק מחסן למחנה ולו
וכן מחצות עשה להיות יחד לכל אחל ואחל הלעיה עס
כלי למחצות יא באודה הונך ויחפור בה ויפנה ויפנה
שנ' ויחד תהיה לק וכו' ובין שיש עשהן ארון

אין עמקן כן הן עמקן מיד סגן ויהי חתך הדוש
אחר **פרק שביעי** מלחמה מלנה

ואחר מלחמה הדוה מחטן כן לבד אהעם בשעה
המלחמה ומושמין אורה בשמן העשה ונהנה מהמשוח
מלחמה: שעפענים מדבר משוח מלחמה
א העם אחת במדי בעב שיאלין קודם שיערכו המלחמה
אנון איהם ועי האיש אשר נעע כרס וכו' כשישמע דבי
יחורר מערכ המלחמה ואחת בעב המלחמה אנון א
תימאו וא תחטו וכו' : בעה שערכין
המערכות והן קדיין להלחם משוח מלחמה עמך במקום
צובה וכל המערכות לפניו ואוץ אהם בלשן הקודם שמע
ישראל אהם קדיבים היום למלחמה על אויביכם א יק
לבבכם א תימאו ש תחטו וא תעצלו חפניקם ט יא
איהי ההולך עמכם להלחם לבם עם אויביכם להשיע
אתכם עי כלן משח מלחמה אנון וכן אחר תחטו
משחיע לבד העם בקולרם: ואחר ק משח
מלחמה ועי האיש אשר בנה בית חדש וכו' ועי האיש אשר
נעע כרס וכו' ועי האיש אשר איהם אסקונו: עכ

כאן חטות חלמה חרד השוער חמיונו לכל העם
בהול הם ואחר כך יאמר השוער חטא ואנאמי האיש
הוא וכך הלצב וכו' ושער אחר חטיוע לפיהם ואחר
שחווין כל החווין מעריכי החלמה מעדקין את החוירכו
ופוקדין מה צבאות צאש העם: ומעתידין חלחוו
כל מעולה ומערה שוערים חוקים ושיים וכשלין של
ברגל בידיהם וכל העדקש לחנוול חן החלמה המורה
צידן למחך את שוקין שתחלה נפילה נסהה צ"א
שמחוידין אנשים אומערי החלמה בחלמה המורה
אכל בחלמה מקנה הכל יצאין חפי חכן מחדו וכלה
מחו פרה: אחר הבונה ציה
ליטיבנו ואחר הבונה בית הקדש בית עולם ציה האומה
הואול ומאוי ליהודי ואחר הבונה ואחר הקדש ואחר שבין
לו בחמה או הירוש הנה חוד אכל הבונה ציה שער
אכסרה ומחפסת או בית שאין בול אחור על צ אחור
או הנול ציה הנה אינו חוד: אחר הבונה
כדם ואחר הבונה חמשה או לעימאל ואפי מעמשה
מע מעל אחר הבונה ואחר הקדש או הוערבי
קבדה והכבה שהיא חייבה בעולה אחר הקדש

ואחר היורש ואחר שנתן לו צדקה אצל קנוגע ל אילני
ואכל או חמשה אילני סדה או שכל כרם אינו חונד עליו
וכן כרם שלשני סודפין אין חונדין עליו: אחד
החמור אם הדולה ואחר החמור אם האמנה וכן אם
עלה לו יצא אפי' חמשה אחין ומדאחד מהן כולם
חונדין קדש אשה חונדין לחמי שנים עשר ימים ושש
החין במלחמה חונד ובא: החמור אם
בזושר והחמור אשה האסודה עליו כגון אמנה לכהן
בזושר ואלוה לכהן קדיוע חמור ונתינה לישא
בתי שכל לפעור ולבתין אינו חונד: כל א שחונד
אערכי המלחמה כששומעין אהר צבי הסדן חונדין
משפיקין תים ומגון לאנשי הצבא ומתקטן ינה החדים:
ואילו שאין יצאין לערב המלחמה
כל עיקר ואין ועמי חין אומן לשום דבר בעולם הדונה בית
וחנכו והקושה ארוסת או שייצם ומי שתל סמו אין
יצאין עתה שנה שני נקי יהיה לבית שנה אחת ושאר
אם אשתאם לקח וכו' חפי הקבלה למען שיהיה נקי
שנה בין לבית שקנה בין לאשה שנשא בין לבדם שקנה
לאכול פניו: כל השנה כולה אין חמסן תים

ואחרי כן לא ידעו כי לא ידעו כי לא ידעו
הענין ולא ידעו עליו שום דבר שז' לא ידעו ולא
יעבדו עליו כלל לנצח עליו בשם לאוויין לא לצדק הענין
ולא לצדק הקצוה :: כנה בית והשפיר דו

לאחרים והקדים לו שפיר קיונה כמי שחנכו נהן לשכרו
לאחר יב חודש קרי הוא סמי שלם חנכו עד עתה ::
בנה בית ונתן בו חפצו וטעל עליהם אם היה צדיק לבנה
שמינתן הכילה סמי שחנכו והתחיל לשכרו בו ואם אינן
צדיקן לשכר ולשמין קרי זה סמי שלם חנכו וכל הבונה
ביתא נועע כרם בחורף לאין איכנו חורף עליהן ::

מיהאיש היואונך הלבב פאשמע שאין בלבו מח לעמוד
בדשני האלמנה ואחרי שיכנס אדם בדשני האלמנה
ישען על חוקה ישאל מושיע בעה צדק וידע שעלייתו
הוא שיהא עשה מלמדה ושי נפשו בכשו ולא יירא
ולא יתחזק ולא יחשב לא באשתי ולא בבטן ימחה וכדונם
מלבו ויפנה לבו מכללד למלמדה :: וכל הנותחיל
לחשב ולהחזק במלמדה ומפקל עשאו עובד בלא העשה
שז' איך לבכס א היראון וא החפון וא הענין חפונם
ולא עשה לא שכללד ישאל הליין בצוארו ואם לא

וְעַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שְׂמַח וְשִׂמְחָה
 כְּמִשְׁפַּח מִי הַפְּלִשְׁתִּים וְלֹא יִמַּח אֶת־לְבָבוֹן אֲתוֹן פְּלִשְׁתִּים
 וְחַיִּי וְהִי מִפְּוִיט בְּקִלְבָּךְ אֲדוֹר עֲשֵׂה מִלְּפָנֶיךָ חַיִּיק
 וְאֲדוֹר מִוִּנְעַ חֲרֻבוֹתֵם׃ וְכֵן הַלְּחָם כֹּכַל
 לְבוֹ בִּלְאֵ פִתִּי וְהָיִי כוֹוֹעֵךְ לְקֹדֶשׁ אֵת קִטְס בְּלִבִּי מוֹדַעַח
 לִשְׂמֵלִי יִמְאֵא מִקְּ וְלֹא הִצַּעַרְתֶּם וּיְכַנֶּה לַעֲבִידְכֶם בְּשִׁנְא
 וַיִּזְכֶּה לַחַיִּי קִעֵי קִדָּא שֶׁנֶּ כִּי עֲשֵׂה יַעֲשֵׂה יִיג לְאֲדוֹנֵי בִּיר
 נִאֲמָן ס מִלְּחֻמוֹתֵיךְ אֲדוֹנֵינוּ נִלְחָם וְנַעֲשֶׂה לֹא הַמְּאֵלֶיךָ חַיִּיק
 וְכֹן וְהָיִיךָ נַעֲשֵׂה אֲדוֹנֵי צְדוֹקָה בְּצִוּוֹר קְחִיִּים אֲרִיִּי אֶהְיֶה׃

פֶּתַח שְׂמִינֵי

חֲלֵצֵי קִטְס כְּשִׂיבֵנו
 כְּעִבּוֹל קִעֵיִים וַיִּכְבְּשׁוּ אֹתָם וַיִּשְׂבְּחֵהָ וַעֲהֵן מוֹדַעַח לְהֵן
 לֹא כֹוֶל נְבִלְתֵי וְטִרְפוֹת וְנַסְרֵי מוֹדַעַח וְכִי וְאֵל בּוֹ חֵם מַעֲבָד
 וְלֹא מִמְּאֵל מַעֲהָ יִמְאֵל לֹא מִקְּפִלְתֵי לֹא קִזְזוֹנִים וְכֵן מוֹדַעַח
 מִן נַסְרֵי חַפִּי הַשְׂמִוּעָה לְמַעַן וְכֵן מִלְּפָנֶיךָ כֹּכַל עוֹבֵד אֲרִי
 עֲרִי חַיִּיקִים וְכִי וְאֵל בְּהֵן׃ וְכֵן בּוֹעֵל מַשָּׂה
 מִשְׂבֵּחַ אֲבִיךָ מִי אֲבִיךָ לֹא יִשְׁעֵךְ אֲוֹתָהּ וַיִּלְךְ לֹא לֹא
 מִשְׂבֵּחַ לְהֵן כִּי עֲשֵׂה וְאֵלֵיךְ בְּצִבְכָּה אֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל וְכֹן
 נִאֲמָן לְבַעַל אֲוֹתָהּ בִּמְהֵרָה עֲרִישֵׁי אֲנֵה׃

אשר יפתח לי חורו לא בשעת השבייה שנ וראית
צמיחה בין צמח פן צעלה בין אשר איש שאין איסור
לעייב וחשקה בה אעפ שאינה יפה בה ולא צדקה
שלא יבעל שהם נלקח לך אטק שלא יקח אטקים יבעול
אחד ויניח אחת לבין או לחזו נמטן שלא יחצה באלו
פן נקחמה יכנסנה למקום פני ואחר כך יבעול
קמן חורו צפת הוא בביאה ראשונה שלא יצדק קנה
לא בעקרה אצל אינו יכול לשא אורה אחר כך לפי
שהיא גורה נכח צין יטול צפת הוא
אחר שיבעלה ביאה ראשונה נהא בביאה אם היצלה
עלה לה כנס חורו כנפ חסונה מעפלה לשם גבורה
מיר ואם לא היצלה השב בביתו ליום שש נחכה אר
אביה ואת אמה דח ימם נכן בוכה על חכה נאינו
מוענה ומוצלת את צפונה ומקלחה ראשה
כדי שיתענה בענין ורהיה עמו בבית נכנס ורואה חורה
ינא ורואה חורה עי שיקון זה ומקלח עמו כל ליום
כדי שתקבל אם קדלה ונהא זה קיוו מהקלחה
ככל הקנים ונעשה לה מעין שלשה חשים חורם של
ושע חשים אחיו ונשא אורה בכרמה וקידושין

C

ואם לא חסן ביה משלמה לנפשה ואם חס אורה ענין
 בלא תעשה שטא ומכור לא המכנה ככסף ואינה חכמה
 ומחויי הדעים נכין אם כזש אורה אחר שבבעלה לשם
 טפחה מישהא נל לא אלה להבדי יי
 חולקין שזה פליצ מדש לא רצת מקבלת ומצווה שנתנו
 בענין ומשלמה לנפשה והרי היא ככל הקנים והקושבים
 ואינו כושא אורה שאסור לנשא אשה שלא נתייחד
 כעובדה תביאה ראשונה הרי הולך נד ואינו צנו לדד
 מן הדברים חסע שהוא מן הקייה לא כל מעבילין אורח
 על דעתם והמר תביאה ראשונה שגיפתאר היהק
 אצל אצלם בולע מאמר העשוין נמצאת המר אחנה
 אצלם מאמו ומורת להשא לאמון וכן היא אומרת
 דבר נא אהילך פילא יתנעע מחך יפת תאר
 שלא אלה להנים ען אחל היצ כדש הורגן אהלה וכן
 עיר שהשלימה אין כורתין להן בדיה עש שיכפיו צע
 ויאבדו כל מעוריה ויקבל שאר המצווה שנתנו צט
 גחט כליש שלם קיבל למצווה שנתנו צט נח הורגן אורח
 אם ישע חזת ידינו מעשה תבינוע
 לא הנחולתיה והמצווה לא לשכל שנה מורשה קלה ישק

ולכל הדודה להתקיים משאר האומות שנת' כנס כגד
 אבל מי שלא רצה אין כופין אותו לקבל תורה ומצוות וכן
 דנה משה רבי' מפייה וכו' לבנות את כל באי העו' לקבל כל
 מצוות שנצטווה נח וכל מי שלא קבל יהרג והמקבל אורח
 הוא הנקרא נח הנשבע בכל מעקום וצניח לקבל עליו בפת' נח
 חבויים וכל המקבל עליו למול ונעבדו עליו שנים עשר
 חדש ולא חל הלי' וה סזין שבאומות' כל המקבל
 שבע המצוות נחיד לעשרות הדיו' מהס' אומות העולם
 ויש לו חלק לעו' קבא והוא שיקבל אורח וינשא אורח מסע
 שצוה בהן הק"ה בברי' והודיענו עליה משה רבינו
 שבע נח חקודם נצטוו בהן אבל אם עשאן מסע קסע
 היענה אין נהג' הנשבע ואינו מחסיד אומות העו' לא מחסידים

פרק תשיעי

על שם שכל דברים נצטווה אדם
 על עו' ועל ברסה השם ועל שפיכות דמים ועל גילוי עיות
 ועל הגזל ועל הדין' אע"פ שכולה קבלה
 בידינו ומשה רבי' והדעה מטה לקן מפלג דברי' הקדושה
 יראה שעל און נצטוו הוסיף לבח אכר מן קחי סוף
 צעיר בפתשו דמו לא תאכלו מאנני מצוות' וכן היה

הדבר בכל העולם אמהם נמוכה יהי על לו סוף וקוא
 הרבה שחרייה ויצחק הפרהס מנעשי והוסיק הפלה אחת
 לפנות היום: ויעקב הוסיק גידי הפעה וההפלה ערביות
 ובמאיים נמוכה למעם סוף ויהיה עש שבא מטה רב
 ושלמה הוה עליו: **בן נח שנינו חיוב**
 והוא שיעבור כדרכה וכל עש שבא מלשון מותהן עלה
 בן נח נהרג עלה וכל שאין בל לשון אחיהן עלה אין
 בן נח נהרג עלה ואנשי שאינן נהרג אסור בכל ואין
 חזיתין אורן להקים מציבה ולא לעטאמה ולא לעשות
 בורות וכיוצא בהן לבוא: **בן נח שבירך את השם** בן
 שצדק בשם המיוחד בן שבדק צטניו בכל לשון חיוב
 ועל שאין כן בישאל: **בן נח שהרג מעט**
 אפי עובר מעטאמו נהרג עליו וכן אם הרג עדיפה
 או שכתרו ומנו למטאמי או שהניחו ברעש עש שמה
 הואיל והעיה תכלתקום נהרג וכן אם הרג דודק שיכול
 ללמד מעמי סיו נהרג עליו ועל שאין כן פטאל:
 פשוטאמה על בע נח האם ואשר
 אב אמה ואחות אחא נכור ובהמה שני יעוב
 איש איתאבין וואשב אביו ואמו פטאמה ודסק באשר

לא באשה חביו ודנק באשה לא בזכו והיו לבשר
אחר להוציא בהמה חיה ועוף שאין הוא והם צמר אחד
ונאח אחות בתאב היא אך לא בת אומי ופדי לי לאשה:
בן נח חייב על חפזת אביו ולא נוסת אביו הני היא אמו
חבל מקום וחייב על אשה אביו אכל לאחד חיתה אביו
נחייב על הזכור בין קטן בין צול ועל הבדלה בין
קטנה בין צולה והוא הקדק לבדו נאין הוכחן את הבדלה
שאם נבעו בהם הבדלה לא יטעל: אין בן נח
והיה על אשה חביו עש שיבא עליה כדדכה אחר שנבעו
לבעלה אצל אחורסה או שנבעה לחומה ועייין לא נבעו
איון חייבין עליה שם והיא בעולה בעל: בדא בן נח
שבא על בת נח אצל גוי שבא על הושלית בין מדכה
בין שלא כדדכה חייב ואם הינה נערה מאורסה נסרה
עליה כדיוע יטעל בא עליה אתה שנבעה לחומה ולא
נבעה הני זה חזק בדיוע יטעל אכל אם בא על אשת
יטעל אתה שנבעה הני זה סמי שבא על ~~היא~~
ויהיה סוף:
בן נח חייב על חפזת אביו
לעבדו הני זה נהיה עליו חסום אשת חפזת אביו
עליה עש שיפסוג הדב ויאחרו לה קעם חפזת אביו

פלו וואו: אהרן החיור להקדש אשי פדי טנה מענדו
 ויפדע האשה צדוק: וואו אהרן הקדש אשי
 חבדו כקדושה שלבו אסיו צאה מבית ושלחנה לעצמה
 או אשה לא היא אהרן סורע והלך לה שאין להן קדושין
 בחדש ואין קדש רגלי בו לבד אלא כל יומן שיהיה הוא
 או היא לפדום זה מזה פודשין: ^{בב נח}
 חייב על הקהל בין שגל עי בין שגל יסגל נאחר הקהל
 או קונצ חמון או קונצ פטט או הקונצ סכר סכיר ופוצא
 בו אפי סועל שאכל שלא צעה אלא כה עלה כל חייב
 והרי הוא בכל עלן מה שאין כן בטל נכח חייב על
 פחות חסונה פדונה ובנות טעל פחות חסונה פדונה
 ובא אחרי ונעלה חמנו טעהם נהדנן עליה: וכן
 חייב על אב ופן החי ועל בשר ופן החי בכל שהוא
 שלא נהנו השיענין אלא לישגל וואו רב הוא בדם ופן
 החי: אחר האב או הצער קפונט ופן
 החיה אכל העוף יחידל שאין בן נח נהדנן
 עליו ^{חמנו} ~~השונא את הבהמה~~
 אפי שיהיה ~~השונא את הבהמה~~ כל ופן שהיא ומכסית אפי
 ופן ~~השונא את הבהמה~~ אפי נח חסוס אפי ופן החי:

כל שאסור עליו שגא חטום אחד מן החי אסור על צד נח
ויש שבע נח חייבין עליו ולא יטבאל שבע נח אחד בקוקה
וחיה בין טהורה בין עמומה חייבין עליה חטום אבר מן
החי ויחטום צמר ועץ החי ואבד ובשר הפורטין מען
החפרכסה אע"פ שחטט בה ישראל שניהם סיחטן הני נח
אסור לבע נח חטום אחד יזן החי :: וכיצד ק

מזונין על הדושן חייבין להושיב דייטן ושופטין בכל כלי
ומלך לדון בשם חרות לו ולהנהיר העם ובן נח שעבד
על אחת משבע חרות לו יהרג בסוף :: כצד אחד
העובד ע"י אונס צדק את הקטם אונס צדק חס או שבעל
אחת חטום עניות אפי' שגל אפי' תמות חטונה פונען
או שאכל כל שהוא מאבד מען החי ובשר מן החי או טראה
אחד שבע על אחת חטום ולא דנו' קדש הרי נח יהרג
בסוף ::

ויחטט נח נחתיבו כל
בעלי חיים היוצא טהני שכם על נקס דאן ויודע ולא
דנוהו ובן נח נהרג בעד אחת ובדיין אחד
ועל פי קדושים אצל לח סעדות אשה ולא יחטט חטום נח ::

פרק עשירי בן נח
שטנג באת

ע

חזקתו פטור מכלום חוץ מדולתו צאנה שאם היך
 נטא הדם אינו נהרג עליו ואין לעשר מקלט אבל צד
 דונקם אין חזקתן אנהו: צלא צאנה
 בא תה מאכונה ועבד צלא כוונה כן שבעה אשה
 חבירו ודועה שקיא אשתו או פנייה אצל אפיכע שקיא
 אשת חבירו ולא ידע שהיא אסונה עליו לא עלה על לבו
 שדב זה חותר לו וק אם היך והוא לא ידע שאסור להיוג
 הליוה מעיד לקדוב ונהרג ולא תשב וולקם שגדה מיסע
 שהיה לו לחורל ולא למד: כן נח
 שאנסו אנס לעבוד על אחת מחזקתו חותר לו לעבוד
 אפי נאם לעבוד ע"י עבד לפי שאינו חזוין על קידוש
 השם ולעולם אין עושין מעין לא קטן ולא חרש ולא שועה
 לפי שאינן בחזקתו: כן נח שנתקיי
 נאל ועבד ואחר כך תה לחזור מאתה יא ולהיות
 צדקתו בלבד כשהיה תקודם אין שומעין לג אלא
 היה צדק או יהיך ואם היה קטן כשהעבד
 אנהו: אנהו שועה שיעבד ויהיה צדקתו
 בלבד וסוף שלום ששע שוב אינו מעתה לא
 הדי הוא צדק: לפי אם צא

לך עשה שהעבילך כל כסף מעונה או קנס או אונס או
חפזה יהיה הכל תחת יד כל עושה עבירה ולא תזחה בנזות
שחא העונות והעבירות והחזקה ונחמא וזו אופנה בנזותה
חננות שאיננה זכורה בהן לא בדיוע יטול :: בן נח
שביקף את השם או שעבד עו או שחא על אשה חבירו
או שהרג חבירו ועבד פטור הרג בין ישראל או שבא על
אשה ישראל ועבד עיר חייב והורגן אורע על בן ישראל וחונק
אורע על אשה ישראל שחא שחא שחא נשתנה דינו :: כבוד
ביארנו שכל מעשה בענין כסף לא חס בעל אשה ישראל
עשה מאורסה יקרה ואם בעלה אחר שנכנסה לחופה
קורב שחא יחנה :: חפזי חזק שבע
לח אקונין עבד עיר בחמה וזה דבר אילן בלבד ואין
נהרגן עליהם ופי שהם ישראל אפי' חבל בו אנפ שאם
חייב מעשה אינו מדין :: החילה נענונה
על אברהם ורשע בלבד שפי' אתה חרשך אחר שחא זרע
שלי שמעא שפי' ביצחק ירדא לך ורע ושא שחא
צחק אף ליעקב ויהן לך אהב בוסת :: החילה
מפולל שהוא לבדו ורע של אדם שחא שחא ורע
הישה נהם המותו יבין מעולה :: החילה

שבע קטורה שהם ויעו של אברהם שם אחר ישמעאל
 ויצחק אחיבין בעלה נהואל ונהעכו קום צע ישמעאל
 בצע קטורה יתח ייבז הכל סוילה בשמייע נאין נהדבן
 עליה יי ששק ברמה חייב מיתה לא
 יעסוק לא בשבע קטורה שלהן צלב נכן ניי ששבר ארץ
 ציום מימות החול אם עשה אותה לעצמו טון שבת
 חייב מיתה נאין צל אם עשה מועד לעצמו: כללו
 של דבר אין מניחין אורה לתחם מה ולעשות קטורה לעצמן
 מעדעת לא אוי היה נב צדק ניק צל כל הקטורה או יעמוד
 ברמה ולא יוסיף ולא יעז ואם עשה ברמה או שבת או
 חרש דבר מוכין אורה ועושין אנה נאודישן אורה
 שקוא חייב מיתה על מה אצל אינו נהדב: בן נח
 שרצה לעשות מצוה חסאד קטורה קטורה כה לקבל
 כד אין חונעין אורה לעשות אורה מלכה ואם קבא
 עולה ועל מניח חוננו נח צדק מקבלן חוננו ויראה ל
 שטרען אורה לעניי שכל חוננו וזה נא טון ונישכל
 ויראה ל... חוננו ויראה ל... חוננו ויראה ל...
 חוננו ויראה ל... חוננו ויראה ל... חוננו ויראה ל...
 חוננו ויראה ל... חוננו ויראה ל... חוננו ויראה ל...

על פי קטפטים או כדוּשלא ישתה העולם אם יאו צד
שיעמדו שופטים מהם חננידין ואם מאו שייעמדו להן
מישר עמידו: :
שני קנייס שבאו לבסוף לדון
כדיני ישראל ואלו שנין דנין דין תורה האחר כדצב
והאחר אינו דעה אין כופין אונק לדון לא כדדיניהם דנין לו
כדיניהם ואומדין לך דינם ואם יש וכות לישאל כדדיני
דנין לו דין תורה ואומדין לו כד דינע ודאק לי שאין ענישין
כך לך תשכ לא לעולם דנין לו כדדיניהם: :
יחאק לי שנוהגין עם בני תשכ סדך אף ובעלית חסדים
כישאל מהי אט מעונייס להחיותו שנ לך אשר בשעך
התנה ואכלה ומה שאמת חמע אין כנחלן להם שלום
בנייס לא בך תשכ אפי קנייס צווי חמע לבק חולק
ולקבור מעיניהם עם מתי ישאל ולברנע עיניהם צפול
עני ישאל מעט דני שלום הה נאמ טוביז לכל וכו
ונאמ דרכיה דרכי נועם וכל נתיב דתיה שלום: :
קמלך

פרק אחד עשר

עמד לעמוד ולהחזיר מלבנו כדדוד לטני הקמל
הראונה ובונה המקדש ומקבל שמי ישאל וחזרין

68
ע

האשתי ביימינו כשהיו מקודם מהדיבין הדבנות ונעשין
 שמתין ויוצגת כל מקורן האמורה בלוחה :: וכל
 מי שאינו מאמין בו או מפני שאינו מנחה לביתו (א)
 צמח נביאים בלבד הוא כותב לא בלוחה נבואה רבים
 שהרי תורה קעדה עליו שנא' ושביא אהיך את שבוקי מחמד
 ושב וקצק מכל העמים ונ' אם יהיה נחך סלה השמים
 וכו' ודב' י' ונ' ואלה הודוים המפורשין בתורה הן
 כוללן כל הדברים שאמרו עליה כל הנביאים :: אף
 במשה בלעם נאמר וסם נבא צמח המשיחיים מעמי ח
 האשוק שהוא דוד שהשיעאת ישגא מעיד צנ' נשאן צדיקים
 ובמשיח האחרון שעימד מצנו שמושיע את ישגא מעיד
 צנ' :: וסם האמות אחזו ולא עתה זה דוד
 אטורנו ולא קדוש זה העלך הינשים דרך כוכב מיעקב
 זה דוד וקם אטבט מנחל זה העלך הינשים ומחן סאת
 מואב זה דוד וכן הוא אונ' ניד את מואב וימדדס צחצל
 וקדקד כלבטת זה העלך המשיח שנ' כו ומשגו מעם
 נש' ויהי מואב יתק לזוד שנ' ויהי ארנס לדוד
 ויהי מואב סעיר אויביו זה העלך הינשים
 ויהי מואב נש' בוישין נכו אף צעני מקלט הוא אונ'

ואם יחייבין להדין וכן ויקפידו על שם שנים על
השם השלם ומשם לא היה דבר זה ולא צוה הקדוש לומר
אבל בדברי התנאים אין הדבר צריך לאיזה שכל קפידים
מלואים הדבר זה: איעלה על דעתך שהמלך המשיח
צריך לעשות אותה וחופתים ומחרש דברים בעולם
או תחיה תמים וכיוצא בדברים אלו שהעפשים אומרים
הדבר כן שהיה ל' עקיבא חכם צדוק חסד חסנה היה
והוא היה נוסא כלו שלכן כוונת המלך והוא היה אומע
עליו שהוא המלך המשיח ודעה הוא וכל חסדי דודו
שהוא המשיח עד שהלך בעונות פון שנה כך נודע שאינם
ולא שאו חסדו חסדים לא חנה ולא חופת: ועיקרי
הדברים ככה הן שהרעה הואת אין חוקיה וחסדיה
משתנים לעולם ולעולמי עולמים ואין חוסים בין עליה
ולא יודעין מהן וכל החוסים אונדע או שנה פעם
בדעה והוא הדברים של חסות חפשוטין הלי זה
בדאי ומשע נאפי קודום: ואם ישעיהו מלך
מבית דוד הנה בדעה ושם חסות
הנה שבת ושבתה עי כח חסות
צדקה ולחם מלחמותה הלי

כחזקה שדורות זה חזרו וזה עבד שקלן הוא
 שחשפתה שנמחשה נחמה
 הנביאים והקצנים יחזקו חושיו לא כה
 שישלמו על כלהעולם ולא כה שידלו
 בניס ולא כה שונטאו אותם
 העמים ולא כה לאכול
 ולשתות ולשתח
 לא כה שיהיו

חטאים
 לתוע

והסוד

ולא יהיה להן
 כונן חזקתם
 שיזכו לחיי קדש הבא סמו
 שביארנו בהלכות קדוש
 ובארת' זמן לא יהיה שם לא רוע ולא
 תעלה ולא קלא ותחזרות שטונות
 מושטות קדש וכל החפצים חזונים כעמך

7
ולא יהיה עסק כל העולם לא לשת אהיה בלבד
ולפי יהיו חסדים גדולים ויודעים דברים

הסתומים הנחוקין דע דעה בוחאם

כפי מה האדם שט כיחלמה

האין דעה אהיה וכו' פ

ברוך רחב רסייען

נכמד ספר ארבעה עשר

בעזרת שדי

ומען פיקים של קרינה אחרי ושמוע ס : פ

הלכות סטודרין : ששק ונערים

הלכות עזות : מעם ונערים פדק :

הלכות ממרים : שבעה פדקים :

הלכות אבל : ארבעה עשר פדקים :

70
C

הלכות מלכים

שנים עשר פרקים

בין הלכות ענין

וכתב טעמה הסופר ספראי פרנקל פ
להעמיד הדין חזק עבד נשמה ראשונה
הענין על ארץ ירכו לאם יתכן

צארה רבנות הצוהקונים חסמה אשר אל
כל נחב ענינה

גם אחויהם קטוהלקעים נפשו אים חוננה
הדינה

מזה אמות אלו יתהם אכלקעה אלוהיה וגם
ענינה

ינה הדינה והלוחה אשר לשב יא תענינה
להודה ולחטות ולעוולותיהם

אמן פניה
פ פ פ

